

မယ်မင်းဘုံ

ကိုယ့်နှလုံးသားတွင် သတို့သမီးပုန်းနေသည်

၂၀၀၉

မယ်မင်းဘုံ

ကိုယ့်နှလုံးသားတွင်သတို့သမီးပုန်းနေသည်

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (ဝဥကဋ္ဌ)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၁၉-လမ်း၊လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပခုပ္ပာလမ်း၊ ရဲရိပ်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

၈၉၅. ၈၃

မယ်မင်းဘုံ

ကိုယ့်နှလုံးသားတွင်သတို့သမီးပုန်းနေသည်၊ မယ်မင်းဘုံ (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၃

ဒီဇင်-စာ၊ ၅*၇

ကိုယ့်နှလုံးသားတွင်သတို့သမီးပုန်းနေသည်

စေတနာစာပေ၏

သို့

ချစ်ရပါသောအမေ မယ်မရေ

အမရဲ့ 4 in 1 စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးပါပြီ။ အရမ်းလည်း
ကောင်း ပါတယ်။ မိုက်တယ်။ ဝီဒီယိုထွက်လည်း အားပေးဦးမှာပါ။
အစ်မရဲ့ စာ အရေးအသားက အရမ်းလန်းတယ်။ အစ်မက အောင်မြင်တဲ့
စာရေးဆရာမဖြစ်မှာ အမှန်ပဲ။

အစ်မရဲ့ နောက်ထွက်မယ့် စာအုပ်တွေကို မျှော်လင့်နေမယ်

မင်းကိုကို

နည်းပညာတက္ကသိုလ်
ကျောက်ပန်းတောင်း

J
စေတနာစာပေ၏

သို့
မမမယ်မင်းတုံ

ညီမလေး အခု နောက်ဆုံးဖတ်ရတဲ့ သူ့စိတ်နာတဲ့ ကြားဖြတ်အစီအစဉ် စာအုပ်လေးကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ စိတ်ကူး ဆန်းဆန်းလေးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ရေးတတ်တဲ့ အစ်မကိုလည်း အရမ်းပဲ လေးစားသလို အရမ်းပဲ ကြိုက်မိပါပြီ။ စာအုပ်မြင်ရင် မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်အောင်ကို ဖြစ်မိပါတယ်။

မမ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့ အမြဲအုတောင်း ပေးနေတဲ့။

မမရဲ့ပရိသတ်
အေးမြတ်နွယ်
ပဲခူးတိုင်း
ဝေါမြို့နယ်

စေတနာစာပေ၏

သို့
မမမယ်မင်း

ဒီလထွက်တဲ့စာအုပ်လေးကိုလည်း ဖတ်ပြီးပါပြီ။ သူ့ စိတ်နာတဲ့ကြားဖြတ်အစီအစဉ်က တကယ်ပဲ ဆန်း တယ်နော်။ သဘောအကျဆုံးကတော့ စိတ်နာတဲ့ နောက်ဆုံး အစီ အစဉ်ကိုပါပဲ။

မမ တကယ်ပဲ အချစ်က ဆန်းကြယ်တယ်နော်။ မမမယ်မင်းရော ဆန်းကြယ်တဲ့ အချစ်ကို တွေ့နေပြီ လား?

နောက်လထွက်မယ့် 4 in 1 စာအုပ်လေးကို အရမ်းပဲ ဖတ်ချင်ပါပြီ။

မမရဲ့ လက်ရာတွေက တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် မတူတော့ ပိုပြီး ဖတ်လို့ကောင်းတယ်။

မမကို ထာဝရအားပေးနေမယ့်
နှင်းဟေသူ
(Super One)
ရွှေဘုံသာ

စေတနာစာပေ၏

သို့

ညီမလေး မယ်မင်းတုံ
ယခုလထွက်တဲ့ 4 in 1 စာအုပ်လေးကို အရမ်းပဲ
ကောင်းပါတယ်။

ဇာတ်ကောင်တွေအားလုံးရဲ့ အမည်တွေက ဆန်းလည်း
ဆန်းတယ်။ ခေတ်နဲ့အညီ ပေးထားတဲ့အတွက် စာအုပ်လေးက အသက်ဝင်
ပြီး ဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်။

ညီမလေးရဲ့ စာအုပ်တွေကို လတိုင်းဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။
မအားတဲ့ကြားထဲက အချိန်လုပြီး ရအောင်ဖတ်ပါတယ်။ (အရမ်းကြိုက်လို့)
နောက်ထွက်မယ့် စာအုပ်တွေကိုလည်း အမြဲဖတ်မယ်
နော်။

ယွန်းနန္ဒီသူရိန်
မကွေးတိုင်း
ရေနံချောင်းမြို့

စေတနာစာပေ၏

သို့

ညီမလေး မယ်မင်းတုံရေ
ဒီလထွက်တဲ့ 4 in 1 စာအုပ်လေးက ခေတ်လူငယ်တွေ
အကြိုက် ရေးထားတာ အရမ်းခိုက်ပါတယ်။
ဇာတ်လမ်းဖွဲ့စည်းထားပုံကလည်း အရမ်းစိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းတယ်။

စာအုပ်လေးဆုံးခါနီးအထိ မင်းသမီးကို ဘယ်သူလဲဆိုတာ
မှန်းလို့မရဘူး။ ဖတ်ရင်းနဲ့ စာဖတ်သူကို စာအုပ်လေး လက်ကမချချင်
အောင် ဆွဲဆောင်ထားပုံလေးတွေကလည်း ခိုက်ပါတယ်။

နောက်ရေးမယ့်စာအုပ်ကျရင် သာမန်မိသားစုဇာတ်လမ်း
လေး ရေးပေးပါဦးလို့ တောင်းဆိုပါရစေ။

ညီမလေး ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေ။
မိုးဇနာမြင့်
၁/၄၅၄-မြရတနာ(၂)လမ်း
မြောက်ဥက္ကလာပ
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမယ်မင်းဘုံ

ညီမ မဆီ စာမရေးဖြစ်တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။
စာအုပ်တွေကတော့ အမြဲတမ်းဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။

4 in 1 ဝတ္ထုလေးက ကရမ်းကောင်းသလို ဝိဒီယိုအဖြစ်
စွပ်ထွက်ကြည့်ရမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးပြည့်စုံသွားမယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။
မ ပို၍ . . . ပို၍ အောင်မြင်ပါစေလို့လည်း ဆုတောင်း
ပေးနေပါတယ်။

ဆုမွန်ကောင်းတောင်း၍
ချစ်တဲ့ ပရိသတ်
အေးမိမိကျော်
ညောင်ပင်ရပ်
အောင်ပန်းမြို့
ရှမ်းပြည်နယ်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမဘုံ

ပျော်ရတနီးနပ်တဲ့စာအုပ်လေးပါ။
ရင်ထဲထိ ပေါက်တယ်။

4 in 1 ကိုပေါ့။ သူငယ်ချင်း ၄ ယောက်ရဲ့ မိမိကံပြီး
ဆုံးဖြတ်တဲ့ ကံတရားကိုလည်း ကြိုက်တယ်။
ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ 4 in 1 ဟာ ကျေနပ်စရာအရမ်းကို
ကောင်းတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ။
မမဘုံရေ လရောင်စစ်စစ် သမီးရည်းစားမှာ ပြန်ဆိုကြ
မယ်နော် - Bye! !

ငယ်
ဘုရားကြီးလမ်း
ရေငယ်(အရှေ့)
ပြင်ဦးလွင်
မန္တလေးတိုင်း

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမမယ်မင်း

သူ စိတ်နာတဲ့ကြားဖြတ်အစီအစဉ်ကို ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။
အရမ်းကောင်းပါတယ်။

နောက်လထွက်မယ့် 4 in 1 ကိုလည်း အရမ်းဖတ်ချင်
နေပါပြီ။ မျှော်နေမယ်နော်။

မမမယ်မင်းရဲ့ စာအုပ်တွေကိုမြင်ရင် မဖတ်ဘဲ မနေနိုင်
တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။

မမစိတ်ကူးတွေ အရမ်းကောင်းတယ်။ အခွေတွေ ကြည့်
ဖြစ်တယ်။

စာအုပ်တွေ ဖတ်ထားတော့ အကုန်လုံးမှတ်မိတယ်။ မမ
မယ်မင်းတစ်ယောက် ဒီထက်မက သူများတွေနဲ့မတူတဲ့ အောင်မြင်မှုတွေ
ရရှိပြီး ဘဝပန်းတိုင်လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလျက်ပါ။

ဗိုဗိုမွန်
မကွေးတိုင်း
ရေနံချောင်းမြို့
ရေခဲစက်ရုပ်ကွက်

စေတနာစာပေ၏

သို့

တုံရေ

ပျိုလေးရည်းစားပြီးကတည်းက မရေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ (၂၅)
အုပ် မြောက် အမှတ်တရ ပြောင်မြောက်ပါပေတယ်။ ဖိုးကြီးရဲ့ အညာ
သင်္ဘောသီးစတိုင်ကတော့ အမှိုက်စား။ အလန်းဇယားပဲ။

အညာသင်္ဘောသီးလေးကလည်း မဆိုးပါဘူး။ ပါဆယ်
လေးတစ်ထုတ်လောက်တော့ လုပ်ပါဦး။

တုံရေ ဒို့အုပ်စု မလုပ်ပါရစေနဲ့။ နောက်ထပ် ရန်ကုန်
သင်္ဘောသီးလေးလည်း လုပ်ပါဦး။

နင့်လက်ရေတွေ အရမ်းတက်လာပြီး အရမ်းကောင်းတယ်
သူငယ်ချင်း။ အောင်မြင်သထက် အောင်မြင်ပါစေ။

ရှင်ရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်စု
နည်းပညာ

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမယ်မင်းရေ

မင်္ဂလာပါနော်။ အေးမြရဲ့ မိတ်ဆက်စာကို ထည့်ပေးတဲ့အတွက် So thank ပါ။

မမယ်မင်းရေ (၂၅) အုပ်မြောက်စာအုပ်လည်း အရမ်းကိုကောင်းပါတယ်။ (သူ့စိတ်နှာတဲ့ကြားဖြတ်အစီအစဉ်လေး) မမယ်မင်းစာအုပ်တွေက မကောင်းဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။ တစ်မျိုးစီ ကောင်းတယ်နော်။ အေးမြပို့တဲ့ ကဏ္ဍာလေးတွေလည်း ထည့်ပေးပါနော်။ အေးမြရဲ့ ခံစားချက်နဲ့ ရေးထားတာပါ။

မမယ်မင်းရဲ့စာအုပ်ရောက်တာနဲ့ ငှားတာ အေးမြအရင်ပဲ။ ဓာတ်ပုံလည်း ထည့်ပေးပါနော်။ မမယ်မင်းရဲ့ ဝီဒီယိုကားတွေလည်း ကြည့်ကောင်းတယ် မ။

မမယ်မင်းအတွက် အသုံးဝင်မယ့်တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်။ ရခိုင်ကို ဘုရားဖူးလာခဲ့ပါလား။ ဘုရားဖူးလာရင် စာမူ ၁ ပုဒ်ရလိမ့်မယ်နော်။ ကျန်းမာချမ်းသာ နဲ့ နှလုံးစိတ် အေးချမ်းစွာ နေနိုင်ပါစေ။

ဒီထက်ပိုပြီး အောင်မြင်ကျော်ကြားပါစေ။

တာဝရပရိသတ်

အေးမြလှိုင် (1st Myanmar)

ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မြောက်ဦး။

ဗန္ဓုလရပ်ကွက်၊ မင်းသားကြီးလမ်း

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမဘုံ

၄ ကြိမ်မြောက် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မမဘုံ နေကောင်းလား။ နေမကောင်းရင် ရေကိုထောင်းပြီး သောက်လိုက်ပါ။ ချက်ချင်း ပျောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ ရယ်စရာအဖြစ် ပြောတာပါ။ ကျန်းမာရေးလည်း ဝရစိုက်ပါ မမဘုံ။ 4 in 1 စာအုပ်လည်း ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ။ အရမ်းကိုကောင်းပါတယ်။ ဘန်ဘန်တို့ ၄ ယောက်လုံးက Active ဖြစ်တယ်။ ဘယ်ကိစ္စမဆို စည်းစည်းလုံးလုံးရှိတယ်။

ဝီဂတ္ထုကို ဝီဒီယိုရိုက်မှာလား မမဘုံ။ ဖန်နေယွန်းနေရာမှာ လူမင်းနဲ့လိုက်တယ်။

ပျားရည်ဆမ်းဖွီးဟာလို့ မရေးတော့ဘူးလား မမဘုံ။ လရောင်စစ်စစ် သမီးရည်းစားကိုလည်း စောင့်မျှော်နေပါတယ်။ မမဘုံ ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားနိုင်ပါစေ။

မင်းမြတ်မြဲရံ

အမှတ် ၅၈၊ ညောင်ပင်သာ

မိတ္ထီလာမြို့

မန္တလေးတိုင်း

ဝေတနာစာပေ၏

သို့

မမယ်မင်းဘုံ

မင်္ဂလာပါလို့ ဦးစွာပြောပါရစေ။ ၂၅ အုပ်မြောက်ဆိုတဲ့ အတိုင်းပဲ ဂူ စိတ်နာတဲ့ ကြားဖြတ်အစီအစဉ်လေးရဲ့ ကြံသကာနဲ့ အညာသင်္ဘောသီးလေးတို့ကလည်း အမှတ်တရ မြစ်စေပါတယ်။

အလန်းလွန် အလွန်လန်းစွာ ရေးတတ်တဲ့ မမယ်မင်းဘုံရေ။ 4 in 1 ကိုလည်း ဖတ်ချင်စွာနဲ့ စောင့်မျှော်နေပါတယ်။

မမယ်မင်းဘုံ အောင်မြင်မှု၊ သာယာမှုတွေနဲ့ အစဉ်အမြဲ ပြည့်စုံပါစေ။

ရဲ
၂၀/၂၁၊ ၈၇ လမ်း
မန္တလေးမြို့
အောင်မြေသာဇံမြို့နယ်

ဝေတနာစာပေ၏

သို့

မယ်မင်းဘုံ

ဒီလထွက်တဲ့ 4 in 1 စာအုပ်လေးကို ဖတ်လိုက်ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ သူငယ်ချင်းတွေ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ချီကြတာကိုလည်း အရမ်းကြိုက်နှစ်သက်မိပါတယ်။

သူတို့လေးယောက်စလုံး အကြိုက်ချင်းတူကြတာကိုလည်း နှစ်သက်မြတ်နိုးမိပါတယ်။ လေးယောက်စလုံး မဲနှိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတာ ဆိုတော့ ကံတရားကို အရမ်းပဲ ယုံကြည်ကြတယ်နော်။ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းလေးမှာလည်း တကယ်ချစ်တဲ့သူချင်း ပေါင်းစည်းရတဲ့အတွက် ကျေနပ်အားရမိပါတယ်။

နောက်လတွေမှာလည်း ယခုလို စာအုပ်လေးတွေ များများ ရေးပေးပါနော်။

အမြဲတမ်းအားပေးနေမယ့်
မိမိ
ရန်ကင်းအောင်သူခရပ်
ဘုရင့်နောင်လမ်း
မုံရွာမြို့

စေတနာစာပေ၏

သို့

မယ်မင်းဘုံ (ဆရာမ)ရှင့်

ကွန်းခိုဖြစ်သော မျက်ဝန်းလေးဆီထဲက ဇာတ်ကောင် ၄ ယောက်စလုံးကို သဘောကျမိပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဆရာမရေးထားတာ တကယ့်အပြင်မှာ ကျောင်းတက်နေပြီး ဖြစ်နေတဲ့ ကျောင်းသားဘဝဇာတ်အိမ်လေးပဲ ကြိုက်နှစ်သက်မိပါတယ်။ အင်းပေါ့။ ဆရာမကလည်း ကျောင်းတက် နေတုန်းပဲဆိုတော့ ပီပီပြင်ပြင် သရုပ်ဆောင်ပြီး ရေးနိုင်တာပေါ့။

လေးစားပါတယ် ဆရာမရယ်။

မတို့ကတော့ ကွန်းခိုဖြစ်သော မျက်ဝန်းလေးဆီကို သဘော အကျဆုံးပါ။

ဆရာမ အောင်မြင်ပါစေ။ (ဒီထက်မက)ပေါ့။

မမ

ဂုဏ်ထူးသိုလ်
ကျောင်းသားရေးရာဌာန

စေတနာစာပေ၏

သို့

ဘုံရေ

မင်္ဂလာပါလို့ နှုတ်ဆက်ပါတယ်။

၂၅ အုပ်မြောက် သူစိတ်နာတဲ့ ကြားဖြတ်အစီအစဉ်ကို ဝီဒီယို ဘယ်သူနဲ့ ရိုက်မှာလဲ။

ဇာတ်လမ်းလေးက အရမ်းကောင်းတာပဲနော်။

အညာသင်္ဘောသီးလေးကို အရမ်းကြိုက်မိပါတယ်။

ဘုံ ဒီထက်မက အောင်မြင်ပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းပေး ပါတယ်။

နောက်စာအုပ်တွေလည်း ဖတ်မယ်နော်။

မေလ
ရွာသစ်ရပ်ကွက်
ရေနံချောင်း
မကွေး

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမမယ်မယ်

မမရေ ဒီလထွက်တဲ့ 4 in 1 စာအုပ်လေး ဖတ်ပြီးသွား

ပါပြီ။

အရမ်းကောင်းလို့ လက်ကတောင် မချချင်ပါဘူး။

မမရဲ့ လစဉ်ထွက်တဲ့ စာအုပ်လေးတွေကို စောင့်ဖတ်ရ

တာ ဝါသနာတစ်ခုတောင် ဖြစ်နေပြီ။

မမရဲ့ စာအုပ်လေးတွေကို အမြဲသိမ်းထားပါတယ်။

အဆောင်မှာ မြင်တိုင်းလည်း တစ်ကျော့ပြီး တစ်ကျော့ အမြဲဖတ်မိပါတယ်။ အချို့ စာသားလေးတွေ မှတ်မိနေပြီ။

မမရဲ့ လစဉ်ထွက်မယ့် စာအုပ်တိုင်းကို စောင့်မျှော်နေမယ်။

ညီမလေး
နှင်းဟေသူ
(Super One)
ရွှေဘုံသာ

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမဘုံ

မမရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်နှစ်သက်သလို အသက် သွင်းထားတဲ့ အခွေလေးတွေကိုလည်း ကြိုက်တယ်။

မမရေ အောင်သွယ်တော်မြားနတ်မယ် ဇာတ်ကားလေးလည်း ကြည့်ပြီးပါပြီ။ ညီမလေး အရမ်းကြိုက်တယ်။

ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ အောင်ရဲလင်း၊ သက်မွန်မြင့်တို့နဲ့ဆိုတော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့။

မမရဲ့ အခွေရော စာအုပ်ရော စောစောငှားမှ ရတယ်။ ဒါဖြင့်ဆို နောက်မှရတယ်။

သမီးတို့ ချစ်တဲ့ ကြိုက်တဲ့ မမဘုံ အရမ်းအောင်မြင်ပါစေ။ မိုးလောက်ကြီး အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးမယ်နော်။

မိုးလုံးမှိုင်း
ကြားတောရလမ်း
အ. ထ. က (၃) ဗဟန်း

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမမယ်မင်းဘုံ

မမရဲ့ဝတ္ထုတိုင်း ဖတ်ဖြစ်သလို အခွေတိုင်းကိုလည်း ကြည့် ဖြစ်ပါတယ်။

မမရဲ့ဇာတ်ကောင်တော်တော်များများဟာ အောင်ရဲလင်း နဲ့ လိုက်ဖက်တယ်လို့ပဲ မြင်မိ ခံစားမိပါတယ်။

4 in 1 ကတော့ ဦးလူမင်းနဲ့ဆို အလန်းပဲ။ ဟိုကြော်ငြာ လေးထဲက လိုပဲပေါ့ မမရယ်။

"ဘယ်လိုပြောရမလဲ"

မမမယ်မင်းဘုံ အရမ်း အရမ်း အောင်မြင်ပါစေ။

မမမယ်မင်းဘုံ စာရေးတာတင်မဟုတ်ဘူး။

4 in 1 မှာပါတဲ့ မမရဲ့ ဓာတ်ပုံလေးကလည်း အလန်းလွန် အလွန်လန်းပဲနော်။

မမကို အမြဲအားပေးနေမယ်။

APP

(၂)ရင်ကွက်၊ စင်စံထွန်းလမ်း

ကျောက်မဲမြို့

စေတနာစာပေ၏

သို့

ဘုံလေး

လူငယ်ဆန်တဲ့ အရေးအသားလေးတွေပို့ ဆွဲဆောင်မှု ရှိစေတယ်။ ဘုံလေးရဲ့ စာအုပ်တိုင်းကို ဖျော်နေပါတယ်။

၂၅ အုပ် အမှတ်တရ အကြိုက်ဆုံးပဲ။

သဲစု 1st year (EP)

နည်းပညာ

မန္တလေး

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမယ်မင်းဘုံရေ

လရောင်စစ်စစ် သမီးရည်းစားထဲက စာကြောင်းလေးကို သိပ်ကြိုက်မိသွားပြီ။

ချစ်သူတွေရဲ့ ရန်ပွဲဟာ နွေရာသီမုန်တိုင်းလိုပါပဲ ...

တဲ့။

သိပ်ကောင်းတဲ့၊ အမိပွယ်ပါတဲ့၊ တင်စားထားတဲ့ အရာ လေးလို့ ထင်မိပါတယ်။

ဒါကြောင့် မယ်မင်းဘုံဆိုပြီး နာမည်ကြီးတာနော်။ လေးစားပါတယ်။

လရောင်နဲ့ စစ်စစ် ကိုလည်း ဒီဒီယိုလေး ချိတ်ဖြစ်ပါစေ။

အားပေးနေတဲ့ပရိသတ်
မစန္ဒာလှို
မင်္ဂလာလမ်း
နံ့သာကုန်းရပ်ကွက်
အင်းစိန်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမယ်မင်း

ယခုလထွက်တဲ့ 4 in 1 စာအုပ်ကို အရမ်းကြိုက်တယ်။ အရမ်းရင်ခုန်ဖို့ကောင်းတယ်။ ခဏ ခဏ ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ အရမ်း စိတ်ဝင်စားတယ်။

မမက အရမ်းတော်တဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ပါ။ တစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ် မထပ်အောင်၊ မတူအောင် ရေးရတာ အရမ်းဂုဏ်ယူ ပါတယ် မမရယ်။

မမရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုလည်း အမြဲသိမ်းထားပါတယ်။ ညီမလေး က ဖတ်ပြီးရင် သူများတွေကို ပြောပြတယ်။ ပြောပြီးရင် ဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြတယ်။

နောက်လတွေမှာ ထွက်မယ့် စာအုပ်တွေကိုလည်း စောင့်မျှော် လျှက်ပါ။ အမြဲထာဝစဉ် စောင့်မျှော်အားပေးလျက်ပါ။

ဖိထက်မက အောင်မြင်မှုပန်းတိုင် အရောက်လှမ်းနိုင်ပါစေ။

ညီမလေး
ဘီဘီမွန်
မကွေးတိုင်း
ရေနံချောင်းမြို့
ရေခဲစက်ရပ်

သို့

အမ (မယ်မင်းတုံ)

အားပေးလျက်ပါ။ အစ်မရဲ့ သူစိတ်နာတဲ့ ကြားဖြတ် အစီအစဉ် စာအုပ်လေးက အရမ်းကို ကောင်းပါတယ်။

အစ်မရယ် . . . အဲဒီဝတ္ထုလေးက ဘယ်သူနဲ့ ရိုက်မှာလဲ။ အစ်မရေ အညာသင်္ဘောသီးလေးကို ပြေတီဦးနဲ့ ရိုက်ပေးပါနော်။

အစ်မဝတ္ထုတွေက တစ်လနဲ့တစ်လ မထပ်ဘူး။ တကယ်ပဲ ကောင်းပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်တွေကလည်း အရမ်းအလန်းတွေပဲ။ နောက်လတွက်မယ့် ခေါင်းစဉ်ကလည်း 4 in 1 တဲ့။ ကြားဖူးနေကြဆို ပေမယ့် အဆန်းလေးပဲပေါ့။

အစ်မ အောင်မြင်သထက် အောင်မြင်ပါစေ။

AAA

ခလောက်သိုက်ကျေးရွာ

အိမ်ပဲမြို့

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး

သို့

ဆရာမလေးခင်ဗျာ

ခေါင်းစဉ်တွေ လန်းလို့ ရေးလိုက်တာပါ။

တစ်ခါမှလည်း မိတ်ဆက်စာ မရေးဖူးပါ။

ဆရာမလေးရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို အရင်က မဖတ်ဖူးပါဘူး။

မိမိယ့် အရင်စကြည့်တာ။ ဇာတ်လမ်းလေးကို အရမ်းကြိုက်တာ။ သူစ်သူလိမ်းဖို့ ဒေးဒရင်မ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်လေးကို ကြိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ စာအုပ်ဆိုင်မှာ အဲဒီဝတ္ထုငှားပြီး ဖတ်လိုက်ပြီးကတည်းက အရမ်းကို သဘောကျပြီး ဆရာမလေးရဲ့စာအုပ်တွေကို လတိုင်း မပျက်မကွက် ဖတ်နေတာ တာဝန်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီ။

ကျွန်တော့်စာကို ဖတ်ပြီးတဲ့ ဆရာမလေး စိတ်ချမ်းသာစွာ မြင့် ဇာတ်လမ်းကောင်းများကို ဖန်တီးနိုင်ပါစေ။

Ko Bo Bo

၁၆ ရပ်ကွက်

စွန်းလွန်းဂူကျောင်းလမ်း

လမ်းသွယ် (၁) ရန်ကင်း

စေတနာစာပေ၏

သို့

အမ မယ်မင်းဘုံ

အစ်မရေ . . . ညီမလေးတို့ရဲ့ ဝင်္ဂတက္ကသိုလ်အကြောင်း ဖွဲ့နွဲ့ရေးထားတဲ့ ကွန်းခိုဖြစ်သော မျက်ဝန်းလေးဆီ ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျမိပါတယ်။ ညီမလေးတို့ ကျောင်းရဲ့ Canteen ဆိုင်အမည်တွေ၊ ကျောင်းသားတွေရဲ့ တကယ်လက်တွေ့ ထိုင်နေကြပုံတွေကို ရေးထားတာ အပြင်မှာ ညီမလေးတို့ လှုပ်ရှားနေတဲ့အတိုင်းလိုပဲ။ လေးစားပါတယ်။ အစ်မ မယ်မင်းဘုံ ညီမလေးတို့ ကျောင်းဇာတ်လမ်းတွေ များများရေးပေးပါ။

ငြိမ်းပြည်၊ တာရာ
ဂုနစ်(ဇွပ)
ဝင်္ဂတက္ကသိုလ်

စေတနာစာပေ၏

သို့

မင်္ဂလာပါ မယ်မင်းရေ။

လေးစားပါတယ်။ မယ်မင်းရဲ့ စာအုပ်လေးတွေအားလုံးလိုလို ဖတ်ပြီးထားပါပြီ။ အရမ်းကိုလည်းပဲ နှစ်သက်မိပါတယ်။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မယ်မင်းကို အားကျမိပါတယ်။ ပြီးတော့ မန္တလေး FM မှာလာတဲ့ မင်္ဂလာညနေခင်း အစီအစဉ်မှာ မယ်မင်းဘုံ အင်တာဗျူးမေးတာကို နားထောင်လိုက်ရပါတယ်။

ကျောင်းမပြီးသေးဘဲ စာရေးနေတာကိုလည်း လေးစားဂုဏ်ယူအားကျမိပါတယ်။

ဝတ္ထုတိုလေးတွေကိုလည်း People မဂ္ဂဇင်းမှာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။

မယ်မင်းဘုံ အောင်မြင်မှုအပေါင်းနဲ့ ခညောင်းပါစေ။

ဆန္ဒဖြင့်
လေးစားလျက်
ကိုအောင်
ဈေးလမ်း၊ သက္ကလ
ကဝိဋ္ဌိ
ပဲခူးတိုင်း

စေတနာစာပေ၏

သို့

မင်္ဂလာပါနော်
မယ်မယ်

၂၇ ကြိမ်မြောက် ပြန်လည်တွေ့ဆုံခြင်းပါနော်။
လရောင်စစ်စစ်သမီးရည်းစားကိုလည်း ဖတ်ပြီးပါပြီ။
ဖတ်လို့ ကောင်းပါတယ်။ ကြိုက်လည်း ကြိုက်ပါတယ်။

လရောင်စစ်စစ် သမီး ရည်းစားအဝက ကြည်နူးဖို့
ကောင်းပါတယ်။ သမီးရည်းစားတွေဆိုတာ ကလည်း ရန်ဖြစ်လိုက်
ပြန်ချစ်လိုက်နဲ့ ပါပဲ။ ပျော်ဖို့ကောင်းပါတယ်။

လရောင်ဆမ်းလိုမျိုး ဘဲကိုတော့ လေးစားပါတယ်။

ချမ်းယွန်းစစ်ကို အရမ်းချစ်ပြီး သစ္စာရှိလို့ပေါ့။ ဒါပေမဲ့
စစ်စစ် လို့ သုံးတာတွေက တချို့နေရာတွေမှာ ၂ ယောက်ဆိုတော့ မကွဲဘူး
ဖြစ်နေလို့ပါ။ (လမင်း စိတ်ထင်ပါ) ဒီဝတ္ထုလေးကိုတော့ အရမ်းကြိုက်
ပါတယ်။

လမင်းတို့လည်း ဒီဝတ္ထုတွေအတိုင်းပဲလေ။ တစ်ယောက်
သော သူကိုလည်း ဖတ်ခိုင်းရမယ်။ (မန်းသားလေးကို ပြောတာပါ)

မယ်မယ်ရေ ဆေးကျောင်းသားနဲ့ အီကိုကွင်းကိုတော့
အဆင်ပြေတဲ့အချိန်မှ ထွက်ပေးပါတော့။ ရတယ်နော်။ နောက်လ
ထွက်မယ့် ခေါင်းစဉ်ကလည်း မိုက်တယ်နော်။

စောင့်မျှော်နေပါတယ်။
မယ်မယ် အခု ပိုလှနေတယ်နော်။ တကယ်ပြောတာပါ။
ကြုံမှပဲ လမင်းကို မုန့်ဝယ်ကျွေးတော့နော်။
အနုပညာ စာပေလောကမှာ “မယ်မင်းဘုံ” ဆိုတဲ့
မှတ်တိုင်တွေ စိုက်ထူနိုင်ပါစေနော်။

မေတ္တာဖြင့်
လမင်း

အမှတ် (၄၄/၃)
ကော်ဝင်သစ်ခွဲ
မင်္ဂလာဥယျာဉ်ရပ်ကွက်
ကလေးမြို့

သို့

မမဘုံ

လရောင်စစ်စစ် သမီးရည်းစားကလေး ဖိုက်တယ်။ အရမ်းလည်း ကောင်းပါတယ်။

လရောင်စစ်စစ်ကို ဖတ်ပြီး ကြည့်နူးမှုတွေ အပြည့်ရရှိပြီး ကို ရင်ထဲမှာတောင် အပျော်လေးတွေ အဆွေးလေးတွေ ခံစားရအောင် ရေးနိုင်တဲ့ မမဘုံကို လေးစားပါတယ်။

ဒီဝတ္ထုလေးက ရင်ထဲကို ငြိစေပါတယ်။

ဝင်ပေါက်(၂၆)
ယုလနပလာဇာ
မှ ညီမလေးတစ်စု

သို့

ညီမလေး မယ်မင်းဘုံ

လရောင်စစ်စစ် သမီးရည်းစားကို ဖတ်ပြီးပါပြီကွယ်။ တကယ့်ကို ကြည့်နူးဖို့ကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပဲပေါ့။ မမတို့တောင် ငယ်သွားပြီး ကျောင်းသားအရွယ် ဆယ်ကျော်သက်ဘဝလေး ရောက်သလို ခံစားမိသွားတယ်။

ညီမလေး ရေးတဲ့ စာအုပ်တိုင်း ဖတ်ဖြစ်သလို ထွက်သမျှ ဝီဒီယိုအခွေတိုင်းကိုလည်း ကြည့်ပြီး အားပေးတဲ့ပရိသတ်စစ်စစ်နော်။

ညီမလေး မယ်မင်းဘုံ အမြဲတမ်း အောင်မြင်ပါစေ။ မယ်မင်းဘုံက မမတို့မြို့ ပရိသတ်ရဲ့ ထာဝရ စာရေးဆရာမလေးပါ။

မနော်
မောင်ဝံရုပ်
အောက်လမ်းမကြီး
မော်လမြိုင်

စေတနာစာပေ၏

သို့

ဘုံလေးလို့ ခေါ်မယ်နော်

လရောင်စစ်စစ် သမီးရည်းစားရဲ့ ဇာတ်ကောင် လရောင် ဆမ်းကို ကြိုက်တယ်။ သူ့ချစ်သူ ချစ်ယွန်းစစ်ကလည်း ဖိုက်တယ်။ ပျော်စရာ ဇာတ်လမ်းလေးပေါ့နော်။

ဖတ်ရင်းနဲ့ လက်က မချချင်အောင် ဖြစ်မိပါတယ်။ တကယ်ပါ။ ရှေ့လထွက်မယ့် "ကိုယ့်နှလုံးသားတွင် သတို့သမီး ပုန်းနေ သည်" ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်လေးကလည်း ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်နဲ့ပေါ့နော်။

ဖတ်ချင်နေပါပြီ။

ဘုံလေးက ဒို့တွေကျောင်းကလို့ဆိုတော့ မတွေ့ဖူးဘူး။ အခုမှ သိရတာ။ နောက်နှစ် ဆုံကြမယ်။

အောင်မြင်ပါစေ

Ko Mg

ရန်နိုင်လမ်းသွယ်

ဇာတိုက်မှတ်တိုင်

၄ ရပ်ကွက်၊ ရန်ကင်း

စေတနာစာပေ၏

သို့

မမမယ်မင်းဘုံ

လရောင်စစ်စစ် သမီးရည်းစားကို သမီးတို့ သိပ်ကြိုက် တယ်။

ခေါင်းစဉ်လေးကလည်း လရောင်နဲ့ စစ်စစ် ပေါင်းထား တာ။ ဂလိုကိုး။ မမရေ လရောင်နဲ့ စစ်စစ်က ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက် နဲ့ သိပ်မိုက်တာပဲ။

သမီးတို့ကတော့လေ လရောင်နဲ့ စစ်စစ် ၂ ယောက်ကို ဝီဒီယိုအဖြစ် အပြန်အသက်သွင်းပြီး ကြည့်ချင်လှပါပြီ။ အောင်ရဲလင်းနဲ့ ဖွေးဖွေးကို ရိုက်စေချင်ပါတယ်။

မမ တစ်လကို ၂ ဖျပ်လောက် ထွက်ပေးပါလား။ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။

မမမယ်မင်းဘုံ ဒီထက်မက ထွန်းလင်းပြီး အောင်မြင်ပါစေ။

မမရေ သမီးတို့က ၃ ယောက်ပေါင်းနော်။

သော် + မိုး + ခက်

အ. ယ. က(သန်လျင်)

သိမ်ချောင်လမ်း

နာရီရင်၊ သန်လျင်

သို့

မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံပါစေ မမမယ်။

4 in 1 ဝတ္ထုလေးတော့ အလန်းဇယားလေးပါပဲ။

ဖန်နေယွန်းဆိုတဲ့ ဘဲကြီးကတော့ အလန်းနော်။ မင်းသမီး
လေးလက်ကလည်း တကယ်မိုက်တယ်။ အရမ်းကြိုက်တယ်။ မမမယ်ရဲ့
အရေးအသားတွေတိုင်းက တကယ်ကဗျာဆန်တယ်။ အဲဒါကြောင့်ပို့
အရမ်းကြိုက်တယ်။

မမမယ် အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်များစွာကို ဖြတ်သန်းနိုင်ပါ

ဝေ။

နှင်းလွင်မျိုး
2nd year (Physics)
ရတနာပုံတက္ကသိုလ်
မန္တလေး

မယ်မင်းဘုံ

ကိုယ့်နှလုံးသားတွင်

သတို့သမီးပွန်းနေသည်

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

မယ်မင်းဘုံ၏ ထွက်ပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ အချစ်စရိယာပြင်ပသို့ရောက်ရှိနေပါသဖြင့်
(အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၂။ ချစ်ရင်... နှစ်စိနှစ်စောင့် (ရွှေစင်ဦးဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၃။ ငွေတောင်ပြည်ကဏ္ဍိသူ (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၄။ ချစ်သူလိမ်းစို့ ဒေးကရင်မ် (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၅။ အမှန်းကမ်းဖိုးတန်းတစ်လျှောက်၌ ရင်ခုန်သံလှိုင်းကြီးနေသည့်
(ရွှေစင်ဦးဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၆။ အချစ်ကိုဖြူဖျက်ရမယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် ငါသေပါရစေ
(အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၇။ ဆယ်ကျော်သက်စိမ်း
- ၈။ သက်ဆိုင်သူအတွက် ငါ့မျက်ရည်တွေ စပွန်ဆာပေးခဲ့သည်။
(အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၉။ ကျွန်မသာ စိတ်မကောက်ခွဲဘူးဆိုရင်
(အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၁၀။ နူးပွားနေဖို့မေ့တဲ့စာ (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၁၁။ အနန်းမြို့ကသတို့သား
(မြင့်မာလာရှင်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၁၂။ အလွမ်းမြစ်ပင်လယ်ထဲမှာ လက်ပစ်ကူးရင်း ငါ့အချစ်တွေ
ဗိုးလင်းခဲ့တယ် (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၁၃။ အချစ်အတွက် မနက်ဖြန်မရှိတာ သင့်အတွက်မှတ်ရန် အသိပေး
(အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)

- ၁၄။ နတ်သားအိပ်ဆေးခတ်ထားတဲ့ ညနေခင်း
(အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၁၅။ ပင်လယ်အစားပတ်အောင် ချစ်သူက လေစိမ်းတိုက်လေသည်
(အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၁၆။ ဘာညာသာရကာ
(အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၁၇။ ဖျားရည်ဆမ်းခွီဟ (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၁၈။ အနမ်း Equation (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၁၉။ တဆိတ်လောက်ခင်ဗျာ-ချစ်သူကို... ရင်ခွင်၌ နေထိုင်ခွင့်ပြုပါ
(အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၂၀။ အငြိုးကွန်ယက်နတ်သမီး (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၂၁။ ပျိုလေးရည်းစား မြို့ကြီးသား (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၂၂။ အမှန်းပြယ်ပိုင် (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၂၃။ နှလုံးသား Hacker (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၂၄။ ကွန်းဒိုမြစ်သောမျက်ဝန်းလေးဆီ (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၂၅။ သူမိတ်နာတဲ့ ကြားဖြတ်အစီအစဉ် (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၂၆။ 4 in 1 (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)
- ၂၇။ လရောင်စစ်စစ်သမီးရည်းစား (အောင်သီရိဗိဇိယံမှ ဝယ်ယူပြီး)

သဒ္ဒါ

- ၂၈။ ကိုယ့်နှလုံးသားတွင် သတို့သမီးပုန်းနေသည်

ဒို့တာပန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြားစာတာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

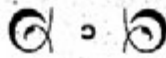
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရုပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီနှင့် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်ထုထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ချေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာပြင်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရှိတ္တရပ်မေးရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ပြိုင်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မမေ့မော့မိဖျက်ဆီးအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ပြိုင်မားရေး။

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်ပြန်လို့ရပြီနော်”

အမယ်လေးနော်။ တကတဲမှပဲ။ ပြန်ချင်နေတာ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်နေပုံက မျက်လုံးထဲမှာ ကြည့်မရချင်စရာပါ။ အဲဒါကြောင့် သိပ်ပြန်ချင်နေတဲ့ ကိုယ်တော်ချောကို အရစ်ကလေးတော့ တစ်ဆင့်တက်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဪ ... ဟို ... ခဏလေးနေပါဦး။ စကားလည်းဘာမှမှ အေးဆေးမပြောရသေးတာ။ ပြန်တော့မလို့လား။ နေပါဦး ... ဒါနဲ့ ရင့်နာမည် ဘယ်သူ”

“ဖက်ဆွတ်တိုး”

စိတ်ရှည်သလိုလို မရှည်သလိုလို သံပြတ်ဖြင့် ဆောင့်ပြီးထွက်လာသော အသံဖြစ်မှန်း ရိပ်မိတာကြောင့် တုန်တုန်က ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရသည်။ ဟုတ်တယ်လေ ... တကယ့်ကို အံ့ဖွယ်လှသားပဲ မဟုတ်လား။ တကယ်ဆို အရမ်းကို ဧည့်ဝတ်ကျပြီး ယဉ်ကျေးဖော်ပြရမှာပေါ့ (ဟုတ်သည်ရှိ မဟုတ်သည်ရှိ)။ အခုများတော့ မကောင်းတတ်လို့ ဝတ္တရားအရ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေရတဲ့ အထာကြီးနဲ့။ အဲဒါကြောင့် ပြန်ချင်နေတဲ့ ကိုယ်တော်ချောကို တမင်စကားကြော ဆက်ရှည်နေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အခုလို တကူးတကကြီး တုန်တုန်တို့ကို လိုက်ကူညီပေးတာ တအားကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ပိုးပိုးက ပြောတာ။ ကိုဖက်ဆက်တိုးက အရမ်းသဘောကောင်းတာပဲလို့ ... အဟင်း ဟင်း”

“ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အပန်းကြီးတဲ့ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီး ဒါကကူညီတာလို့တောင် မပြောနိုင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့က ပိုက်ဆံပေးထားတာပဲဟာ”

“ဪ ... ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ လောကမှာ ငွေပေးတိုင်း အဆင်ပြေတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ကိုဖက်ဆွတ်တိုးက အချိန်အကုန်ခံပြီး ကူညီပေးခဲ့တာပဲဟာ”

သူက အပြုံးတစ်ခုနဲ့အတူ ခေါင်းဆတ်ပြလေသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ တကယ်ဆို တကယ်မှ အလိုက်အထိုက်လူသားဖြစ်သည်။ တုန်တုန်နဲ့ လူလူက non-stop ဖောက်နေလို့သာ ကောင်းဝိုင်းလေးက စိုစိုပြည်ပြည်ဖြစ်လာတာဖြစ်သည်။

“ဟို ... ဒီနေရာလေးက နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေတယ်ဆိုပေမယ့် လူလူတို့က အစိမ်းဖြစ်နေတော့ သွားရေးလာရေး စားရေးသောက်ရေးတော့ နည်းနည်း အခက်အခဲရှိလိမ့်မယ်။ အဲဒါလေးကို နည်းနည်းလောက် ကူညီပေးပါဦးနော် ကိုဖက်ဆွတ်တိုး”

“ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်က အိမ်ဖော်ငှားပေးရမှာလား”

တယ် ... ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီလူနဲ့တော့။ ဘာကြီးလဲဟာ။

လူလူက စိတ်ထဲကတော့ အချဉ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ကျိန်ဆဲလိုက်မိပေမယ့် အပြင်မှာတော့ မျက်နှာကို ပိုပြီး sweet ဖြစ်အောင် ပြုံးထားလိုက်ကာ ...

“အဲလို အဲလို ဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူလူ ဖြော
တာကလေး ဈေးကတော့ ဘယ်နေရာ၊ စားသောက်ဆိုင်က
ဘယ်မှာ။ ဘယ်ဆိုင်ကောင်း၏ မကောင်း၏။ ဆိုတာလေး
ကို လမ်းညွှန်ပေးဖို့ ဆိုလိုတာပါ။ လူလူတို့အတွက် အိမ်
ဖော်တွေ ဘာတွေ မလိုပါဘူး။”

ဒီတော့မှ ကိုယ်တော်ချောက် ဆိုလိုချင်တာကို
သဘောပေါက် နားလည်သွားကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြ
လေသည်။

“ဪ ... ရပါတယ်။ ဒီအိမ်လေးက ကျွန်တော် တစ်ခါ
တစ်ရံ လာလာနေတတ်တော့ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်နေရာ
ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒီဘက်က ဈေးနဲ့တော့
သိပ်အနီးကြီး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဈေးက ဟိုဘက် နှစ်လမ်း
အကျော် ကားလမ်းဘက်မှာရှိတာ။ လမ်းထိပ်က ထမင်း
ဆိုင်လေးကတော့ မဆိုးပါဘူး။ စားရသောက်ရတာ အဆင်
ပြေပါတယ်။ ဒီနေရာက နားအေးပါးအေးပဲရှိတာ။ ကာ
ဂိတ်တို့ ဘာတို့နဲ့တော့ နည်းနည်းလှမ်းတယ်နော်။ ပိုးပိုးက
အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ နားအေးပါးအေးရှိတဲ့ နေရာမျိုးတို့

ရှာပေးပါဆိုလို့ ကျွန်တော်က ဒီအခန်းကို ပေးတာပါ။
အဆင်ပြေရဲ့လား။ မပြေဘူးဆိုရင် မြို့ထဲဘက် ...”

“ဪ ... ပြေတယ်။ အရမ်းအဆင်ပြေတယ်။ ဈေးနဲ့ဝေး
လည်း ပြဿနာမရှိဘူး။ တုန်တုန်တို့က ဝယ်စားမှာလေ။
ကားဂိတ်နဲ့ မနီးတာလည်း ကိစ္စမရှိပြန်ဘူး။ ဒီမှာက
ဘယ်ကားစီးရမှန်းလဲ မသိတော့ တုန်တုန်တို့ Taxi ပဲစီး
ဖြစ်မှာပါ ...

ဒီအိမ်လေးက တုန်တုန်တို့အတွက် တအားအဆင်
ပြေပါတယ်။ Facilities အပြည့်အစုံနဲ့ဟာ။ အဆင်သင့်
တက်နေရုံပဲဟာ။ ကြိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ ဒီအခန်းက ကိုဖက်
ဆွတ်တိုး နေတာလား။”

တုန်တုန်က စပ်စပ်စုစု မေးကြည့်လိုက်လျှင် သူက
အေးအေးလူလူပင် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဟုတ်တယ်။ နေတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံမှပါ။
အလုပ်တွေများတာတို့၊ ဘာတို့ကြောင့် ပင်ပန်းရင် နားအေး
ပါးအေး တစ်ကိုယ်တည်း စာလာဖတ်၊ ရုပ်ရှင်လာကြည့်ရုံ
လောက်ပါ။ ညတောင် သိပ်မအိပ်ဖြစ်ပါဘူး။ ဒီအခန်းလေး

ကံ ကျွန်တော့် စိတ်ကြိုက် decoration ဆင်ထားတာလေ။
 ငှားဖို့ ရောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ အခု အဲဒါ ပိုးပိုးက
 အကူညီတောင်းတာနဲ့ သူပြောတဲ့ပုံအတိုင်းဆို ဒီအိမ်လေး
 ကပဲ အဆင်ပြေဆုံးဖို့ ကျွန်တော်ငှားပေးလိုက်တာ။ တခြား
 လူဆို ကျွန်တော် မငှားဘူးဗျ”

အဲဒါလေး တစ်ခုကတော့ မယ်ပိုးကို ကျေးဇူးတင်
 ရမည်ဖြစ်သည်။ သူ ထောင့်စေ့အောင်စီစဉ်ကာ အစစကူညီပေး
 လို့ တုန်တုန်တို့ ဒီလောက်အေးဆေး အဆင်ချောနေတာဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တုန်တုန်တို့လို တစ်
 နယ်တစ်ကျေးကလာတဲ့သူဆိုတော့ ဒီလိုနေရာမျိုးလေးမှာ
 နေရတာ အရမ်းစိတ်ချမ်းသာပါတယ်။ ဒီမှာနေရတာ
 အဆင်လည်းပြေမှာပါ”

“ဟုတ်ဗျ။ ဟို ... လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ဘာညာရှိရင်
 လည်း ပြောပေါ့။ ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်လည်း သိနေတာ
 ပဲဟာ။ ကျွန်တော့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးပါ
 မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တုန်တုန်ကော၊ လူလူကပါ တစ်သံတည်း ညီညီ
 ညာညာ ကျေးဇူးတင်စကားကို ပြောပြီးတဲ့အခါမှာ ပြီးလိုက်ရင်းက
 သူက ပြန်ဖို့စကားဆိုလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ်ခင်ဗျ။ ဟို ... အဲဒါ
 ဆို ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စလေး
 တစ်ခု ရှိသေးတာမို့လေ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ရှင့်။ ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲနော်”

တုန်တုန်တို့က သူ့ကိုတံခါးဝထိ ပြန်လိုက်ပို့ပေး
 ကာ သူ လှေကားပေါ်က ဆင်းသွားတာနဲ့ တံခါးကော သံပန်း
 တံခါးကိုပါ သော့ပိတ်ပြီးတော့မှ အခန်းထဲမှာ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်
 လှည့်ကာ ထခုန်အော်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဟား ... အရမ်း အရမ်းကို ပျော်ဖို့ကောင်းတာပဲရှင်။
 ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့နှစ်ယောက် လှုပ်လို့ရပြီ ... လှုပ်လို့ရ
 ပြီ ... ဟိ ဟိ”

“ဟား ဟား ... ဒါပေါ့ဟာ။ အခုလောက်ဆို ငါတို့ကို
 သူတို့ ခြေတိုအောင် ပတ်ရှာနေမှာတော့ အသေအချာပဲ။
 သနားစရာ ကောင်းလိုက်တာ ... ကျွတ် ... ကျွတ် ...
 ဪ ... ဟဲ့ ... နေဦး။ မယ်ပိုးဆီ ဖုန်းဆက်ရဦးမယ်လေ”

လူလူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဟန်းဖုန်းကို တမင် တကာကို ထားပစ်ခဲ့တာမို့ လူလူတို့ကို ဆက်သွယ်ဖို့က အားလုံး ပြတ်တောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ဒီအိမ်လေးက လှိုင်းဖုန်းရှိနေလို့ သာ မယ်ပိုးဆီ ဖုန်းဆက်နိုင်တာဖြစ်၏။

“ဟယ်လို”

“ပိုးပိုးရေ ... ငါတို့ပါ ပြောလို့ရလားဟဲ့”

ဖုန်းကို Speaker ဖွင့်လိုက်ကာ ပြောလိုက်တာဖြစ် သည်။ ပိုးပိုးကို ဖုန်းပြောလို့ ရဲ့မရကိုလည်း အရင်မေးရသည်။ တော်ကြာ လူလူတို့ဆက်တဲ့အချိန်မှ တခြားလူရှိနေတယ်ဆို ကို့ခနဲ မိသွားမှာဖြစ်သည်။

“အေး ... အေး ... ရပြီ ... ပြော။ ငါအပြင်ထွက်လာပြီ။ ဟဲ့ ... နင်တို့ ရောက်ပြီလား။ ဘယ်လိုလဲ ... အဆင်ပြေ လား။”

“အေး ... ငါတို့က ပြောတာမှ ဟိုဘက်တောင်လွန်သေး။ အခု အဲအိမ်က ဖုန်းနဲ့ဆက်နေတာ။ ငါတို့ ဖုန်းဝယ်ပြီးမှ နင့်ဆီ နံပါတ်ပို့လိုက်မယ် သိလား။ ငါတို့က အဆင်ပြေ တယ်။ နင်တို့ အခြေအနေကော”

လူလူကော တုန်တုန်ကပါ မယ်ပိုးဆီက ထွက်လာ မယ့်အဖြေကို ရင်တခုနဲ့ခုန်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေတာဖြစ်သည်။ မယ်ပိုးဆီက သတင်းပေါ်မူတည်ပြီး လှုပ်ရှားရမှာမှလား။

“အခြေအနေကတော့ လုံးဝနိုးဝှတ်ပဲဟေ့။ နင်တို့အိမ်က လူတွေ သောင်းကျန်းချက်ကတော့ နိုင်းထက်ကျော်တယ်။ တစ်ဖို့လုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာနေတာ။ ငါ့ကိုတောင် စစ် လားဆေးလား လုပ်နေတာ။ ငါတို့တွေ အမြော်အမြင်ကြီး ကြီးနဲ့ ဟိုးတစ်ပတ်ကတည်းက သူတို့ရှေ့ ရန်ဖြစ်ပြထား လို့ပေါ့။ အမယ်လေး ... နို့မို့ဆို ငါ နင်တို့နဲ့ဖုန်းပြောလို့ တောင် မရဘူး။”

ထင်တွေ တွက်ဆထားပြီးသား အဖြေတစ်ခုမို့ လူလူတို့က ထူးပြီးအံ့ဩမနေတော့ပေ။ အရေးကြီးတာက လူလူ တို့ ဒီရောက်နေတာ မရိပ်မိဖို့ပဲ လိုအပ်လေသည်။

“အေးပါဟာ။ မယ်ပိုး ... ငါတို့ contact ပြတ်လို့တော့ မရဘူးနော်။ နင်လည်း သတိနဲ့နေဦး။ ဟိုလူကြီးက နင် ကို စောင့်ကြည့်နေမှာပဲ။ အခုဝင်ထားတဲ့နံပါတ်ကို ဖျက် ပစ်လိုက်ဦး။ သိလား။ ဒါနဲ့ ငါတို့ကို လိုက်ရှာတဲ့အထဲ မှာ အဲဒီနှစ်ကောင် ပါမှပါရဲ့လား။”

“ဟက် ဟက် ... ထိပ်ဆုံးရဲ့ထိပ်ဆုံးမှာပေါ့ဟယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှ တကယ့်ဟာသ ဂဏန်းအညှပ်ခံရသလို ရုပ် တွေနဲ့။ ဖွန့်ထွန့်ကို လူးနေကြတာ ဟား ဟား။ နင်တို့ ကို မတွေ့ရင် သူ လူမလုပ်တော့ဘူးဆိုဘဲ”

“သေလိုက်လို့ ပြောလိုက်။ အဟင်း ... တကယ့်အူစကူတွေ။ အဲ ... နေဦး အူစကူဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်။ နင့်ဘော်ဒါ ကြီး ဖက်ဆွတ်တိုးကကော ဘာလဲ။ အဲဒီလို အူစကူဘဲ လား”

လူလူက အူစကူဆို၍ “ဖက်ဆွတ်တိုး”ရဲ့မျက်နှာကို သွားပြေးမြင်ကာ မယ်ပိုးထံ အဲဒီလူအကြောင်း နည်းနည်းစနည်း နာထားရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူလူတို့မှာ အခုမှစတွေ့တဲ့လူ အပေါ် အားကိုးရာကြီး သွားလုပ်ထားရတာဆိုတော့ သူ့ကာရိုက် တာကို တီးမိခေါက်မိရှိဖို့တော့ လိုပေမည်။

“ဖက်ဆွတ်က အဲဒီလိုပဲဟဲ့။ သူက နည်းနည်းပိန်းတော့ အူချင်သလို ဖြစ်တာပါဟယ်။ ဘာရှော့ခံမှမရှိဘူး။ သူက စိတ်ရင်းလည်းကောင်းတယ်။ ကူလည်း ကူညီတတ်တယ်။ ငါက စိတ်မချရတဲ့သူဆို နင်တို့ကို လွှတ်ပါမလားဟဲ့”

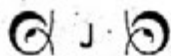

“အေးပါ ... အေးပါ အဲဒါကြောင့်မို့ပဲ ငါတို့မယ်ပိုးလေး ကို ချစ်နေရတာ။ ကဲ ... ကဲ ... ဖုန်းပြောတာ ကြာနေလို့ နင်ကို ရိပ်မိသွားဦးမယ်။ ငါတို့ ညမှတစ်ခါထပ်ခေါ်မယ် ဟဲ့။ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

လူလူတို့က ဖုန်းချပြီးသွားလျှင် နှစ်ယောက်သား လေပူလေးတော့ မှုတ်ထုတ်မိသွားသည်။ ဖြစ်ချင်ဇောတွေကြောင့် သာ အသည်းအသန် လှုပ်ရှားရတာဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တော့ ဒီလိုမျိုး အိမ်နဲ့ခွဲပြီး နေခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ပါ။ အဖော်ကောင်းတာ ကြောင့်လည်း မိုက်ရူးရဲဆန်ဆန် သတ္တိရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ခဏတော့ ငြိမ်သွားပြီးမှ တုန်တုန်က လူလူ့ရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို ပုတ်ကာ ခပ်တင်းတင်းဆုပ် ကိုင်ရင်း ပြုံးပြလေသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ရင်းက စိတ်ထဲမှာ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်ကာ ကျလီကျလီတက်လာသော ရယ်ချင်စိတ်များကြောင့် ပူပန်မှုတွေ မေ့လျော့ကာ နှစ်ယောက်သား ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မိသွားကြ လေသည်။

“မောနင်း ... မေမေ”

ဖက်ဆွတ်က ဘရိတ်ဖတ်စံစားဝိုင်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်းက မေမေ့ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဒီနေ့မနက်ခင်းမှာ ဖေဖေက အစည်းအဝေးရှိလို့ အစောကြီးကတည်းက ထွက်သွားပြီမို့ ဒီနေ့ ဘရိတ်ဖတ်စံစားဝိုင်းကတော့ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်း စားဖြစ်ကြတာ ဖြစ်သည်။

“မောနင်း သားလေး ... ထိုင်။ သားအဖေကတော့ မနက်အစောကြီးကတည်းက သွားပြီ။ အခု သွားစရာရှိသေးလား”

သူက ကွတ်ကီးတစ်ကိုက် ကိုက်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အင်း ... အခုတော့ မသွားသေးဘူး။ ဆယ့်တစ်လောက်တော့ သား တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဆိုင်ထားတာ သွားကြည့်ရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ”

“ဪ ... သား အချိန်ရတယ်ဆိုရင် သားကို မေမေ ဘုရားလိုက်ပို့ခိုင်းမလို့။ ဒီနေ့ ယတြာချေစရာရှိတယ်။ ကြာသပတေးထောင့်မှာ ချေရမှာ။ သားကိုယ်တိုင်ပါတော့ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

“ဪ ... ဟုတ် ... ရပါတယ် မေမေရဲ့။ အဲဒါဆို သားတို့ အခုသွားလိုက်မယ်။ မေမေ ဘုရားသွားပြီးရင် အိမ်ပဲ ပြန်မှာလား။ ဘယ်ဝင်ဦးမလဲ”

“အဲ ... ရတယ် သား။ သားက မေမေ့ကို ကြုံကြုံတို့ အိမ်ကို ဝင်ပို့လိုက်။ အမေ ကြုံကြုံနဲ့ စကားလေးဘာလေး ပြောလိုက်ဦးမယ်။ ကဲ ... ဒါဆို သား စားထားလိုက်။ မေမေ အဝတ်အစား သွားလဲလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ”

ဖက်ဆွတ်က မနက်စာစားရင်း မေမေ့ကို စောင့်နေလိုက်သည်။ သူ စားပြီးသွားတဲ့အခါမှာ မေမေကလည်း အဆင်

သင့်ဖြစ်နေပြီမို့ အမေ့ကို ဘုရားလိုက်ပို့ပေးဖြစ်သည်။ ပြောရမယ်ဆို သူလက်ရှိပိုင်ဆိုင်ထားရတဲ့ ဘဝလေးဟာ အရမ်းအေးချမ်းလေသည်။ သူတို့မိသားစုမှာ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်တဲ့ သူဟာ ခရီးသွားအေဂျင်စီတစ်ခု ထူထောင်ထားသလို အကျိုးဆောင်ကုမ္ပဏီအသေးလေးတစ်ခုလည်း ဖွင့်ထားသေးသည်။ လုပ်ငန်းနှစ်ခုနှင့် မအားလပ်အောင် လည်ပတ်နေရတဲ့သူမို့ သူက ဒီအချိန်ထိတိုင်အောင် ရည်းစားလည်းမထားဖူးခဲ့ပေ။ အိမ်မှာရှိတဲ့အချိန်တွေမှာ ဖေဖေအလုပ်တွေကူပေး၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း မေမေသွားချင်တဲ့နေရာ လိုက်ပို့တတ်သလို အလုပ်မှာဆိုရင်တော့ သူက ချာလပတ်ယမ်းနေအောင် အလုပ်များတတ်တဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

“သား ... ခဏစောင့်ဦးနော်။ မေမေ ပုတီးစိပ်လိုက်ဦးမယ်”
 “ဟုတ် ... ရတယ် မေမေ။ အဲဒါဆို သား ဟိုစောင်းတန်းလေးမှာ ထိုင်စောင့်နေမယ်နော်၊ မေမေ အေးဆေးလုပ်”

ဖက်ဆွတ်က စောင်းတန်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ငေးကြည့်နေတုန်း သူ့ဖုန်းက မြည်လာတာမို့ ဖုန်းကိုင်လိုက်လေသည်။

“ဟယ်လို”

“ကိုဖက်ဆွတ်တိုးလား ... တုန်တုန်ပါ။ ပြောလို့ရမလားဟင်”

တုန်တုန်။ သူက တစ်ခဏတော့ စဉ်းစားသွားရလေသည်။ ပြီးတော့မှ ဟိုတစ်နေ့က သူ့တိုက်ခန်းမှာ ငှားနေတဲ့ ပိုးပိုးရဲ့သူငယ်ချင်း မရုတ်သုတ်ခ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံကို မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်မြင်ယောင်လာလေသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ”
 “ဟိုဟာလေ ... အိမ်က မော်တာက ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး။ ရေတင်တာ မတက်ဘူး”

“ဪဗျာ ... အဲဒါ မော်တာပြင်တဲ့သူ ခေါ်ပေါ့ဗျာ”

သူက ရုတ်တရက်မို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ထပြောမိသွားလေသည်။ ဟား ... ဘာလဲဟ။ ဒီကိစ္စလောက်အတွက်များသူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြောရသလား။ သူက စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ပြောလိုက်တာကို တစ်ဖက်ကလည်း တစ်ခွန်းမကျန် ပြန်ပက်လေသည်။

“ပျက်ရင် ပြင်ရမယ်ဆိုတာတော့ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က အိမ်ရှင်လေ။ ပြီးတော့ တုန်တုန်တို့က ရှင်အခန်းကို

ငှားနေတဲ့သူ ဖြစ်သလို ရှင်သူငယ်ချင်း ပိုးပိုးရဲ့သူငယ်ချင်း တွေလေ။ ဧည့်သည်ကို နည်းနည်းလောက်တော့ ဧည့်ဝတ် ကျေသင့်တာပေါ့”

“ကျစ် ... ကဲ ... ကဲ ... ဟုတ်ပြီဗျာ။ အခု ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

သူက ဘုရားပေါ်ကြီးမှာ ဖြစ်နေတာမို့ စကားစမြန် မြန်ပြတ်အောင် သူတို့ကျေနပ်ဖို့ လိုက်လျောပေးဖို့ပဲ စဉ်းစားလိုက် သည်။ တောက် ... ဘယ်လိုဧည့်သည်တွေလဲဟာ။

“ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ။ ရှင်တိုက်ခန်းအထာကို ရှင်ပဲသိမှာ လေ။ မော်တာပျက်လား၊ မပျက်လား ရှင် ပြင်တဲ့သူနဲ့ အတူလာကြည့်ရမှာပေါ့”

“Ok ... အဲဒါဆို ငါ တစ်ယောက်လွှတ်လိုက်မယ်။ အဆင်ပြေမလား၊ အဲဒါဆို”

“မပြေဘူး။ ဒီမှာ ရှင် ဘယ်လိုလူတုံး။ ရှင်ဆီကို ကျွန်မ တို့က အားအားယားယား ဖုန်းဆက်တယ်လို့ ထင်နေလား။ ဒီမှာ ... တုန်တုန်တို့ကလည်း အသိုင်းအဝိုင်းကြီးထဲကပဲနော်။ လူကိုကြောသလို မောသလို ဒီဇိုင်းနဲ့တော့ လာမလုပ်နဲ့”

ဟားကွာ။ ဖက်ဆွတ်က စိတ်တော်တော်ရှုပ်သွားရ လေသည်။ လာရစ်နေတယ်လို့ ထင်ရလောက်အောင် ရစ်တတ် နေသော စွာတေးလန်ကို သူက ဆက်ပြောချင်စိတ်ကို မရှိတော့ ချေ။ စကားနည်းရန်စဲ ကိစ္စအမြန်ဖြတ်ချလိုက်ရသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းတို့ကို အဲလို လုံးဝမထင်ပါဘူးကွာ။ လောလောဆယ်တော့ ငါ ချက်ချင်းလာလို့ မရသေးဘူး။ လာနိုင်မယ်ဆိုလည်း ညနေမှ လာဖြစ်မယ်။ အဲဒီအချိန်ထိ စောင့်ပေးမလား။ မစောင့်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က မင်းတို့ကျေနပ်အောင် ဘာများဆောင်ရွက်ပေးရပါမလဲ”
“ဟင်း ဟင်း ... အဲဒီလောက် မလိုဘူး။ များသွားပြီ။ ရတယ် ... ညနေပိုင်း လာမယ်ဆိုရင်တော့ စောင့်နိုင်တယ်”
“ပြီးရော ... အဲဒါဆို လာခဲ့ပါမယ်”

သူမက ဆက်တောင်မပြောတော့ဘဲ ဖုန်းချလိုသွား လေသည်။ ဪ ... ဒုက္ခ။ ဘယ်လိုကောင်မလေးတွေလဲကွာ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူက အဲဒီတိုက်ခန်းငှားဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးကိုမရှိ ချေ။ သူ ဆယ်တန်းဘော်ဒါနေတုန်းက ကျောင်းမှာခင်ခဲ့တဲ့ ငယ် သူငယ်ချင်း ပိုးပိုးက ဆိတ်ငြိမ်ပြီး နားအေးပါးအေးရှိတဲ့ တိုက်

ခန်းမျိုးမှာ ပေးနေပါဆိုပြီး အထပ်ထပ်မှာကား request လုပ်တာ မို့ သူဟာ ပိုးပိုးမျက်နှာကြောင့် အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ဂယနဏ မသိဘဲ လက်သင့်ခံလိုက်ရတာ ဖြစ်လေသည်။

အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဟာ ပိုးပိုးရဲ့သူငယ် ချင်းအရင်းကြီးတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာသာ သိရုံကလွဲပြီး အဲဒီ ကောင်မလေးတွေ ရန်ကုန်လာတာဟာ အလုပ်လုပ်ဖို့လား၊ သင် တန်းတက်ဖို့လား ဘာမှန်းကို မသိရချေ။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ဧည့် ဝတ်တော့ ကျေပေးရမှာဖြစ်သည်။

“သား ... ဘယ်သူ့ဆီက ဖုန်းမို့လို့လဲ”

မေမေက သူ့ကို လေ့လာကာ လှမ်းပြောတာမို့ ဖက်ဆွတ်သည် မေမေကို ရယ်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟိုဟာပါ မေမေရဲ့။ တိုက်ခန်းငှားထားတဲ့သူနဲ့ ပြောနေ တာပါ။ မေမေ ပုတီးစိပ်ပြီးသွားပြီလား”

“အေး ... ပြီးသွားပြီ။ သွားမယ်လေ သား။ မေမေကို ကြုံကြုံအိမ်ကို လိုက်ပို့ပြီး ထားခဲ့လိုက်။ သား သွားစရာ ရှိတာ ဆက်သွားတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ဖက်ဆွတ်က မေမေသဘောအတိုင်း အန်တီကြူတို့ အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးပြီးနောက်မှာ သူက ဆိုင်ထားတဲ့တိုက်ခန်းဆီ သွားကာ အလုပ်ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြသည်။ ပြီးတော့ အဲဒီတိုက်ခန်း တာ ရောင်းထွက်သွားတာမို့ သူ အရမ်းကျေနပ်ရလေသည်။ အမြတ်အစွန်းအားဖြင့်လည်း တော်တော်များများ ရလိုက်တာမို့ သူ့အတွက်ကတော့ လုံးဝရှယ်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ အဲဒါကြောင့် သူ့မှာ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီနေ့ညနေတော့ မင်း ငါတို့ကို တစ်ပွဲ စီစဉ်ပေးရမယ်နော်”

“အဟား ... စိတ်ချ။ မင်း ကြိုက်တဲ့ဆိုင် ရွေးလိုက်”

အဲဒီလိုနဲ့ ညနေပိုင်းမှာ သူဟာ ဘော်ဒါတွေနဲ့ဆိုင် မှာ ပွဲလေးစီစဉ်ရင်း လေပေးဖြောင့်နေတာမို့ သူ တကယ်ကို ဖက်ဆွတ်အား လုံးဝမေ့သွားခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။

၉ ၃ ၁၀

ဖုန်းမြည်သံက တရစပ်ဖြစ်နေတာမို့ သူဟာ ဝါးခနဲ သမ်းဝေရင်းက မျက်လုံးမဖွင့်သေးဘဲ ခုတင်ခေါင်းရင်းက တင် ထားတဲ့ဖုန်းကို လှမ်းယူကာ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို”

“ဒီမှာ ... ကိုဖက်ဆွတ်တိုး၊ ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ၊ ချိန်းတုန်း ကချိန်းပြီး အဲဒီလို ကပျက်တိကပျက်ချော် လုပ်ပစ်ရသလား။ ဒီမယ် ... ကျွန်မတို့ကို ရှင်က ဘယ်လိုအစားထဲကများ ထင်နေသလဲဟမ်”

နားထဲကို ကြွက်စုတ်တစ်ကောင်ဝင်၍ တကျွံကျွံ အော်နေသလို ဆူညံနေတာမို့ သူဟာ ခေါင်းကိုက်သလို ရှိသွား သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှန်းလဲ ရုတ်တရက် စဉ်းစားလို့မရချေ။

“ဘယ်သူပါလဲ ခင်ဗျာ”

“ဘာ ... ဘယ်သူလဲ ဟုတ်လား။ ဒီမယ် ... မိပိုးပြော တုန်းကတော့ ရှင်လောက် စိတ်ရင်းကောင်းပြီး သဘော ထားပြည့်ဝတဲ့သူပဲ မရှိတော့သလိုလိုနဲ့။ အခုများတော့ အကူအညီတောင်းတာတောင် အဖက်မလုပ်ဘူး။ ရှင် တော်တော် ဧည့်ဝတ်ကျေတဲ့သူပဲ”

ဟ ... ဘာတွေလဲကွာ။ နားထဲကို စုံစီနဖာ ပလုံစီ ဝင်လာတဲ့ ဆူညံသံတွေကြောင့် သူဟာ အိပ်ရာကနေ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်ကာ ချက်ချင်း ဦးနှောက်ကနေ အချက်ပေးခေါင်းလောင်း တီးသံ ကြားလိုက်တာက ဟိုကောင်မလေးတွေဆီ လာခဲ့မယ်ဆို ပြီး မလာဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ဘက်က လွန်သွားတာမို့ သူက ဆောရီးလုပ် လိုက်ရလေသည်။

“ဆောရီး ... ဆောရီးပါပဲကွာ။ ဟို ... ကျွန်တော်မနေ့က အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု သွားလိုက်ရလို့ပါ”

“ဪ ... အဲဒီလို ရမလား။ လူတိုင်းမှာ အရေးကြီးကိစ္စ ဆိုတာ ရှိတာပဲလေ။ ကျွန်မတို့က ရှင် လာမယ်ဆိုလို့

သွားစရာရှိတာကိုတောင် မသွားဘဲ စောင့်နေတာ။ ရှင့် ဆီကို ဖုန်းခေါ်တာ အခါခါပဲ။ လုံးဝမကိုင်ဘူး။ ရှင် ဘာ သဘောလဲ ကိုဖက်ဆွတ်တိုး”

“ဟုတ်တယ် ... ဆောရီးဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ ချိန်းထားတာကို မေ့သွားတာ။ ဖုန်းကို Silent လုပ်ထားမိ တော့ မကိုင်ဖြစ်လိုက်တာ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့မယ်နော်”

“ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိဘူး။ အခုဟာက ရှင် ကျွန်မတို့ကို သက်သက်မဲ့ အကြောကြီးနဲ့ ဆက်ဆံသွားတာကို မကျေ နပ်လို့ ဖုန်းဆက်တာ ဒါပဲ”

ဖုန်းကို ဝှုပ်ခနဲမြည်အောင် ချသွားတာမို့ သူဟာ မျက်နှာတုန်ချက်တော့ မဲ့ရှုံ့မိသွားသည်။ ဘာလဲကွာ။ ဟူး ... သူ တော်တော်ကို စိတ်ဆင်းရဲသွားရလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲ က ဘယ်သူကောသွားတာမှန်း မသိပေမယ့် သူ အဲဒီနှစ်ယောက် ကို တော်တော်ကျွတ်ကြံရလေသည်။ လုံးဝကို လေဒီစွာတေးလန် တွေဖြစ်၏။ အဲဒီနှစ်ယောက်ကို သူက ဧည့်ဝတ်မကျေနိုင် တကယ် ကြီး ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဒီမနက်တော့သွား

ရမှာဖြစ်၏။ အဲဒါကြောင့် ပိုးပိုးကို သူမတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း သိရအောင် အရင်ဖုန်းဆက်မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... ဖက်ဆွတ် ... ပြော”

“အေး ... ပိုးပိုးရေ။ နင်ကလည်းနော် ငါ့ဆီ ဖုန်းတောင် မဆက်နဲ့ သိလား”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ငါ အလုပ်နည်းနည်းများနေတာနဲ့ နင့်ဆီ မဆက်ဖြစ်တာ။ ဒီနေ့တောင် နင့်ဆီ ဆက်တော့မလို့ ဖက်ဆွတ်ရဲ့။ လူလူတို့ အဆင်ပြေတယ်မှလား”

“အေး ... အဲဒါပြောချင်လို့ နင့်ဆီ ဆက်တာဟေ့။ ပိုးပိုး ... နင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဘာလဲဟာ၊ ငါ့ကို အသား ကုန်ကို ဟောက်နေတော့တာပဲ။ နေစမ်းပါဦး။ ငါက သူ တို့နှစ်ယောက် လိုအပ်တာ ကူညီပေးလိုက်ပါဆိုတာ ငါက ဘာတွေ ကူညီပေးရမှာလဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကကော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဖက်ဆွတ်က သူမေးချင်တဲ့ မေးခွန်းတွေကို တစ် ဘာရိတ်တည်း တန်းမေးတာမို့ ပိုးပိုးကတောင် သူ့ကို တအံ့တဩ မေးခွန်းပြန်ထုတ်လေသည်။

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ တုန်တုန်နဲ့လူလူက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟား ... ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ငါက နင့်မျက်နှာကြောင့် ငါအနားယူတဲ့အခန်းကို ငှားလိုက်တာနော်။ ငါ့ကို သူတို့က မော်တာပျက်တာကအစ ကျွိုင်ရှာနေတယ်ဟာ။ နေစမ်းပါဦး။ သူတို့က ဒီမှာ အလုပ်လာလုပ်တာလား။ ကျောင်းလာတက်တာလား။”

“အင်း ... အဲ ... ဟို ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဟို ... ဟိုဟာဟာ ... အလည်လာတာ။ နင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကူညီပေးလိုက်ပါဟာ။ တုန်တုန်နဲ့ လူလူက ရန်ကုန်မှာ အသိမိတ်ဆွေကလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူးဟာ။ နင့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့မှ သိရတာပါ။ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ နင် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခင်ခင်မင်မင်နဲ့ ဆက်ဆံပြီး သူတို့လိုတာလေးတွေ ကူညီပေးလိုက်ပါ။ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ နော်”

ပိုးပိုးရဲ့စကားတွေက ထူးဆန်းနေတာမို့ သူက နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားသွားမိသည်။ ရန်ကုန်မှာ အသိအကျွမ်း

မရှိဘဲ ဘာလို့လာတာလဲ။ ပြောတော့ အလည်လာတာတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ဆီမှာ တိုက်ခန်းငှားထားတာက တစ်နှစ်စာချုပ်နဲ့။ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။

“ပိုးပိုး ... နင့်ဟာက ဘာလဲဟာ။ သူတို့က ဒီကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ သက်သက်လာတာပေါ့ ... ဟုတ်လား။ ဟဲ့ ... မိပိုး ဘာတွေလဲဟာ”

“ဪ ... နင်ကလည်း ဘာတွေ သံသယဝင်နေတာလဲ။ ဒီမှာ သူတို့က ဒီကိုလာတာ အကြောင်းရှိတယ်ဟာ”

“ဘာလဲ ... ဘာအကြောင်းလဲ”

“အင် ... နင်ကလည်း စပ်စပ်စုစု။ သူတို့ ပါဆင်နယ်ကိစ္စပါဟ”

ပိုးပိုးက ဒီလို ရှေ့ကနေ ကာဆီး ကာဆီး ပြောနေတာမို့ သူက အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားမှု ပိုမြင့်တက်သွားရလေသည်။

“ဟဲ့ ... ငါ့ကို နင်ပဲ ကူညီပေးလိုက်ပါဆို။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ အနည်းအကျဉ်းတော့ သိထားရမှာပေါ့ဟာ။ ဘုံမသိဘဲမသိနဲ့ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဟင်း ... စိတ်ညစ်တာပဲ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ နင် သူတို့ကို တော့ ဂရုစိုက်ကူညီပေးရမှာနော်။ အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါ ပြောပြမယ်”

စကားတွေက ပလ္လင်ခံနေတာကြောင့် သူဟာ ပိုပို ပြီးတော့ စိတ်ဝင်စားမိသွားလေသည်။ ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက် က ဘာတွေလဲ။

“ကဲ ... ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ။ သူတို့ အဝေးပြေးကား ဂိတ်ကနေ ဆင်းလာကတည်းက ငါပဲ ကူညီထားတာ။

ကဲ ... ပြော ... ဘာလဲ”

“ဟိုဟာ ... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သူတို့နှစ်ယောက်က အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာ”

“ဘာ ... အိမ်က ပြေးလာတာ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဘာလို့ရယ်တော့ ဆက်မမေးနဲ့ ဟာ။ အိမ်က ထွက်ပြေးလာတယ်ဆိုတာကလည်း သူတို့ ဆိုးလို့ မကောင်းတာ ဘာညာကြောင့် မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒါတော့ ငါ အာမခံတယ် သိလား။ တုန့်တုန့်နဲ့ လူလူ က အရမ်းခင်ဖို့ ကောင်းတဲ့သူတွေပါ”

“ဟား ... နင့်ဟာက ရှုပ်နေတာပဲဟာ”

“နောက်ကျတော့ နင် သိမှာပါ။ ကဲ ... အဲဒါဆို ဒါပဲဟာ။ သူတို့ဆီ မကြာ မကြာတော့ ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီလို လား ဘာညာမေးပေးပါဟယ်။ ငါ့မှာလည်း နင့်ပဲ အကူညီ တောင်းစရာရှိလို့ပါ ဖက်ဆွတ်ရယ်”

သူက ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့ပေ။ မိပိုးက အကူအညီ တောင်းတော့လည်း သူ ကူညီပေးရမှာပေါ့။ သူ ဆယ်တန်းတုန်းက မိပိုးရဲ့အကူအညီတွေ အများကြီးရခဲ့ဖူးသည်။ ကလေးတုန်းကကိစ္စတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ပိုးပိုးက သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း ကောင်း ဖြစ်တာမို့ သူ့ကို အားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းလာ တဲ့အခါမှာ သူ ငြင်းရလောက်အောင် မရိုင်းသလို အဲဒီလောက် အထိ လူမှုရေးခေါင်းပါးတဲ့သူလည်း မဟုတ်ပေ။

“အေးပါဟာ။ ငါ တတ်နိုင်သမျှတော့ ကူညီပေးမယ်”

ဖက်ဆွတ်က ပိုးပိုးနဲ့ ဖုန်းပြောပြီးသွားသောအခါ သူ့ရဲ့တစ်ကိုယ်ရည် သန့်ရှင်းမှုကို အရင်လုပ်လိုက်လေသည်။ စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားမိသွားတာက သူ အလုပ်မသွားခင်မှာ အဲဒီ နှစ်ယောက်ဆီ သွားသင့်တယ်ဟု ထင်လေသည်။ အဲဒါကြောင့်

အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး မေမေ မေမေတို့နဲ့အတူ ဘာရိတ်ဖတ်စံစားပြီး သွားတာနှင့် အဲဒီနှစ်ယောက်ဆီ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ အဲဒီအိမ် ရောက်တော့ ဘဲလံတီးလိုက်လျှင် တံခါးလာဖွင့်ပေးသူက သူ့ကို မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်ကြည့်ကာ ...

“လူလူရေ ... ငါတို့ရဲ့အိမ်ပိုင်ရှင်ကြီး လာတယ်ဟေ့။ အိမ်ပိုင်ရှင်ကြီး ကြပါရှင်”

သူ့ကို အငေါ့တူးတဲ့ စွာတေးမလေးကို သူက တစ် ချက်ရယ်ပြလိုက်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာလိုက်သည်။ အင်း ... မိန်းက လေးတွေ နေလို့လားတော့ မသိ။ သူ့တိုက်ခန်းလေးက အရင် ကထက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိကာ သန့်ရှင်းနေလေသည်။ ဖက်ဆွတ် က သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ နှစ်ယောက်ကို မနေ့ကကိစ္စ အရင် ပြောရလေသည်။

“ဟို ... မနေ့တုန်းက ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော် တောင်း ပန်ပါတယ်။ မနေ့က ကျွန်တော် အရေးကြီးကိစ္စလေးပေါ် လာလို့ပါ။ အခု မော်တာပြင်ဖို့ လူခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ်။ မလိုတော့ဘူး ... ကျွန်မတို့ လူခေါ်ပြီး ပြင် ပြီးသွားလို့ ကောင်းသွားပြီ။ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဟင် ... ပြင်ပြီးပြီလား။ အဆင်ကော ပြေရဲ့လား။”
“ပြေပါတယ်။ အောက်ထပ်က အခန်းကို အကူအညီတောင်း ပြီး မော်တာပြင်တဲ့သူ ခေါ်လိုက်တာ။ တုန်တုန်တို့ကလည်း မှားသွားတာပါ။ ဒီကိစ္စလောက်ကတော့ အိမ်ရှင်ကိုပြော စရာ မလိုဘူးဆိုတာ မသိလိုက်တာပါ”

ဖက်ဆွတ်က အဲဒီ အငေါ့တူးစကားကြောင့် အား တော့နာသွားပါသည်။ ပိုးပိုးဆီက သိထားရတာက သူမတို့က အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာတဲ့။ ပုံစံလေးတွေ ကြည့်ရတာကတော့ တကယ့်ကို သူ့ဌေးသမီးပုံတွေပဲ ဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော်က ဟို ... အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ဆက်ဆံမှုမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုးပိုးက ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျားတို့ကို အကူအညီပေးဖို့မှာ ထားပါတယ်။ မ ... မ ...”

အား ... သေမှာပဲကွာ။ သူက မ ... ဆိုပြီး ဘာ ဆက်ပြောရမှန်းမသိ တန်သွားတာက နာမည်မေ့သွားတာဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်လုံးက ခပ်ဆန်းဆန်း နာမည်တွေ ဖြစ်တာမို့ သူက လွယ်လင့်တကူ အမှတ်မထားမိလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ သူ ထစ်

သွားတာကို သိတာမို့ သူမတို့က မကြည်မလင် မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ကို အစက ပြန်မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

“သူက ရွှေပလူ။ အသည်းတုန်”

ရွှေပလူ ... အသည်းတုန်။

အေး ... ဟုတ်သားပဲ။ ဒီလောက်အဆန်းတကြယ် နာမည်နှစ်ခုကို သူ ဘာလို့များ မေ့သွားရတာပါလိမ့်။ ဖက်ဆွတ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို အားနာဖြိုး တစ်ခုဖြိုးပြကာ ...

“အားနာပါတယ်ဗျာ။ မရွှေပလူနဲ့ မအသည်းတုန်က ...”

“ရတယ် ... တုန်တုန်နဲ့ လူလူလို့ပဲ ခေါ်ပါ”

သူ့စကားမဆုံးခင် ရွှေပလူက ဖြတ်ပြောတာမို့ သူက ခေါ်စေချင်တဲ့အတိုင်းပဲ ခေါ်ဖို့ခေါင်းညိတ်ပြရင်းက ...

“ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါဆို တုန်တုန်နဲ့ လူလူတို့ ဘာများလိုသေးလဲ မသိဘူး။ မနေ့က ကျွန်တော် မကူညီဖြစ်တဲ့ကိစ္စ အတွက် စိတ်မရှိပါနဲ့ဗျာ။ တုန်တုန်နဲ့ လူလူတို့က ဒီမှာ လူစိမ်းလို ဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က ဧည့်ဝတ်ကျ ရမှာပေါ့။ ဟို ... ဘယ်တွေ သွားစရာ ဘာညာ ရှိသေးလား။”

“လောလောဆယ်တော့ ဘယ်မှသွားဖို့မရှိသေးပါဘူး။ အခု လို ပြောတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

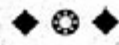
စကားက အပြီးပိတ်ကို ပြောလိုက်တာမို့ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာတင် ပတ်တော်ပိတ် ဖြစ်လေသည်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူက ဘာမှအထွေအထူးလည်း ပြောစရာမရှိတော့တာမို့ ထပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

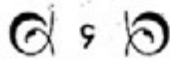
“အင်း ... အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်လေ။ လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါ။ ကျွန်တော် ကူညီပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖက်ဆွတ်သည် သူမတို့နှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမတို့ပုံစံတွေ ကြည့်ရတာ သူ့ကို ဘင်းနေတာ အစာကြေပုံတော့ မရသေးပေ။

ပြီးတော့ အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သူ သိချင်မိလေသည်။

တုန်တုန်နဲ့ လူလူဟာ နှစ်ယောက်သား အိတ်စလွယ် သိုင်း၍ လုံးဝကို ဂျစ်ပစီမိုးတိမ် အထာတွေဖြင့် စကားတပြော ပြော လျှောက်လာတာဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်ကာလတွေက တုန်တုန် တို့တွေအတွက် ပျော်စရာတွေ အများကြီးရှိသလို လန့်စရာတွေ လည်း ရှိလေသည်။ ဒီမှာက တုန်တုန်တို့ကို မသိတဲ့သူတွေချည်း ပဲမို့ နေရတာဟာ လုံးဝလွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပါးမှု ရှိပေမယ့် ဘယ်အချိန်များ တုန်တုန်တို့ကို ခြေရာခံမိလေမလဲဆိုတာ အမြဲ ကျိုးလန့်စာစား ဖြစ်နေရတာဖြစ်သည်။

“ငါတို့လည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီလိုပဲ သွားလိုက်စားလိုက် နဲ့ လိမ့်နေရင် အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံက လုံးဝမလာဖြစ်သွား

လိမ့်မယ်နော် လူလူ။ အခုတောင် အိမ်ငှားခနဲ့ ပစ္စည်းဝယ် တာနဲ့ ငါတို့သွားတဲ့လာတဲ့ Taxi ခနဲ့ အိတ်ကတော်တော် ပါးနေပြီနော်ဟဲ့”

တုန်တုန်စကားကြောင့် လူလူက စကားပြန်မပြော သေးဘဲ တုန်တုန်စကားကို သဘောတကျ ရယ်မောရင်းက လက်ထဲက ပေါက်ပေါက်ကို လေထဲမြှောက်ကာ ပါးစပ်ဖြင့်အမိမိမိ ကာ စားလိုက်ပြီးမှ တုန်တုန်ကို ပခုံးချင်း တိုက်လိုက်ရင်းက ...

“အိတ်ပါးလည်း ဘာဖြစ်လဲဟဲ့။ ငါတို့ အလုပ်လုပ်မှာ ပေါ့”

“ဟေ ... မြတ်ချာဖျား ... ရှင်က အလုပ်လုပ်မယ်။ ဟုတ် လား ... ဘာလုပ်တတ်လို့လဲ”

“မိတုန်ရယ် ... နင်ဟာလေ တော်တော်တုံးတယ်။ ဘယ်သူ ကကော မွေးကတည်းက တတ်မှာလဲဟာ။ ဒီလိုပဲ ဝင်ငွေ ရမယ့် အလုပ်တစ်ခု ရှာလုပ်တာပေါ့။ လောလောဆယ် လည်း လုပ်စရာအလုပ် မလိုသေးပါဘူးဟာ။ ပိုက်ဆံက ကျန်ပါသေးတယ်။ ဘာမှမပူနဲ့နော် အချစ်ဆုံး။ ကိုယ်ရှာ ကျွေးမှာပေါ့။ ချစ်ဆုံးကို တာဝန်ယူထားတာပဲဟာ”

လူလူက ထုံးစံအတိုင်း ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် တုန်တုန် ရဲ့လည်ပင်းကို ညှပ်ဖက်လိုက်ရင်းက နောက်နေလျှင် တုန်တုန်က လူလူကို တံတောင်ဖြင့် အသာတွတ်ကာ ...

“နောက်မနေနဲ့။ ဘာရှာကျွေးမှာလဲ။ ဟွန်း ... အလုပ်မ လုပ်ချင်လို့ ပတ်ပြေးနေတဲ့သူကများ။ ငါကပဲ ရှာဖွေကျွေး မွေးရမှာ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... အတည်ရည်ရွယ်တယ်ပေါ့”

“လူလူ ... နင်တော်တော်ပျော်နေတယ် ဟုတ်လား”

“အမယ် ... ငါ့ကိုသာ မေးနေတယ်။ နင်ကျတော့ကော။ မျက်နှာကိုက ပြုံးပြီးနေတာ ... ဟွန်း”

တုန်တုန်က သဘောတကျ ရယ်မောမိသွားသည်။ အဲဒါတော့ ဟုတ်သည်။ လူလူတို့ တုန်တုန်တို့က တကယ့်ကို ပျော်စရာကြီးတွေ ဖြစ်လေသည်။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တည်း ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းငှားနေကာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သွား ချင်တဲ့ Shopping Mall တွေ၊ ပန်းခြံတွေ၊ နေရာစုံသွားတာ စား ချင်တာတွေ လျှောက်စားကာ လုံးဝကို နိဗ္ဗာန်ဘုံရောက်နေသလို ဖြစ်နေတာဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားတာ ကောင်း မယ်”

အရှေ့က ဆူညံညံအသံကြောင့် တုန်တုန်ကော လူလူကပါ လှမ်းအက်ခတ် ကြည့်မိသွားသည်။

“ဟဲ့ ... အရှေ့မှာ ရန်ဖြစ်နေတာလား မသိဘူး”

“အယ် ... ရန်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟိုလူနှစ်ယောက် က ရန်စနေတာပါ။ ပုံစံကြည့်တာနဲ့ သိသာတယ်”

တုန်တုန်တို့က ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ လှမ်းကြည့် လိုက်ရင် တစ်ယောက်ဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ သွားတူတာကို တွေ့ရတာမို့ တုန်တုန်က လူလူကို လက်တို့က အတည်ပြုခိုင်း လေသည်။

“ဟဲ့ ... လူလူ ... အဲဒါ ဟိုတစ်ယောက်မှလား”

“အဲ့ ... အေး ... ဟုတ်တာပေါ့။ ဟဲ့ ... တုန်တုန် ... ဝင် နဲ့ကြမလား”

“လာ ... သွားမယ်”

တုန်တုန်က လူလူလက်ကို ဆွဲခေါ်လာကာ အဲဒီ ပွဲထဲ ဝင်ပါလိုက်တော့သည်။

“အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီး ... အစ်ကိုကြီးတပည့်က အစ်ကိုကြီးထားခဲ့တဲ့ဓား ပြန်ယူလာတယ်တဲ့”

တုန်တုန်တို့က အတည်ပေါက်ကြီး ဝင်ချလာကာ ဖက်ဆွတ်တိုးရဲ့လက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်ဆွဲကာ ဓားနဲ့ဖြီ ခြောက်လျှင် ဟိုပြဿနာရှာနေတဲ့ အမူးသမားနှစ်ယောက်က ပြုံးစိစိ မျက်နှာထားဖြင့် တုန်တုန်တို့ကို ရှိုးကာ အာလေးလျှာလေး အသံနှင့် ...

“ညလေးတို့ ဘာကူဦးပေးရမလဲ”

“ဪ ... ရပါတယ်။ ဒါက ကျွန်မတို့အစ်ကိုကြီးလေ။ သူ ထားခဲ့တဲ့ ဓားကြီးကို လာပေးတာလေ။ ဒါနဲ့ ရှင်တို့ က ...”

လူလူက ခပ်တည်တည်နဲ့ ဂိုဏ်းစတားမကြီး စတိုင်လ်ဖမ်းကာ သွားပြီးဖြီခြောက်လိုက်တာနှင့် အမူးသမားနှစ် ယောက်က တကယ်ပဲ ထင်သွားလားမသိ တပ်ခေါက်သွားကြ သည်။

“ဟား ... မင်းတို့က တယ်စွမ်းပါလား။ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ နဲ့ကို ဟိုက တပ်ခေါက်သွားပြီ။ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ။ တုန်တုန်တို့က အဲဒီ လိုဟောက်စားလုပ်တဲ့နေရာမှာ ဆရာမကြီးတွေလေ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ဒီအမူးသမားတွေရဲ့ရန်မှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ် ဖြစ် နေရတာတုံး”

တုန်တုန်က အဲဒီတစ်ယောက်ကို ကြည့်မရတာ ကြောင့် ရတုနားလေး ကပ်ဖဲ့လိုက်တာကို ရိပ်မိဟန်တူသော သူက မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီးမှ ...

“ကားက ဘီးပေါက်လို့ လဲနေရင်းက အဲဒီနှစ်ယောက်က ရစ်နေတာ။ ငါက ကိုယ့်ဘာသာ ရှင်းနေတာ။ မင်းတို့ ဝင်လာလို့”

“အမယ် ... ရှင်တို့ ရန်ကုန်သားတွေ အဲဒီလိုပဲ ကူလီကူမာ လုပ်တတ်တာပဲလား။ ဟွန်း ... သူများ ကယ်တင်ပေးလို့ ရှင် ဒီလူရမ်းကားတွေလက်ထဲက လွတ်တာမှလား”

လူလူက ဝင်ဘုပြောလိုက်လျှင် အဲဒီတစ်ယောက် ဟာ သဘောတကျဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောကာ ...

“ဟား ဟား ... ဒါဆို ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူး ရှင်တွေပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ... ဒီလို အမှန်မြင်တတ်စမ်းပါ”
 “ဟား ဟား ... ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ မင်းတို့
 က ဒီကို ဘယ်လိုက ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”
 “ဂေါ်လီလို လိမ့်လာတာလေ။ အခု အိမ်ပြန်မလို့”
 “ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ။ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်
 တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပါရစေ။ ကျွန်တော့်ကိုကယ်တဲ့ ကျေးဇူး
 ရှင်တွေကို ခင်ချင်လို့ပါဗျ ... ဟဲ ဟဲ”

လူလူက တုန်တုန်ဘက်ကြည့်ကာ လိုက်မလား
 မလိုက်ဘူးလား decision ယူတဲ့အနေနဲ့ မျက်စလှမ်းပစ်ပြသည်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာက တုန်တုန်တို့နဲ့ သိကျွမ်းတဲ့သူရယ်ဆိုလို့
 ဖက်ဆွတ်တိုး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမှလား။ ဒီတော့ တုန်တုန်တို့
 က ခေါင်းအသာဆတ်ပြလိုက်ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ။ သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ ရှင်ကားကကောင်း
 သွားပြီလား”
 “ပြီးပြီ။ ဘီးက လဲပြီးပြီ။ လာ ... ကားပေါ်တက်ပါ”

တုန်တုန်တို့က ခေါင်းညိတ်ပြကာ နှစ်ယောက်သား
 နောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဟား ... အခုမှပဲ မိမ်ကျရ

တော့တယ်။ သူက ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။
 ကားပေါ်မှာ ဘာစကားမှတော့ မယ်မယ်ရရ မပြောဖြစ်ပေ။
 သူက မောင်းနေရင်းကမှ တုန်တုန်တို့ဘက် ဘက်ပြန်လှည့်ကြည့်
 ကာ ...

“ဘာစားကြမလဲ။ အင်း ... ညနေခင်းဆိုတော့ ကြေးအိုး
 တို့ ဘာတို့ စားမလား”

“အင်း ... စားလေ။ ဖြစ်ပါတယ်”

“Ok ... ဒါဆို ကျွန်တော် YKKO မောင်းလိုက်မယ်
 နော်”

တုန်တုန်တို့က ခေါင်းအသာဆတ်ပြလိုက်လျှင် သူ
 က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားဆက်မောင်းလေသည်။ YKKO
 ကိုရောက်တော့ တုန်တုန်တို့ နှစ်ယောက်က သူနဲ့အတူ ဆိုင်ထဲ
 ဝင်လာကာ ကြေးအိုးမှာပြီးတော့မှ သူက နှစ်ယောက်လုံးကို
 ပြီးပြကာ ...

“အဟဲ ... ဘာမှအားမနာနဲ့နော်၊ ကြိုက်တာမှာပါ”

“လုံလောက်ပါပြီ။ အဟင်း ... ဒီလိုကျတော့လည်း
 ကိုဖက်ဆွတ်တိုးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ ဧည့်ဝတ်ကျေသားပဲ”

“အဟား ... ဟား ... ကြေးအိုး ဝယ်ကျွေးတာလောက်နဲ့ တော့ ဧည့်ဝတ်ကျေတယ် မပြောလောက်ပါဘူးဗျာ။ အခု လို့ ကျွန်တော်တို့ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်သွားတာကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်”

တုန်တုန်တို့က သဘောတကျဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတော့ တုန်တုန်တို့ ခင်ခင်မင်မင် ဆက်ဆံရမှာပဲဖြစ်၏။ တုန်တုန်က ကြေးအိုးစားရင်းကမှ သူ့ကို နည်းနည်းပါးပါး စပ်စုကြည့်လိုက်သည်။

“အခု တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်သွားပြီဆိုတော့ မေးရဦးမယ်။ ကိုဖက်ဆွတ်တိုးက ပိုးပိုးနဲ့ခင်တာ ကြာပြီ လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ ဆယ်တန်းကတည်းကပါ။ ကျွန်တော့်ဖေဖေက မိုးကုတ်မှာ တာဝန်ကျတော့ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ ကျောင်း တက်ရင်း ခင်တာပါ”

“ဟင် ... မိပိုးက ပြင်ဦးလွင်မှာ ဘော်ဒါနေတာပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တို့ အဆောင်အတူတူပဲလေ။ အဲဒီကတည်းက သိတာ။ တုန်တုန်တို့နဲ့ကော အဲဒီကတည်း ကလား”

“အင်း ... တုန်တုန်တို့နဲ့က ဟိုးကလေးဘဝတည်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဪ ... အဲဒါဆို တုန်တုန်တို့ လူလူတို့က ငယ်ငယ် ကတည်းက မိုးကုတ်မှာ နေတာပေါ့။ အခု ဒီလာတာက အလည်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟင်အင်း ဆိုပြီး ယောင်ထွက်သွားတော့မယ့် ပါးစပ် ကို အလျင်အမြန် ဘရိတ်ဖမ်းအုပ်ရလေသည်။ တုန်တုန်တို့ကိစ္စ တွေကို သူ သိစရာမလိုပေ။ တုန်တုန် မှင်တည်တည်မျက်နှာပေး ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြတာ ...

“အလည်လာတာပါ။ ရန်ကုန်ကို မရောက်တာလည်း ကြာပြီလေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ ကိုဖက်ဆွတ်တိုးရဲ့”

“ဪ ... ဒါနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်သွားကြ ပြီပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဖက်ဆွတ်လို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“Ok ... ဖက်ဆွတ်”

တုန်တုန်တို့က သူနဲ့ Peace ယူပြီးသွားတဲ့အခါ အားလုံး အေးဆေးဖြစ်သွားသည်။ နဂိုကတည်းကမှ စိတ်အညစ် မခံတဲ့ တုန်တုန်တို့ဟာ အူစကူလေး ဖက်ဆွတ်တိုးကို ခင်မင်မိ

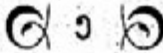

သွားလေသည်။ သူဟာ ပိုးပိုး ပြောသလိုပဲ ရှားပါးရန်ကုန်သားပဲ ဖြစ်လေသည်။ ဒီမှာတော့ ကာလတစ်ခုတိုင်သည်အထိ မိုနေရမှာ ဖြစ်လို့ တုန်တုန်နဲ့ လူလူက ကိုယ့်ဘက်သားတစ်ယောက်ကို အပိုင်ပေါင်းထားတာဖြစ်သည်။

ဝေဖန်စား အကြံပြုစား မိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အိမ်မှတ်-၃၉(ပြေညီ) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေပြိုနယ်၊
သို့ လိပ်စာဖြင့် ဖေ့ဘွတ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

“သားရေ ... အလုပ်ကအပြန် ရွှေလလေးဆီ ဝင်လိုက်ဦး နော်။ မြတ်က မေမေ့အတွက် ဆေးလေးတွေ သားနဲ့လူကြို ထည့်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်။ အဲဒါပါ တစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့ ကြားလား။”

မေမေက သူ့ကို ဖုန်းဆက်မှာတာမို့ သူက သတိ တရဖြင့် သူ့အလုပ်က အပြီးမှာ တမင်တကာကို ရွှေလတို့အိမ် ကို ဝင်ခဲ့သည်။ သူ့ရောက်တော့ အိမ်မှာ လူကြီးတွေမရှိတာမို့ သူနဲ့ ရွှေလ နှစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်သည်။ ဖက်ဆွတ်က ခြံထဲက ခုံမှာထိုင်ကာ ရွှေလကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးတဲ့ သံပရာရည်ကို တစ်ခုံ သောက်လိုက်ရင်း ...

“ဟား ... ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲကွာ။ ရွှေလက သံပရာရည်ထဲမှာ စေတနာတွေပါ ရောထည့်ထားပုံပဲ”
 “ဟင်း ဟင်း ... ကိုဆွတ်ကတော့ နောက်ပြီ။ မြောက် မနေနဲ့။ အအေးပဲတိုက်မှာ”

ရွှေလက သူ့ကို မျက်စောင်းလေးချိကာ ပြောတာ လေးကို ရင်ထဲကြည့်နူးသလိုလေး ဖြစ်မိသွားသည်။ ပြောရမယ် ဆိုရင် ရွှေလနဲ့ သူ့ရဲ့ပတ်သက်မှုက တစ်မျိုးလေးပဲဖြစ်သည်။ လူကြီးချင်း သဘောတူထားကာ သူတို့ကလည်း အဲဒီအပေါ် ဘာမှကွန်ပလိန်းမရှိတဲ့အတွက် အလိုလို ကိစ္စက အထမြောက်ကဲာ တစ်ချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ ရည်ရွယ်ထား ကြတာ ဖြစ်လေသည်။ သူနဲ့ရွှေလရဲ့ ဆက်ဆံရေးက ချစ်သူတွေ လို့ ပြောရအောင်လည်း မပြည့်စုံသေး။ အင်း ... ဘယ်လိုပြောရ မလဲ။ နားလည်မှုနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့ relationship မျိုးဖြစ်သည်။

သူ့ဘက်က ရွှေလကို တွေ့ရင် မြင်ရင် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးသော သရိုးသရီ ခံစားမှုလေးကို ကျေနပ်သဘောကျကာ ရွှေလကို သူ့ချစ်သူအဖြစ် စိတ်ထဲကနေ အလိုလို သတ်မှတ်ထား တာမျိုးလေး ဖြစ်သည်။

“မေမေတို့ကတောင် မေးနေသေးတယ်။ ကိုဆွတ် တစ် ယောက်ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေလို့လေ။ ဒီတလော ရွှေလဆီတောင် ဖုန်းမဆက်ဘူး။ ကိုဆွတ် အလုပ်တွေများ နေလို့လား”

ရွှေလက သူ့ကို checking ရိုက်တဲ့ သဘောထား လေးတွေပါတဲ့ မေးခွန်းမေးလာတာမို့ သူက ရွှေလကို ကျေနပ် စွာသော အပြုံးတစ်ခုဖြင့်ကြည့်ကာ ခေါင်းအသာလေးဆတ်ပြရင်း ရှင်းချက်ထုတ်ရလေသည်။

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ရွှေလရဲ့။ ဒီရက်တွေက တိုးရစ်စ် တွေ အရမ်းဝင်တာလေ။ ခရီးအသွားများတဲ့လဆိုတော့ ကိုယ်တို့ နည်းနည်းအလုပ်ရှုပ်နေတာ။ ပြီးတော့ အခုတလော ကိုယ်အောင်းထားတဲ့ အခန်းလေးတွေ ဈေးတက်တော့ အဲဒါပါ ထုတ်လိုက်တာဆိုတော့ အလုပ်များသွားတာ။ ရွှေလဆီ မရောက်ဖြစ်ပေမယ့် မရောက်တာက လူသာ မရောက်တာ၊ စိတ်ကတော့ ရွှေလဆီ အမြဲရောက်တယ်”
 “ဟွန်း ... စီးပွားရေးသမားကြီးက ဒီလိုလည်း ပြောတတ် တယ်လား”

“ပြောတတ်ရတာပေါ့ဗျ။ ရင်ထဲက အမှန်တွေလေ”

ဖက်ဆွတ်က ခပ်ခွဲခွဲလေး ပြောလိုက်လျှင် ရွှေလက ပြုံးတုံ့တုံ့မျက်နှာပေးနဲ့ သူ့ကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ပေ။ ရွှေလနဲ့ အဲဒီလို တိတိတာတာစကားလေးတွေ ပြောနေချိန်ဆို သူ အရမ်းပဲ စိတ်ချမ်းသာရလေသည်။

“ဪ ... ရွှေလ နောက်နေ့ကျရင် ရွှေလ ဘုရားသွားမယ် မှလား။ ကိုယ်ပါလိုက်ခဲ့ချင်တယ်”

“အင်း ... ရတယ်လေ။ လိုက်ခဲ့ပေါ့။ ကိုဆွတ် အားရဲ့ လား”

“ဪ ... အားပါတယ် ရွှေလရဲ့။ ရွှေလအတွက်ပဲဟာ။ မအားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကိုယ် အလုပ်တွေ နားထားတယ်”

“တကယ်ပြောတာလား”

“အင်း ... တကယ်”

ရွှေလက သူ့ရဲ့အချိန်တွေကို သူမအား အပိုင်စားပေးမှုအတွက် သဘောကျသွားပုံရကာ နူးညံ့စွာ ပြုံးပြရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ရွှေလနဲ့အတူ ရှိနေရတဲ့ အချိန်လေးတွေဟာ အရမ်းကို ကြည်နူးဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

“ဟော ... မေမေတောင် လာပြီ”

ရွှေလ စကားကြောင့် သူကပါ ရွှေလနဲ့အတူလိုက်၍ အန်တီဆီသွားကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဪ ... ဖက်ဆွတ်တောင် ရောက်နေပြီကိုး။ အန်တီက အလုပ်ကိစ္စနည်းနည်းကြာသွားတာ”

“ရပါတယ် အန်တီရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ရောက်တာသိပ် မကြာသေးပါဘူး။ ရွှေလနဲ့ စကားပြောနေတာလေ”

“အေးကွယ် ... ကဲ ... လာ ... အိမ်ထဲဝင်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျ”

သူက ရွှေလနဲ့အတူ အိမ်ထဲလိုက်ဝင်ကာ အန်တီပေးတဲ့ ဆေးထုပ်ကိုယူကာ စကားနည်းနည်းပါးပါးပြောပြီးနောက် သူက ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ သူ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ရေမိုးချိုးကာ ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့အတူ ညစာစားကြစဉ်မှာ ဖေဖေကစပြီး သူနဲ့ရွှေလ အခြေအနေကို စနည်းနာလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သား။ ဖေဖေတို့ ကိုဦးတို့နဲ့ သားရေးသမီးရေး ဆက်ဆွေးနွေးရတော့မလား”

“အဟဲ ... နည်းနည်းတော့ လိုပါသေးတယ် ဖေဖေရဲ့။
ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ သားက လောလောဆယ် အိမ်ထောင်မပြု
ချင်သေးပါဘူး။”

“အမယ်လေး ... သားကတော့ ချွဲနေပြန်ပါပြီ အစ်ကိုရေ။
သားနော် ... အချိန်တော့ အရမ်းမဆွဲနဲ့။ မေမေတို့က
ရွှေလလေးကို ချွေးမတော်ချင်လှပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရ။ သား လိမ္မာပါတယ် ဟဲ ဟဲ”

“ဪ ... ဒါနဲ့ ... မေမေ့သူငယ်ချင်း ကြည်ကြည်တို့
မိသားစု ရန်ကုန်လာလည်မယ်တဲ့။ သူတို့က ဘုရားလာဖူး
တာဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး နေရအောင် သားအိမ်
မှာ တည်းခိုင်းလိုက်မယ်။ ဖြစ်တယ်မှလား သား။”

“ဗျာ”

ဖက်ဆွတ်က မေမေ့စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွား
ရလေသည်။ အား ... ဟုတ်သားပဲ။ သူ မေမေ့ကို ဘာမှမှမပြော
ရသေးတာ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သား။ ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ”

“အဟဲ ... ဟို ... အဲဒီအိမ်က သားငှားလိုက်ပြီ မေမေရ”

“ဘယ်လို ... ငှားလိုက်တယ်”

သူ့ကို ဖေဖေကော မေမေကပါ တအံ့တဩဖြင့်
ကြည့်တာမို့ သူက ဖေဖေတို့ အထင်မလွဲရအောင် အသည်းအသန်
ရှင်းရလေသည်။

“ဟို ... ဒီလိုပါ ဖေဖေနဲ့ မေမေ။ ဟို ... မိုးကုတ်က
ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပိုးပိုးကို သိတယ်မှလား”

“အင်း ... သိတယ်လေ”

“ပိုးပိုးရဲ့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်က ရန်ကုန်လာကြတာ
လေ။ အဲဒါ သားကို အကူညီလှမ်းတောင်းတာနဲ့ သူတို့
တွေနဲ့အဆင်ပြေမယ့် တိုက်ခန်းဆိုလို့ သားတိုက်ခန်းပဲ
ရှိတယ်လေ။ ဟို ... နယ်က ပြောင်းလာတာဆိုတော့ ဘာ
မှမပါဘူး။ အဲဒီတော့ facilities ပါတဲ့ အိမ်မျိုး ငှားမှရ
တာဆိုတော့ သား တိုက်ခန်းကိုပဲ ငှားလိုက်တာ။ သား
လည်း အဲဒီတိုက်ခန်းကို သွားဖြစ်တာမှ မဟုတ်တာ။
အဲဒါကြောင့် သား ကူညီပေးလိုက်တာ။ သားက အလုပ်
နည်းနည်း ရှုပ်သွားတာနဲ့ အဲဒီကိစ္စကို မေမေတို့ကို
မပြောဖြစ်တာ”

“မိသားစုလိုက် ပြောင်းလာတာလား သား”

မေမေက သူ့ကို ဆက်မေးလျှင် သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ ထမင်းစားရင်းနဲ့ ဆက်ပြောပြလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ပဲ လာနေတာ”

“ဪ ... အေးလေ။ တစ်နယ်တစ်ကျေးက လာတဲ့သူတွေဆိုတော့ ကူညီပေးရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ သား သူတို့ကဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာဆိုပြီးတော့ သူ အမှန်အတိုင်း မပြောတော့ပေ။ ဘာအကြောင်းကိစ္စဆိုတာ သူလည်းမသိတာကြောင့် မေမေ့ကိုပေါ့တီးပေါ့ဆပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဟို ... အလည်လာတာပါ။ မေမေ့ဧည့်သည်တွေကို သား တိုက်ခန်းတစ်ခန်း စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်လေ”

“အေး အေး ... သား။ အဲဒါဆိုလည်း အဆင်ပြေပါတယ်။

ဒါနဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက်က ကောင်မလေးတွေလား”

“ဟုတ် ... မေမေ”

မေမေက သူ့ကို ထုံးစံအတိုင်း စိတ်မချဟန်မေးလျှင် သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချလေသော ဖေဖေက ပွဲဝင်ထိန်းပေးလိုက်တော့မှ ကိစ္စက ပြတ်လေသည်။

“အမေကြီးကလည်းကွာ။ ဘာတွေပူစရာမရှိ ကြိဖန်ပူနေပြန်တာလဲ။ တို့သားက ကလေးမဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ။ သူလည်း တစ်ခါတလေ အလုပ်တွေများပြီး မပြောဖြစ်တာ ဘာညာရှိတာပေါ့ကွ။ ကဲ ... သား ... စား ... စား”

ဖက်ဆွတ်သည် စိတ်ပူတတ်ရန်သော မေမေ့ကို အသာပြုံးကြည့်ရင်း ထမင်းဆက်စားလိုက်တော့သည်။ အင်း ... မနက်ဖြန် ဟိုနှစ်ယောက်ဆီကို ဘာလိုလဲ ဘာညာဆိုပြီး ဧည့်ဝတ်ကျတော့ ဖုန်းဆက်မေးဦးမှပါ။

အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့် သူဟာ အတန်သင့်ရင်းနှီးနေပြီမို့ သူမတို့ ဒီရောက်တုန်းရောက်ခိုက် သူက ဧည့်ဝတ်ကျချင်တာဖြစ်သည်။

လူလူက ဒီကနေ့ထုတ် သတင်းစာမှာ ပါလာတဲ့ သတင်းကြောင့် ချွေးတွေပြန်ချင်လာကာ လေပူတစ်ချက်မှတ်ထုတ် လိုက်သည်။ ဒုက္ခပဲ။ ဒီကိစ္စ တုန်တုန်ကို ပြောမှပဲ။ တုန်တုန်က လက်ဖက်သုပ်ပန်းကန်ကိုင်ကာ အပြင်ထွက်လာရင်း လူလူကို အကဲခတ်လျှောက်လာကာ ...

“ဟဲ့ ... လူလူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သတင်းစာကြီးကိုင်ပြီး ဝူဝူငိုငိုနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိပ်တက်ကြွမနေနဲ့ တုန်တုန်မရေ။ ဒီမှာလာကြည့်ဦး”

“ဘာတုံး ... ဘာလဲ”

တုန်တုန်က လူလူရဲ့ထိုင်ခုံလက်တန်းမှာထိုင်ကာ လူလူကိုင်ထားတဲ့ သတင်းစာကို လှမ်းဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မြတ်စွာဘုရား ...။

“လူလူ ... လူလူ ... သတင်းစာထဲတောင် ပါလာပြီ။ ကျွန်ုပ်ပဲ။ ငါတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

အခုကျမှ တုန်တုန်က မျက်ကလဲဆန်ပျာဖြင့် လူလူ ပခုံးကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်း၍ အသည်းအသန်ကြီး မေးလျှင် လူလူမှာလည်း တကယ်ကို ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် စိတ်ညစ်ရလေသည်။

“အေးဟာ ... လူပျောက်ကြေညာကော၊ အမြန်ပြန်လာပါ ကော တွဲပြီးထည့်လိုက်တာ။ ဟား ... သေချင်တာပဲဟာ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟင်း ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဟ။ နဂိုတည်းက ငါတို့က သိုသိုသိပ်သိပ် နေနေတာပဲဟာ။ အဲဒီလိုပဲ ဆက်နေရတော့ မှာပေါ့။ မိပိုးကို အရမ်းဖုန်းဆက်လို့တော့ မရတော့ဘူး လူလူရဲ့”

“အဲဒါဆို ငါတို့က အမြဲတမ်း ကျီးလန့်စာစား နေရတော့ မှာလား။ ကျစ် ... ငါတော့ တကယ်စိတ်ညစ်တယ်။ ပြီးတော့ အရေးကြီးတာတစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ငါတို့ပါလာ တဲ့ ပိုက်ဆံက တော်တော်နည်းနေပြီဟ။ ဒါတွေကုန်ရင်

ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။ ပြီးတော့ ဒီကြော်ငြာကြီးက သတင်းစာထဲတောင် ပါလာပြီဆိုတော့ ငါတို့ရဲ့အိမ်ပိုင်ရှင်ကြီး သိသွားမှာပဲ။ သူ့ကို ငါတို့က ဘယ်လိုရှင်းကြမလဲ”

လူလူတို့မှာ တကယ်ကို စိတ်တွေဆင်းရဲကာ ခေါင်းတွေရှုပ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ လူလူတို့တွေ ရန်ကုန်မှာ လာနေရဲလောက်မယ်လို့တော့ သူတို့ တွေးမိလောက်မယ် မထင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိပေ။ လူလူတို့ ပြန်အမိခံလို့တော့ မဖြစ်ပေ။

“အေးဟာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ ဒီမှာရှိနေတယ်ဆိုတာ လုံးဝအသိခံလို့တော့ မဖြစ်ဘူးဟ။ ပိုက်ဆံအတွက်ကတော့ တို့တွေ အလုပ်တစ်ခုလောက် ရှာလုပ်ရမှာပေါ့ဟာ”

“ဘုရား ... အလုပ်လုပ်မယ်။ တုန်တုန် ... ငါတို့က ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ပြီးတော့ သတင်းစာထဲ လူပျောက်ထည့်ထားတဲ့ ကိစ္စနော်။ လက်ခံထားသူကို အရေးယူမယ်ဆိုတဲ့ဟာ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။ ဖေဖေတို့အကြောင်းလည်း နင်သိရဲ့သားနဲ့၊ ငါတို့ကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမှာပဲ”

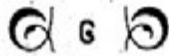

“ဟင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ ငါတို့ ဒီမှာ ခြောက်လတန်သည် တစ်နှစ်တန်သည်တော့ ပုန်းနေရမှာပဲ။ ဒီလောက်အချိန်ကြာသွားပြီဆို ဟိုလူတွေ လက်လျှော့သွားမှာပဲ။ ငါတို့ပိုက်ဆံကိုတော့ ချွေချွေတာတာ သုံးတာပေါ့ဟာ။ ငါတို့မှာ လက်ဝတ်လက်စားတွေ နည်းနည်းပါးပါး ပါလာတာပဲ။ ဖြစ်အောင် ပုန်းကြမယ် လူလူရာ နော် ... နော်လို့”

တုန်တုန်က လူလူကို အားကိုးတကြီး တိုင်ပင်ဖော်ပြလိုက်လျှင် လူလူမှာ အားရဝမ်းသာစွာ ရဲရဲပင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ တုန်တုန် အမိမခံနိုင်သလို လူလူလည်း အဲဒီအတိုင်း ဘစ်ထပ်တည်းပင်ဖြစ်သည်။ အညွန့်တလူလူ ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကာလတွေကို ထောင်ချပစ်ချင်နေတဲ့ လူကြီးတွေကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုက်ခွဲဝင်သည့် အနေဖြင့် အပြီးထွက်လာခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ လူလူ တစ်ယောက်တည်းလည်း မဟုတ်။ ဘေးနားမှာ ကျောချင်းပါကပ်ပေးနိုင်သည့် တုန်တုန်လည်း ရှိနေပေသည်။

အဲဒီအတွက် အရာရာကို ပုန်းနေရတဲ့ သတ္တိက အပြည့်ဖြစ်နေပါသည်။

ဖက်ဆွတ်သည် သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတဲ့ အကြောင်းအရာကြောင့် ဒီတခဲနဲ့တော့ ဖြစ်သွားရပေသည်။ အသည်း တုန်နှင့် ရွှေပလူကို ရောက်ရာအရပ်က အမြန်ပြန်လာရန်နှင့် တွေ့ရှိသူအား ကျေးဇူးဆပ်မည်၊ ပြီးတော့ လက်ခံထားသူအား ဥပဒေနဲ့အညီ အရေးယူမည်ဖြစ်ကြောင်း စာလုံးကြီးကြီးနဲ့ကို စပါယ်ရှယ် ကြေညာထားတာဖြစ်သည်။ ပိုးပိုးဆီကနေ ကြားရ တာက သူမတို့ဟာ အိမ်နဲ့အဆင်မပြေလို့ အိမ်ကထွက်လာတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ သူသိထားတာဖြစ်သည်။ အဲဒီလောက်အထိက သူ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်တာမို့ သူ ဘာမှမစွက်ဖက်ပေ။ ဒါပေမဲ့ သတင်းစာထဲက ကြေညာပုံဆို ပြဿနာဟာ သူ့ခေါင်းလာ ဆောင့်မှာဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ အဲဒီအသည်းတုန်နဲ့ ရွှေပလူဟာ ဘယ်က ဘယ်လိုတွေ ပြဿနာတက်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတယ်ဆိုတာ သူ လည်း မသိပေ။ ဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကိုလည်း သူ ဘာမှမသိဘဲ လက်ခံထားရတာ။ သူတို့ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာသိ ရင် လက်ခံထားတဲ့ သူ့ခေါင်းကို ဆင်နင်းသလို အမူကကြီးတော့ မှာဖြစ်သည်။ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး။

ဖက်ဆွတ်က ပိုးပိုးဆီ အရင်ဆုံး ပုန်းခေါ်ကြည့်လျှင် ပုန်းက ပိတ်ထားသည်။ အဲဒီတော့ သူဟာ ခေါင်းအစားခံမနေ တော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် သူတို့နှစ်ယောက်နေတဲ့ တိုက်ခန်းကိုသွား လိုက်တော့သည်။ သူက ဒီကိစ္စကို အပြတ်ရှင်းဖို့အတွက် အခန်း ရှေ့က လူခေါ်ဘဲလ်ကို အသားကုန်ဖိတီးတာတောင် တော်တော် နဲ့ တံခါးက လာမဖွင့်ပေးသေးချေ။ ဘဲလ်ကို နှိပ်လွန်းမကနှိပ် ကာမှ ရွှေပလူက တံခါးလာဖွင့်ပေးလေသည်။

“ဟာ ... ငါ ဘဲလ်တီးနေတာ ကြာလှပြီ။ မင်းတို့ဘာ လုပ်နေကြလို့ တံခါးလာမဖွင့်ပေးရတာလဲ”

“အင် ... ဪ ... ဟိုဟာ ... သိချင်းဖွင့်ထားလို့ မကြား တာ။ လာပါ ... လာပါ အိမ်ထဲကြွပါ။ တုန်တုန်ရေ ... ဖက်ဆွတ် လာတယ်ဟေ့”

ဖက်ဆွတ်က အိမ်ထဲဝင်လာကာ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ အခြေအနေကတော့ ဘာမှမသင်္ကာစရာ မရှိ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲကတော့ တထင့်ထင့်ပင်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကို ကြည့်ရတာ မလုံမလဲပုံ ဖြစ်နေသလားလို့။

“ဘာ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဖက်ဆွတ်”

အရင်ဆုံး စမေးတဲ့သူက ရွှေပလူပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုမေးတဲ့ လေသံက နည်းနည်း vibration ပါနေတယ်လို့ သူ သတိထားမိလေသည်။ သူမတို့နဲ့ အတန်သင့်ရင်းနှီးတယ်ဆိုပေ မယ့် ဘာမှန်းညာမှန်း မသိတာမို့ သူက မျက်နှာကြောထန်ထန်နဲ့ မေးပစ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဒီနေ့ သတင်းစာ ဖတ်ပြီးပြီမှလား။ ပြောစမ်း... မင်းတို့ ဘာသဘောနဲ့ ငါ့ကို လာဒုက္ခပေးရတာလဲ”

သူ့ရဲ့ခပ်ပြတ်ပြတ်မေးခွန်းကြောင့် ကောင်မလေး နှစ်ယောက်လုံး မျက်နှာတွေ ညှိုးငယ်သွားတာကို သူ သတိထား မိသည်။ သူမေးတာကို ပြန်ဖြေဖို့ စကားလုံးစီနေပုံပေါက်တာမို့ ဖက်ဆွတ်က ခပ်တည်တည်နဲ့ ဟောက်စားလုပ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်းတို့ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ ရွှေပလူနဲ့ အသည်းတုန်။ မဟုတ်ရင်တော့ ငါ က မင်းတို့ကို လက်ခံထားသူအဖြစ်နဲ့ ဒုက္ခခံမှာ မဟုတ် ဘူး။ မင်းတို့ ဒီမှာရှိကြောင်း သတင်းပေးလိုက်မှာ”

သူက နည်းနည်းဖြီခြောက်လိုက်မှ နှစ်ယောက်လုံး က ပြူးတူးပျာတာပုံစံတွေဖြင့် သူ့ကို တောင်းပန်လေတော့သည်။

“ဟို ... ဟို ... အဲဒီလို မလုပ် ... မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းတို့ ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာလဲဆိုတာ ပြောလေ”

သူက သူသိချင်တဲ့ကိစ္စကို သိရမှဖြစ်မှာမို့ အပြတ် မေးလိုက်လျှင် သူမတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ လှမ်းညှိနေဟန်တူသည်။ ပြီးတော့မှ အသည်းတုန်က သူ့ကိုပြောပြလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ။ တုန်တုန်တို့ အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါမယ်။ ရှင် ပေါက်ကရ ထင်နေသလို တုန်တုန်နဲ့လူလူက ဒုစရိုက် သမားတွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ အကျင့်စာရိတ္တပျက်နေတဲ့

သူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တုန်တုန်တို့တွေ အိမ်ကထွက်
ပြေးလာတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ တုန်တုန်တို့ နှစ်ယောက်
စလုံးက လက်ထပ်ခါနီးမှာ မင်္ဂလာပွဲကနေ ထွက်ပြေးလာ
ခဲ့တာပါ”

“ဘာ”

သူက အဲဒီစကားကြောင့် အရမ်းကို တအံ့တသြဗြစ်
သွားရလေသည်။ တကယ့်ကို အထူးအဆန်းပါပဲလား။ ဖက်ဆွတ်
က အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာ အသည်းတုန်က ဆက်ပြောလေသည်။

“တုန်တုန်ကို အိမ်ကမိဘတွေက သူတို့သဘောတူထားတဲ့
ဦးစိုင်းစံနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်ကြတယ်လေ။ ဦးစိုင်းစံဆိုတာ
တုန်တုန်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတယ်။ အဲဒီလူကြီး
က ဖေဖေပါတနာဆိုတော့ ဖေဖေတို့က စွတ်သဘောတူ
နေကြတာလေ။ တုန်တုန် ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရခဲ့ဘူး ...

လူလူလည်း အဲဒီလိုပဲ။ သူ့အိမ်က သဘောတူတဲ့
သူနဲ့ အတင်းပေးစားတာလေ။ တုန်တုန်ကော လူလူကော
အိမ်ကို အတိုက်အခံပြောတာပဲ။ ဘယ်လိုမှ မရခဲ့ဘူး။
ပြီးခဲ့တဲ့လ (၇)ရက်နေ့က မင်္ဂလာပွဲလုပ်တယ်လေ။ တုန်တုန်

နဲ့ လူလူတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ကို
တစ်ရက်တည်း အတူတူ စီစဉ်ပေးတာလေ။ ဘယ်လိုမှ
လက်မထပ်နိုင်တာနဲ့ ပိုးပိုးကို အကူအညီတောင်းပြီး
တုန်တုန်တို့ ရန်ကုန်ကို ထွက်ပြေးလာခဲ့တာ ...

မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာပဲ ထွက်ပြေးလာတာဆိုတော့
သူတို့တွေ မြို့မှာ အရှက်လည်းကွဲသွားတာပေါ့။ အဲဒီတော့
တုန်တုန်တို့ကို ဒေါသပါဖြစ်ပြီး ပိုက်စိပ်တိုက် လိုက်ရှာ
နေတာ”

အသည်းတုန်က အရှည်ကြီး တသိတလျား ရှင်းပြ
ရတာမို့ မောသွားဟန်ဖြင့် စကားစကို ခဏဖြတ်လိုက်လေသည်။
သူဟာ လုံးဝကို မဟာစွန့်စားခန်းကြီး ဖွင့်လာသော အာဂသတို့
သမီးလောင်းနှစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲကတော့ ဘရာဇိုပေးမိသွား
သည်။ မရမကတော့ သူတို့ ဆန့်ကျင်ခဲ့တာပဲ။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မင်းတို့မိဘတွေကော၊ မင်းတို့နဲ့
လက်ထပ်ရမယ့် သူတွေဘက်ကပါ မရ၊ရအောင် ပြန်ရှာ
မှာပဲ။ ဒီနေရာက မင်းတို့အတွက် တကယ် လုံခြုံမှုပေးနိုင်
ပါ့မလား”

သူက မေးလိုက်လျှင် သူ့မေးခွန်းအတွက် ရွှေပလူက ပွင့်လင်းစွာ ပြန်ဖြေလေသည်။

“အဲဒါကတော့ ရှင်နဲ့ပဲ အဓိက သက်ဆိုင်နေပါတယ် ဖက်ဆွတ်။ ရှင်မပြောဘူးဆို လူလူတို့ ဒီမှာရှိတာ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ကလူတွေ အကုန်လုံးက လူလူတို့ပြေးရင် မန္တလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်လောက်ပဲ ပြေးလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ တွက်ထားပြီး အဲဒီဘက်ကိုပဲ အာရုံထားနေကြတာ။ လူလူတို့ ရန်ကုန်ရောက်နေလိမ့်မယ်လို့ သူတို့စိတ်ကူးမိမှာ တောင် မဟုတ်ဘူး။ ပိုးပိုး ကူညီလို့ ရှင်နဲ့ လူလူတို့တွေ့ရတာပါ။ ရန်ကုန်မှာ ရှင်တစ်ယောက်ကသာ လူလူတို့ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော သိကျွမ်းတဲ့သူပါ။ ရှင် သတင်းမပေးရင် လူလူတို့ ဒီမှာရှိတာ မသိနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် လူလူတို့ကို စာနာသနားသောအားဖြင့် ကူညီပါနော်”

ဖက်ဆွတ်က ဘာလုပ်သင့်သလဲ နည်းနည်းတော့ တွေ့သွားသည်။ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့မှာပဲ ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့ သတို့သမီးနှစ်ယောက်ဟာ သူ့အိမ်မှာ သောင်တင်နေပြီဖြစ်သည်။ ဒါဟာ ပေါ့သေးသေးကိစ္စတော့ မဟုတ်။ သူ့ကို တိုင်လာပတ်

အောင် ဒုက္ခအရှုပ်ထုပ်ကြီး ပို့ပေးလိုက်တဲ့ မိပိုးကို သူက စိတ်ထဲကနေ ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။ ဖက်ဆွတ်မှာ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် တွေ့တွေ့ကြီး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ အသည်းတုန်နဲ့ ရွှေပလူဟာ ဖြုန်းခနဲ ထင်မထားတာကို လုပ်ကြတာဖြစ်သည်။ ဆက်တီမှာ ထိုင်နေရာကနေ နှစ်ယောက်သား ဝုန်းခနဲ အောက်ကြမ်းခင်းမှာဆင်းကာ သူ့ကို ခြေသလုံးဖက်မတတ် အသည်းအသန် အသနားခံကြတာဖြစ်လေသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် ဖက်ဆွတ်ရယ်။ တုန်တုန်တို့ကို ကူညီပေးပါ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး လူလူတို့ကို ကယ်ပါ”

ဟားကွာ။ သူ့ပုဆိုးစကိုဆွဲကာ ဒူးထောက်တောင်းပန်နေကြလျှင် သူ့မှာ ထိုင်ရှိခိုးချင်စိတ်ပေါက်အောင် စိတ်ဆင်းရဲသွားရလေသည်။ ကျွတ်ကျခါနီးနေပြီဖြစ်တဲ့ ပုဆိုးခါးပုံစကိုဖမ်းကိုင်ကာ လုံးဝကို ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာဖြင့် စိတ်ဒုံးဒုံးချပစ်လိုက်တော့သည်။

“အေးဟာ ... အေးဟာ ... တော်ကြတော့။ ငါမပြောဘူး ကူညီပေးမယ်။ ထထိုင်ကြတော့”

“တကယ် ... တကယ်ပြောတာနော်”

ချက်ချင်းပင် နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့မျက်နှာက မှိုရထားသလို ပြုံးဖြိုးသွားကြပြီး သူ့ဆီက confirm ထပ်ယူလေလျှင် ဖက်ဆွတ်သည် သူ့ကို နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရိုက်သော အဲဒီဂျစ်ပစ် နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ မျက်စိမှိတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပစ်လိုက်တော့သည်။

“မင်းတို့ကို မကူညီရင် ငါ့မှာ အယုတ်တမာကြီးပဲ ဖြစ်တော့မယ်။ အေးဟာ ... ကူညီမယ် မင်းတို့ ဒီမှာရှိတယ် ဆိုတာကို မပြောဘူး ကတိပေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်စလုံးက တကယ့်ကို သနားစရာမျက်လုံးလေးတွေဖြင့် ကြည့်ကာ သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလေလျှင် ဖက်ဆွတ်သည် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... အပေါ်မှာ ထိုင်ကြပါ။ ပြီးတော့ မင်းတို့ ဘယ်လိုအစီအစဉ်တွေ ဆွဲထားတယ်ဆိုတာကို ပြော”

သူ့စကားကြောင့် တုန်တုန်နှင့် လူလူက အပေါ်မှာ ပြန်တက်ထိုင်ကာ သူတို့ရဲ့ Plan ကို ပြောပြလေသည်။

“လောလောဆယ်တော့ သူတို့တွေ လူလူတို့ကို ဘယ်လိုမှ ရှာလို့ရဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ပိုးပိုး တစ်ယောက်ပဲ လူလူတို့ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ သိထားတာလေ။ ဒီမှာပဲ ရအောင်ခိုနေရမှာပေါ့။ လူလူတို့ကို လုံးဝလက်လျှော့သွားမှသာ ပြန်ဖို့စဉ်းစားထားတယ်”

“ဟင်း ... ဖြစ်ရလေကွာ။ မင်းတို့တွေ မင်းတို့မိဘတွေကို လက်မထပ်ချင်ဘူးဆိုတာကို မပြောပြဘူးလား”

“ဘယ်နေပါ့မလဲ။ ပြောတာပေါ့။ ပြောတာမှ ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်ကို ပြောတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိစ္စတွေ ရှိနေလဲမှ မသိတာ။ မိဘတွေက ဘယ်လိုမှ လက်သင့်မခဲဘဲ အတင်းအကျပ်ကို ပေးစားတာ”

“ဒါနဲ့ ... မင်းတို့နှစ်ယောက် အတူထွက်ပြေးလာတာ မင်းတို့အိမ်တွေက သိလား”

“အင်း ... သိမှာပါ။ တုန်တုန်နဲ့ လူလူက အမြဲတတွဲတွဲပဲ ဆိုတော့ သူတို့ သိမှာပဲ။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ထွက်ပြေးမယ့်

ရက်မတိုင်ခင် ဆယ်ရက်လောက်ကတည်းက တုန်တုန်တို့
က လူကြီးတွေရှေ့မှာ ရန်ဖြစ်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့တယ်”

ရန်ဖြစ်ချင်ယောင်ဆောင်တယ်။ သူက ရုတ်တရက်
တော့ တုန်တုန် ပြောတဲ့ ဆိုလိုချက်ကို နည်းနည်းတော့ နားဝေး
သွားလေသည်။ အဲဒါကြောင့် ဘာဖြစ်လို့လဲဟုမေးလျှင် တုန်တုန်
က သူ့ကို ပိန္နဲသီးဆိုတဲ့ အထာတွေပါသော အကြည့်တွေဖြင့်ရှိုး
ကာ ရှင်းချက်ပြန်ထုတ်လေသည်။

“ဪ ... ရှင်ကလည်း ပိန်းလိုက်တာ။ တုန်တုန်နဲ့လူလူ
က မင်္ဂလာမဆောင်နိုင်ပါဘူးဆိုပြီး အပြတ်ငြင်းထားတာ
လေ။ အဲဒီအချိန်မှာ အရင်လိုပဲ တပူးပူးတတွဲတွဲနဲ့ တွတ်
ထိုးနေရင် တစ်ခုခု ကြံစည်တော့မယ်ဆိုတာ သူတို့သဘော
ပေါက်သွားမှာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် တုန်တုန်နဲ့လူလူ ရန်ဖြစ်
ထားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ နေပြလိုက်တာလေ။ ပြီးတော့မှ လစ်
ထွက်လာတာလေ”

ဖက်ဆွတ်က အဲဒီနှစ်ယောက်ကို တော်တော်တော့
ဂါသွားရလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတ္တိရှိရှိ လောကကြီးကို စိန်
ခေါ်လာခဲ့တဲ့ သူတွေပဲဖြစ်သည်။

“အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ သတိဝီရိယနဲ့တော့ နေမှ
ဖြစ်မယ်။ ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ကသာ
ရန်ကုန်မှာ မင်းတို့ကို သိတဲ့သူ မရှိဘူးဆိုပေမယ့် မင်းမိဘ
အသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေလည်း ရန်ကုန်မှာ ရှိနေနိုင်တာ
ပဲဟာ။ ငါ့ကိုလည်း မင်းတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းလို သဘောထား
ပြီး လိုအပ်တဲ့အကူအညီကို တောင်းပါ။ ပိုးပိုးက ပြောလို့
သာ အစက ဘုမသိဘမသိ ကူညီခဲ့ရပေမယ့် အခု ဒီတစ်
ခေါက်တော့ ငါ့ဘက်က တကယ့်စိတ်ရင်းနဲ့ကို ကူညီပေး
မှာပါ”

“ဟာ ... ကျေးဇူးပါပဲ ဖက်ဆွတ်ရာ၊ နင် ... အဲ ... အဲ ...”
သူတို့က ဘာရိတ်အုပ်တော့မှာမလို့ ဖက်ဆွတ်က
အဲဒီနာမ်စားကို ခေါ်ဖို့ခွင့်ပြုကြောင်း အမြန်ပြောရလေသည်။

“အဲဒီလိုခေါ်လို့လည်း ရပါတယ်။ နင်နဲ့ ငါ ဆိုတော့
ပိုပြီး ရင်းနှီးမှု ရှိသွားတာပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ပါ”

“ဟဲ ဟဲ ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ကောင်းသားပဲ။ အဲဒီလိုပဲ
ပြောကြတာပေါ့။ တံကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖက်
ဆွတ်ရယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟ။ နင်သာ မကူညီဘူးဆိုရင် တကယ့်ကို
မဟာဒုက္ခ တွင်းဆုံးကျဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်”

ဖက်ဆွတ်က အခုမှ စိတ်ခုံးခုံးချသွားနိုင်ရှာသော
သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးမိသွားသည်။ အခုဆို သူလက်
ခံထားတဲ့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုဘာအကြောင်းရှိထားတယ်ဆို
တာ သိခွင့်ရပြီမို့ စိတ်ထဲမှာလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားကာ
သတ္တိရှိရှိ ရန်ကုန်ကို ထွက်ပြေးလာခဲ့ရတဲ့ အာဂဂျစ်ပစီ အသည်း
တုန်နှင့် ရွှေပလူတို့ကို သူ အပြည့်အဝ ကူညီပေးရင်း သူငယ်ချင်း
ဖြစ်လို့သွားပါသည်။

၉ ? ၁၀

လူလူက နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မှာ စိတ်ပါလက်ပါ
ကို ချက်ပြုတ်နေတာဖြစ်သည်။ စိတ်က နည်းနည်းချမ်းသာသွား
လို့လားမသိ။ နေရတာက အရင်နေ့တွေကထက် ပိုပြီး စိတ်လက်
ပေါ့ပါးနေတာကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ အခုလည်း တစ်ခါမှ
ဟင်းမချက်ဘူးပေမယ့် အကုန်အကျ သက်သာချင်တာရော၊
ချက်ချင်တဲ့စိတ် ရှိတာရော ဖြစ်တာမို့ လူလူက ကိုယ်တိုင်မီးဖို
ခန်းထဲ ဝင်နေတာဖြစ်သည်။ ဘေးနားမှာ ချက်နည်းပြုတ်နည်း
စာအုပ်ကလည်း ရှိနေတာမို့ စာအုပ်လေးကြည့်လိုက်၊ လိုတာ
ထည့်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ကိုများနေတာဖြစ်သည်။

“ဟား ... မွေးကြိုင်လန်းဆန်း paris အစွမ်းပါလားဟေ့။ တစ်အိမ်လုံး ဟင်းနဲ့လေးကို မွေးနေတာပဲ။ ဘာတွေချက် နေတာလဲ ချစ်ဆုံးကြီးရဲ့။ ကိုယ် ဘာကူပေးရမလဲ”

လူလူကို အနောက်ကနေ သိုင်းဖက်ကာ ချက်နေတဲ့ ဟင်းတွေကို သွားရည်ယိုနေတဲ့ တုန်တုန်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ရင်း ...

“သွားစမ်းပါ။ အရမ်းတွေ ပင်ပန်းကုန်ဦးမယ်။ နှမ်းလာ ဖြူးမနေနဲ့”

“ဟား ဟား ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အချစ်ဆုံးရာ။ ငါ ဝင်ရှုပ် ရင် အဆင်မပြေ ဖြစ်မှာစိုးလို့ စားသုံးသူနေရာကသာ နေ လိုက်ရတာပါ။ နှမ်းဖြူးတော့ ဟုတ်ပါဘူး။ ငါ ကြက်သွန် နှာပေးတယ်။ ငရုတ်သီးထောင်းပေးတယ်လေ”

တုန်တုန်ကို မနိုင်တာမို့ လူလူက ရယ်ပဲရယ်နေ လိုက်သည်။ အိမ်မှာတုန်းက နှစ်ယောက်စလုံးက ရွှေပေါ်မြတင် ဘောကြော့နေခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် တုန်တုန်က လုံးဝကို ဘလင်း ဘလင်း ပေါ့ပါးစွာနေခဲ့ရတာဖြစ်ပြီး လူလူက တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်မှုကိစ္စ လုပ်ပေးရတတ်သေးသည်။ ဟင်းတွေ ဘာတွေ

တစ်ခါမှ မချက်ဖူးသေးပေမယ့် ဘာလုပ် ဘာကိုင် ဆိုတာလောက် တော့ မျက်စိက ယဉ်နေပြီးသားဖြစ်သည်။

“အမယ်လေး ... ဟုတ်ပါပြီ။ ဟုတ်ပါပြီ။ လုပ်တာက နည်းနည်း။ ရှုပ်တာက များများ ဘယ်လိုလဲ ... နင့် chatting ထဲက ကောင်လေးနဲ့ကိစ္စ ပြတ်ပြီလား”

“အင်း ... byebye လုပ်ပြီး ထွက်လာတာ။ chatting ထဲ က ကောင်လေးထက် ငါ့အသည်းကြော်လေး ရွှေပလူ ဟင်းနဲ့လေးက ဆွဲဆောင်အား ပိုကောင်းတယ်လေ။ ဘာ ချက်တာလဲ။ ပြီးသွားပြီလား”

“အေး ... ပြီးပြီ။ ဖက်ထားတာ လွတ်ဦး။ နင့်ကို မြည်း ခိုင်းမလို့။ ဒီမှာ ... ကြက်ကုန်းဘောင်။ ဟ ... စားကြည့်”

တုန်တုန်က ဖက်ထားတဲ့လက်တွေကို ဖြုတ်ကာ လူလူဘေးကပ်၍ လူလူ ခွံကျွေးတဲ့ကြက်ကုန်းဘောင်ကို တစ် လှတ်မြည်းကြည့်လိုက်ပြီး လက်မတစ်ချက်ထောင်ပြကာ ...

“ဟင်း ... good... good ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင့်ဟာ က ကြက်ကုန်းဘောင် မဟုတ်ဘူး။ ကြက်ဂေါ်ဖီရောသမ ကြော်”

တုန်တုန်ရဲ့ နာမည်အသစ်အဆန်းကြောင့် လူလူက ကိုယ့်ဟင်းကိုယ် ပြန်ကြည့်မိကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အရွက်အသီးစုံမရှိလို့ ရှိတဲ့ဂေါ်ဖိပဲ ထည့်လိုက်တာနဲ့ ရောသမကြော် ဖြစ်ရလား။ နင်ဟာလေ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ချက်ပြုတ်ပေးတာကိုတောင် မထောက်ဘူး”

“ဟဲ ဟဲ ... နောက်တာပါဟာ။ ငါ့ရဲ့ပလူလေး ချက်လို့ ကြက်ကုန်းဘောင် နာမည်အရိုးကြီးကို ကွန့်လိုက်တာ။ ဘာလဲ ... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ လက်ရာ ... ဖိုက်စတားက စဖိုမှူးတောင် မိမယ်ထင်ဘူး”

“များသွားပြီ။ အဲဒါတော့ ... များသွားပြီ။ နည်းနည်းလျှော့”

တုန်တုန်နဲ့ လူလူက ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နောက်နေစဉ်မှာ အိမ်ရှေ့ကဖုန်း မြည်လာတာမို့ တုန်တုန်က ဖုန်းသွားကိုင်လေသည်။ လူလူက လုပ်လက်စကို လက်စသတ် သိမ်းနေစဉ်မှာပင် တုန်တုန်က နောက်ဖေးထဲပြန်ဝင်လာကာ ...

“ဟား ဟား ... ဖက်ဆွတ် တစ်ယောက်တော့ စားရက် မုတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာပဲဟေ့”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူ့ဆီကဖုန်းလဲ”

“ဖက်ဆွတ်ဆီကလေ။ သူက ငါတို့ နေ့လယ်စာစားမယ်ဆို ဘာဝယ်ပို့ပေးရမလဲ လှမ်းမေးတာ။ သူက ဟိုဘက်လမ်းမှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း အရောင်းအဝယ်ဖြစ်သွားလို့ ရောက်နေတာတဲ့။ အဲဒါ ဒီခဏနေရင် ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား ... ငါတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို ကျွေးရမှာပေါ့။ ကဲ ... အားလုံးတော့ ချက်ပြီးပြီ။ ငါ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ် တုန်တုန်ရေ”

“K...K ... လုပ်ထား။ ငါ ဒီအမှိုက်တွေ ရှင်းလိုက်တော့မယ်”

လူလူက အားလုံး ချက်ပြီးသွားပြီမို့ ရေချိုးပစ်လိုက်တော့သည်။ အဝတ်အစားလဲ အားလုံးပြီးသွားတဲ့ အချိန်မှာ ဖက်ဆွတ်က ရောက်လာတာမို့ အိမ်ရှေ့မှာ တုန်တုန်က အရင်နည်းခံထားလေသည်။

“နင်ကတော့ ကမ္ဘာ့ကံအကောင်းဆုံး လူသားပဲ သိလား ဖက်ဆွတ်။ ငါနဲ့ လူလူ ပေါင်းလာတာ ကြာလှပြီ။ အခုမှ သူ ချက်ကျွေးတာ စားဖူးတာ”

“အမယ် ... နင်ဟာလေ။ ငါ့ကို ကပ်ဖို့နေတာပေါ့လေ”
 “ဟား ဟား ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့တော့ ငါလည်း ခွင်
 တည့်လာတယ်ဆိုတော့ နေ့လယ်စာထမင်းစားပြီးရင် တစ်
 နေရာရာ သွားကြမလား။ ငါ ဒကာခံမယ်လေ”

အလှူပေးချင်တဲ့သူက ရှိနေပြီမို့ တုန်တုန်ကော
 လူလူကပါ သိပ်မလိုက်ချင် မကဲချင်တာမို့ တစ်ခါတည်း ခေါင်း
 မြန်မြန်ညိတ်လိုက်ကြသည်။

“ဟား ... သွားတာပေါ့။ ဒါမျိုးကို နှစ်ခါခေါ်စရာမလိုဘူး။
 ကဲ ... လာ ... လာ ... အဲဒါဆို ထမင်းစားလိုက်ကြစို့။
 စားဖို့မှူးကြီး ရွှေပလ္လင်လက်ရာကို အားပေးလိုက်ပါဦး ...
 လာ”

လူလူတို့က သုံးယောက်သား ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်
 ထိုင်ကြရင်း တုန်တုန်က အားလုံးကို ထမင်းထည့်ပေးနေတုန်း
 ဖက်ဆွတ်က စားပွဲပေါ်က ဟင်းတွေကို သဘောတကျကြည့်လိုက်
 ကာ ...

“ဟား ... ဟင်းတွေက မွှေးနေတာပဲကွာ။ ဘာတွေလဲ”

“ဒါကလား ... ဒါက တုန်တုန် နာမည်ပေးထားတဲ့ ကြက်
 ဂေါ်ဖီရောသမကြော်၊ ဒါက ခရမ်းချဉ်သီးထောင်း။ ပြီးတော့
 ဒါက ကြက်ဥမွှေကြော်။ အရည်သောက်တော့ မပါဘူး
 ဟယ်။ အဲဒီလောက်အထိ ကျွမ်းကျင်အဆင့် မရောက်သေး
 လို့”

“ဟား ... ဒီလောက်တောင် တော်တော် ပြည့်စုံတယ်။
 ကဲ ... ကဲ ... ငါကတော့ ဆွဲပြီဟေ့။ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူကို
 မှ ထည့်မပေးတော့ဘူးနော်။ ဘော်ဘော်တွေပဲဟာ”

သူက ပြောလည်းပြော ကြက်ကုန်းဘောင်တစ်စွန်း
 ကို ထမင်းပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ကာ တစ်လုတ်စားလိုက်လေသည်။

“ဟား ... လက်ရာက မိုက်တာပဲ။ မချက်တတ်ဘဲ ချက်
 တာတောင် လက်ဆိပ်က တယ်ပြင်းပါလား။”

“ဟဲ ဟဲ ... လူလူလေ ... ဒါ အကင်းပဲ ရှိသေးတယ်။
 နောက်လည်း ချက်ကျွေးဦးနော် လူလူ”

တုန်တုန်နဲ့ ဖက်ဆွတ်က အတိုင်အဖောက်ညီညီ
 လူလူ့ကို အပြတ်အားပေးတာမို့ လူလူမှာ ထမင်းစားရတာ ပိုပြီး
 မြန်ရလေသည်။ သုံးယောက်သား ဗိုက်ဆာဆာနှင့် အပီအပြင်

တွယ်ကြရာ အားလုံးကို တက်တက်စင် ပြောင်ရောဖြစ်သည်။
ဖက်ဆွတ်က ယောက်ျားလေးမို့ လူလူတို့ထက် အများကြီးပိုစား
နိုင်လေသည်။

စားပြီးသောက်ပြီးသွားတဲ့ အချိန်မှာ ဖက်ဆွတ်က
သွားမယ့်လမ်းကြောင်းကို ရွေးခိုင်းလေတော့သည်။

“ကဲ ... စားပြီးပြီဆိုတော့ ဘယ်ကို လိမ့်ချင်ကြသလဲ။ ပြော”
“မသိဘူးလေ။ ဘယ်သွားမလဲ”

“အင်း ... တောသူတွေကို မရောက်ဘူးတဲ့ နေရာတွေ
အလည်ခေါ်သွားရမှာပေါ့။ Junction Square တို့ ဘာတို့
သွားမလား”

ဖက်ဆွတ်က နယ်ကလာတဲ့သူမို့ လူလူတို့ကို တမင်
တကာ ကပ်ဖဲ့လိုက်လျှင် တစ်စက်မှ အကြောမခံတဲ့ လူလူတို့က
လည်း သူ့ကို ပြန်ဖဲ့လေသည်။

“အမယ် ... ငါတို့က နယ်ကလာပေမယ့် ရန်ကုန်မှာ
မရောက်ဘူးတဲ့နေရာ မရှိသလောက်ပဲ။ သူများတွေလို
ရန်ကုန်မှာနေပြီး တောစတိုင်လ်မပေါက်ဘူး။ ငါတို့က
လုံးဝရန်ကုန်သူ အထာ”

ဖက်ဆွတ်က သူ့ကိုဖဲ့လိုက်ပြီဆိုတာ သိတာမို့
ဘဟားဟား အော်ရယ်နေလေသည်။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်သည်။
လူလူတို့မှာ သူ့ကိုတွေ့လိုက်တိုင်း ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ပုဆိုးနဲ့ပဲဖြစ်သည်။
နယ်ကလာတဲ့ လူလူတို့က ဒီခိုင်းတွေက လန်ပျံထွက် မိုးပေါ်
ရောက်နေသလောက် ဖက်ဆွတ် တစ်ယောက်ကတော့ စကား
ပြောတာ ဘာညာကလည်း ခေတ်မီပါရက် ဘာလို့ ပုဆိုးတကား
ကား ရွှေမင်းသား ဖြစ်နေရသလဲ မပြောတတ်ပါ။

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ လူလူ ပြောမှ ငါ မေးရဦးမယ်။
ဖက်ဆွတ် ... နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီ ဒီခိုင်းကြီး ဝတ်နေ
တာလဲ။ နင့်ပုံစံနဲ့ ဝတ်ထားတာက တခြားစီပဲ။ ဘာဖြစ်
တာလဲ အဲဒါက။ စတိုင်လ်ထွင်တာလား”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ မေမေက ငါ့ကို အရင်က
တည်းက ဒီလိုတွေပဲဆင်တော့ ငါလည်း ဒီ ဒီခိုင်းကိုပဲ
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဝတ်ဖြစ်သွားတာ။ ဘာမှ စတိုင်လ်ထွင်တာ
လည်း မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ဘောင်းဘီ
နဲ့ All star စီးရမှာထက် ပုဆိုးနဲ့ အော်လ်ကတ္တီပါကို ပို
သဘောကျလို့ပါဟ။ ငါ့ဘာသာ ကြိုက်လို့ကို ဒီလိုနေတာ ...

ကဲ ... ပြောရင်းနဲ့ topic က ချော်ကုန်ပြီ။ ကဲ ...
ပြော ... ဘယ်သွားချင်ကြသလဲ။ နင်တို့သွားတာက Tax
နဲ့လေဟာ။ အခုက ငါ့ကားနဲ့ ဖိမ်ကျကျ ဟန်နဲ့ပန်နဲ့သွား
ရမှာ။ ကဲ ... ပြော ... ဘယ်သွားကြမလဲ”

တုန်တုန်တို့က ဘယ်သွားရ ကောင်းမလဲ စဉ်းစား
လိုက်သည်။ ပြောလိုက်ရင် စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတတ်တဲ့
ဖက်ဆွတ်တိုး တစ်ယောက်ကိုပါ အချို့သပ် lesson ပေးလိုရ
အောင် တုန်တုန်နဲ့လူလူက နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်းစည်း
ဝါးရိုက်ကာ သွားချင်တဲ့နေရာကို ပြောလိုက်သည်။

“ပြည်သူ့ရင်ပြင်က Natural World မှာ သွားကစားကြ
မယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ ... ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ်ဟာ။ ပေါက်
တတ်ကရ”

“ဪ ... ဖက်ဆွတ် ဖက်ဆွတ် ... နင် တော်တော်တုံ
တာပဲ။ အဲဒီမှာ ဆော့စရာတွေက လူငယ်တွေအတွက်
အများဆုံးရှိတာ။ နင့်ကလေးတွေ ဆော့ရမယ့်ဟာက
လက်ချိုးရေလို့တောင် ရတယ်။ မရာဘူး ... နင် ငါတို့

သွားချင်တဲ့နေရာကို ဒကာခံမယ် ပြောထားတာ။ ပြောပြီး
စလစ်ပဲ။ အဲဒီပဲ သွားမယ်”

တုန်တုန်နဲ့ လူလူက အဲဒီမှ အဲဒီပဲ ဖြစ်နေတာမို့
ဖက်ဆွတ်က လက်လျှော့လိုက်ရကာ သွားဖို့သဘောတူလိုက်ရ
သည်။ Natural World သွားမယ့်အတွက် တုန်တုန်နဲ့ လူလူက
ထုံးစံအတိုင်း အလန်းဇယားတွေဝတ်ကာ အပြတ်ရွှင်းလာကြလျှင်
အမိုက်စား KLUGER ကားကြီးကိုမောင်းပြီး လိုက်ပို့တဲ့ ရိုးပုံရိုးရဲ့
ဒီဇိုင်းနဲ့ ဖက်ဆွတ်ဟာ လူလူတို့ တုန်တုန်တို့ရဲ့ ဒရိုင်ဘာလိုလို
ဘော်ဒီဂတ်လိုလို ပုံစံဖြင့် ရှိုးစမိုးတွေက ငုပ်မိုးလို့ သွားလေသည်။

“ဟဲ့ ... ရွှေပလူ၊ အသည်းတုန် ... နင်တို့ ဒုက္ခပေးတာ တော်ရုံပဲ ကောင်းမယ်နော်။ နင်တို့ကို ကူညီထားတဲ့ ငါလို ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို ဒီမှာ အပြတ်အသတ်ကို ကျေးဇူး ဆပ်နေတာလား ... ဟမ်”

ဖက်ဆွတ်က ဟန်းဖုန်းနဲ့ ကားသော့ကို ခါးကြား ထိုးကာ နေကာမျက်မှန်တောင် ဟန်လုပ်ပြီး မတတ်နိုင်တော့ အောင် လူက ဖလက်ပြနေပြီဖြစ်သည်။ သင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ အတူ ရိုလာကိုစတာ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ ပတ်စီးရတာ လူကချာလည် လိုက်နေစဉ် တိုက်ကားစီးရသေးသည်။ သူက အသားကုန်ကွေ့ပတ် ရှောင်လည်း နှစ်ယောက်က သူ့ကိုညှပ်ပြီး တစ်ချိန်လုံး တိုက်၊ တိုက်နေတာမို့ သူ့မှာ တော်တော်ကို ရူးချင်လာကာ အိမ်လဲဝေ နေတာဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကြော့ကြော့ကော့ကော့ ဒီမိုင်းဖြင့် ရေခဲမုန့်စားရင်း ရှေ့ကနေ ကြွကြွလေး လျှောက်နေသလို သူ့မှာ လည်း အနောက်ကနေ ရေဘူးတစ်ဘူးကိုင်ပြီး လိုက်နေရတာဖြစ် သည်။

“ဟဲ့ ... တုန်တုန် ပြီးရင် ငါတို့ ရေလွှာလျှောစီးရအောင်”

“ဟား ... ကောင်းတာပေါ့။ ဟဲ့ ... ဖက်ဆွတ်။ ရေခဲမုန့် စားပြီးရင် သွားစီးကြမယ်နော်”

သူ့ကို လှမ်းညှိလိုက်တာမို့ ဖက်ဆွတ်က သူတို့ ဆက် ကြော့အောင်လျှောက်ကာ နှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ပြီး ...

“ဟဲ့ ... နင်တို့ တော်တော်ကို ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေတယ် ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ... ဒကာတော် ရေမြေရှင်နဲ့ တွေ့နေတာကိုး”

“တောက် ... ငါကိုက မှားတာ။ နင်တို့ကို ဒီနေရာမှ လိုက်ပို့ပေးရတယ်လို့။ တော်ပြီဟာ ... ပြန်ရအောင်။ တစ်ခုခု သွားစားကြမယ်လေ”

ဖက်ဆွတ်က ပြန်ဖို့စကားစလျှင် နှစ်ယောက်စလုံး က ဟင်ခနဲ မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့သွားကြကာ ...

“အာ ... အစားအသောက်ဆိုတာ ဘယ်အချိန်စားစားဖြစ် တယ်။ လာပါ ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ရေလွှာလွှာ သွားစီးရအောင်ဟာ ... နော်”

“တောက် ... တော်တော် ပြောမရ ဆိုမရ ဖြစ်တဲ့ဟာတွေ။ မစီးဘူးဟာ ... ပြန်ကြမယ် ... ဒါပဲ”

“ကိုဆွတ်”

ဖက်ဆွတ်က တုန်တုန်နဲ့ လူလူကို ပြန်ဖို့ပြောနေ စဉ်မှာ အနောက်က ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် လှည့်ကြည့်မိလိုက် လျှင် သူ့ခေါင်းနပန်းတွေ ကြီးသွားလေသည်။ ဟား ... ရွေ့လ။

“ရွေ့လ ... ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

ဖက်ဆွတ်က အံ့ဩတကြီး ရွေ့လကို မေးမိသွားလေ သည်။ သူ အံ့ဩတယ်ဆိုတာ ချိန်းထားတာမှ လွဲဦးမယ်။ ဒီလို မျိုး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး လာတွေ့လို့ အံ့ဩမိသွားတာဖြစ် သည်။ ရွေ့လ ကြည့်ရတာလည်း သူ့ကို ဒီလိုနေရာမှာ မထင်မှတ် ဘဲ တွေ့တာကြောင့် အံ့ဩသွားပုံ ရပါသည်။

“ရွေ့လက ဒီကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ gathering လာလုပ် တာလေ။ ကိုဆွတ်ကကော”

“အင်း ... ကိုယ်ကလား။ ဪ ... ဒီမှာလေ ... ကိုယ့် သူငယ်ချင်း။ သူတို့က နယ်က ရောက်လာတာ။ အဲဒါ ကြောင့် ဒီကိုလိုက်ပို့ပေးတာ။ ကိုယ် ဆယ်တန်းဘော်ဒါ တက်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေလေ။ မိတ်ဆက်ပေးရဦး မယ်။ ရွေ့လ ... ဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေလေ။ သူက ရွှေပလူ။ သူက အသည်းတုန်တဲ့။ ဟဲ့ ... ဒါက ရွှေလပြည့် တဲ့။ မှတ်ထားနော်”

ဖက်ဆွတ်က ရွှေလ တစ်မျိုးထင်သွားမှာစိုးလို့ နှစ် ခက်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်လေသည်။ နှစ်ဖက်က ပြီးရုံသာ ပြီးပြတဲ့ အခြေအနေမှာမို့ ဖက်ဆွတ်က ရွှေလကို လှမ်းပြောရသည်။

“ရွေ့လနဲ့ အခုလို ဆုံမယ်လို့ မထင်ဘူးကွာ။ တစ်ခုခု သွားစားရအောင်လား ရွေ့လ”

“ဟင်အင်း ... နေပစေ ကိုဆွတ်။ ဟိုမှာ သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်နေတယ်။ ကိုဆွတ်ကို တွေ့လိုက်လို့ လာခေါ်တာ။ ကိုဆွတ် သွားစရာရှိတာ သွားလေ။ ရွှေလလည်း ပြန်တော့ မှာ”

“ကိုယ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“အာ ... ကိုဆွတ်ကလည်း။ ရတယ် ... ရွှေလမှာ ကားပါတယ်။ သွားလိုက်ပါဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ရွှေလက တုန်တုန်တို့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်ပြီးမှသွားလျှင် သူက တုန်တုန်နဲ့ လူလူက ခဏထားခဲ့ကာ ရွှေလနဲ့ တူယှဉ်တွဲလိုက်လာလျှင် ရွှေလက သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“ဟင် ... ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ ကိုဆွတ်ရဲ့။ သွားတော့မှာလေ”

“ဟို ... ရွှေလ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ အဲဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ကိုယ် ရွှေလ စိတ်ဆိုးအထင်လွဲနေမှာ စိုးတယ်”

သူက ရင်ထဲက အပူကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်လျှင် ရွှေလက သူ့ကို ကြည်လင်စွာ တစ်ချက်မြှိုးပြရင်း ...

“စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်တာ ကိုဆွတ်ရယ်။ ရွှေလ ယုံကြည်ပါတယ်”

“တကယ်နော် ရွှေလ”

“အင်း ... တကယ်။ ကိုဆွတ်မှာလည်း မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းဆိုတာ ရှိတာပဲဟာ။ ရွှေလက ဘာကိုခံစားနေရမှာလဲ။ ဟိုမှာ ရွှေလ သူငယ်ချင်းတွေလည်း စောင့်နေတယ်။ ကိုဆွတ် သူငယ်ချင်းတွေ စောင့်နေရတာ အားနာစရာ သွားတော့လေ”

ဖက်ဆွတ်က အရမ်း အရမ်းကို နားလည်မှုရှိသော ရွှေလ စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ အရမ်းကို အမောပြေသွားရလေသည်။ ရွှေလကို သူ အရင်ကထက်ပိုပြီး သဘောကျမိသွားသည်။

“အင်း ... အဲဒါဆို ညမှဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ သွားတော့နော် ရွှေလ”

ရွှေလ ထွက်သွားမှ ဖက်ဆွတ်က လူလူတို့ဆီပြန်လျှောက်လာလျှင် မေးစရာ မေးခွန်းတွေနှင့် မယ်မင်းကြီးမ နှစ်ယောက်က စောင့်လို့နေလေသည်။

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူလဲဟင်”

တုန်တုန်ရဲ့ မေးခွန်းကြောင့် ဖက်ဆွတ်က စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် သံပြတ်ဆောင့်ဖြေသည်။

“ဘယ်သူဖြစ်ရမလဲ။ အဲဒါ ငါ့ရည်းစား”

“ဗုဒ္ဓေါ ... တကယ် နင့်ရည်းစား။ နင့်မှာ ရည်းစားရှိတယ်လား။”

ဪ ... ဒုက္ခ။ သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာကို ဘာလို့ ဒီလောက် အလန့်ထန်းလျက် ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ ဖက်ဆွတ်က သူမတို့ရဲ့ တအံ့တဩပုံစံကိုကြည့်ကာ အတည်ပြုသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ဖြေကာ ...

“ရည်းစားရှိတာ ဆန်းသလားဟ။ ဘာလို့ ဒီလောက်အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေရတာလဲ”

သူက အဲဒီလို ခပ်ရွတ်ရွတ်လေး ပြောလိုက်တော့ အသည်းတုန်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်မောကာ ပြန်ဖြေသွားလေသည်။

“ဟက် ... ဟက် ... မသိဘူးလေ။ ငါတို့က အဲဒါကို နင်ပိုးနေတဲ့ ကောင်မလေးလို့ ထင်မိသွားတာ။ ရည်းစားဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွေးမိခြင်း မရှိလိုက်လို့ပါ ... ဟဲ့ ဟဲ့။ အဲဒါကြောင့် အံ့ဩသွားတာ”

ဟိုက်ရှားပါး။ ဆရာမကြီးတွေပါလား။ သူနဲ့ ရွှေလစကားပြောနေတာကို မိနစ်ပိုင်းကာလ အချိန်မျှ မြင်လိုက်တာနဲ့

အခြေအနေကို နီးနီးစပ်စပ်ကာလအထိ မှန်အောင်မှန်းဆနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူတွေမို့ သူက နည်းနည်းဖြိုသွားတာဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်သွားတာလဲ”

လူလူက သူ့ရှေ့ကို လက်တစ်ဖက်လှုပ်ပြ၍ နီးသလို လှုပ်လိုက်လျှင် ဖက်ဆွတ်က ရှက်ရယ်တစ်ချက် ရယ်လိုက်ကာ သူမတို့ကို ဝန်ခံမိသွားသည်။

“အဟဲ့ ... အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ နင်တို့မှန်းထားတာနဲ့ သိပ်တော့မကွာပါဘူး”

“အင်း ... အမှန်တွေ ထွက်လာပြီ။ ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး။ နင်က အဖြေကို မျှော်နေတာပေါ့ ... ဟုတ်”

လူလူရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ဖက်ဆွတ်က သူ့ကိုယ်သူတောင် ပြန်မေးကြည့်မိသွားသည်။ သူ့ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေက ကော ရွှေလဆီက အဖြေကို မျှော်နေတဲ့သဘောလား။ ဟင့်အင်း အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။

ဖက်ဆွတ်က လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့မှ သူမတို့ကို ရွှေလနဲ့ သူ့အကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“အင်း ... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ငါတို့မိသားစုနဲ့ ရွှေလတို့ မိသားစုက ဟိုးအဘိုးအဘွားခေတ်ကတည်းက အရမ်းခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာဟာ။ ငါနဲ့ ရွှေလကို မိဘတွေက သဘောတူထားတယ်။ တစ်ချိန်မှာ ပေးစားမယ်ပေါ့ဟာ။ ငါ့အနေနဲ့ ရွှေလကို အဲလိုမျိုး သီးသန့်တော့ ချစ်စကားမပြောခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် သဘောထားချင်း တူဖြီးသားလေ။ understood သဘောနဲ့ပဲ ရွှေလနဲ့ ငါ ပတ်သက်တာ”

“ဟင် ... တစ်မျိုးပါလား။ ရန်ကုန်သားတွေဆီက ကြားရတာတွေက အသစ်တွေချည်းပါပဲလားဟေ့။ ဟဲ့ ဟဲ့ ... ကောင်းပါတယ်။ လူတိုင်းက ကိုယ့် right နဲ့ကိုယ် ခရီးဆက်နေကြတာပဲဟာ။ နင်ဆိုလည်း အိမ်ကပေးစားတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ နားလည်မှုရှိလို့ ရှေ့ဆက်တယ်။ ဟော ... ငါတို့နှစ်ယောက်ကျတော့ အိမ်ကပေးစားတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ဘယ်လိုမှ သဟဇာတဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သေချာယုံကြည်တဲ့အတွက် ထွက်ပြေးတယ်။ အားလုံးက ကိုယ့် သဘောကို ကိုယ်ဆောင်နေတာပဲလေ ... ဟဲ့ ဟဲ့”

လူလူက အဆုံးသတ်မှာ ရှော့ချသွား၍ တုန်တုန်နဲ့ အတူတူ ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်သွားလေသည်။ သူ့မှာသာ ရွှေလ တစ်ယောက် စိတ်များဆိုးသွားမလားဆိုပြီး ရင်တမမနဲ့ ဒီနှစ်ယောက်နောက် လျှောက်လိုက်ပေးနေရလေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆတ်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉(မြေညီ)၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
သို့ လိပ်ပူ၍ ဇေယျာပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

လူလူက အင်တာနက် ထိုင်သုံးနေရင်းက အခန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ တုန်တုန်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် လူလူက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ရင်းက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟား ... တယ်လုနေပါလား။ ဒါက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ တုန်တုန်”

တုန်တုန်က ချက်ချင်းပြန်မဖြေသေးဘဲ လူလူဆီသို့ လျှောက်လာကာ လူလူဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမှ ...

“ငါ ပလာဇာ သွားမလို့ဟ။ ငါတို့အပ်ထားတဲ့ လက်စွပ် ဒီနေ့ သွားယူရမယ်လေဟာ”

“ဟာ ... အေး ... ဟုတ်တာပေါ့။ မေ့နေတာ ကြည့်စမ်း။ ဒီလိုလုပ် တုန်တုန်၊ နင်ပဲ သွားလိုက်တော့ဟာ”

“အာ ... ငါတို့က အမြဲအတူသွားနေကြဟာကို။ လာပါလူလူရယ်။ အတူသွားမယ်လေ”

“အယ် ... ငါ ဝိုက်နည်းနည်းအောင့်နေလို့ပါဆို”

“ဟယ် ... နင် မသက်သာသေးဘူးလား။ လာ ... ဆေးခန်း သွားမယ်”

လူလူကို စိုးရိမ်တကြီး မေးလေတာကို လူလူက အသည်းအသန် လက်ကာပြု၍ တားရလေသည်။

“မအောင့်ဘူး။ ရတယ်ဆို ... ဆေးခန်းလည်း သွားဖို့မလိုဘူး။ ငါ နည်းနည်းနားတဲ့ သဘောပါဟယ်။ နင်ပဲ စိတ်ဖြောင့်လက်ဖြောင့် သွားယူလိုက်တော့။ ငါက အိမ်မှာ ဟင်းချက်စရာရှိတာ ချက်ထားလိုက်မယ်”

“အာ ... ချက်မနေနဲ့ ဝယ်စားလိုက်မယ်။ လူ ... အဲဒါဆို ငါလည်း မသွားတော့ဘူးဟာ။ နင့်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာချည်းကို စိတ်မချဘူး”

“ဟဲ့ ... ငါက ကလေးမှ မဟုတ်တာ။ သွားစရာကိစ္စရှိနေတာ သွားပါ တုန်တုန်ရယ်။ ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပြန်လာရင်သာ I'donuts လေး ဝယ်လာခဲ့။ သွား”

လူလူက အတင်းလွှတ်နေတာမို့ တုန်တုန်မှာ စိတ်မမြောင့်ဘဲ လာရတာဖြစ်သည်။ တုန်တုန်က ပလာဇာကို Taxi ငှားလိုက်ပြီး သွားနေတာဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မှာက ဘာမှ အသိအကျွမ်းရယ်ဆိုပြီး ရှိတာမဟုတ်တော့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးနေရတာမျိုးဖြစ်၏။ ဒီအချိန်လောက်ဆို အိမ်ကလူတွေကတော့ တုန်တုန်တို့ကို အသေဒေါသထွက်နေမှာ သေချာလေသည်။ တုန်တုန်မှာလည်း ကိုယ်မချစ်တဲ့ယောက်ျားကို မယူဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့အတူ အိမ်ကို against လုပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပြီမို့ အခုမှတော့ နောက်ကြောင်းလှည့်မနေချင်တော့ပေ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို သတိရပေမယ့်လည်း ဖေဖေဒေါသကို ကြောက်တာမို့ တုန်တုန် ဘယ်အချိန်မှ အိမ်ကိုဆက်သွယ်ဖြစ်မလဲ ဆိုတာလည်း မသိပေ။

“အစ်မ ... ဒီနားမှာရပ်ရင် အဆင်ပြေလား”

Taxi သမား လှမ်းမေးတော့မှ ပလာဇာရောက်ပြီဆိုတာ သတိထားမိကာ စိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်မှာပြန်ကပ်၍ Shopping

လုပ်ရတော့သည်။ အရင်ဆုံး တုန်တုန်က အောက်ထပ်မှာ ဘိုကြည့် ဒီကြည့် လုပ်ပြီးမှ တုန်တုန် လက်စွပ်အပ်ထားတဲ့ ရွှေဆိုင်မှာ သွားရွေးတာဖြစ်သည်။ ဟိုနေ့က ပလာဇာလာရင်း တုန်တုန်နဲ့ လူလူက ရွှေလက်စွပ် ဒီဇိုင်းတစ်ခုကို သဘောကျမိတာမို့ နှစ်ယောက် ဆင်တူဝတ်ဖို့အတွက် ပန်းထိမ်အပ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အခု လက်စွပ်လည်း ရပြီမို့ ကိစ္စက ပြီးချေပြီ။ အဲဒါကြောင့် တုန်တုန်က တစ်ယောက်တည်း ဈေးပတ်နေတုန်း နောက်မှခေါ်သံကြားလို့ လှည့်ကြည့်မိလျှင် ဖက်ဆွတ် ဖြစ်လို့နေလေသည်။

“ဟယ် ... ဖက်ဆွတ် ... ဘယ်လာတာလဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းဆိုင် ခဏလာတာ။ အခု ပြန်တော့မှာ။ အဲဒါ နှင့်တွေ့လိုက်လို့။ ထူးထူးဆန်းဆန်း နှင်တစ်ယောက် တည်းပါလား၊ လူလူကော မပါဘူးလား”

“အေး ... မပါဘူးဟာ။ လူလူက မိုက်အောင့်နေလို့ ... လို့ ... ဟား”

တုန်တုန်က စကားတောင် ဆက်နိုင်တဲ့အင်အား မရှိတော့ချေ။ သေပြီ။ ဦး ... ဦးရွှေဘော်။ ဖေဖေတို့နဲ့ စီးပွားဖက်

ဦးရွှေဘော်က တုန်တုန်ဆီကို တည့်တည့်ကြီး လျှောက်လာတာ ဖြစ်သည်။

“အသည်းတုန် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သမီး တုန်တုန် ... ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်ရောက်နေတာလဲ”

ဖက်ဆွတ်က ဘာဖြစ်တာလဲ အမေးမှာပဲ ဘိုးတော်က တုန်တုန်ရှေ့မှောက်ရောက်လာကာ နှုတ်ဆက်တော့တာပဲဖြစ်သည်။ ဦးလေး လူမှားနေပါတယ် ပြောရအောင်လည်း တုန်တုန် မျက်နှာကြီးကို သူတို့က မမှတ်မိတာမဟုတ်။ ပြီးတော့ ဦးလေး ဦးရွှေဘော်ရဲ့မိန်းမ အန်တီမိလည်း ပါနေတာမို့ တုန်တုန်မှာ ဘယ်မှပြေးပေါက်မရတော့တာမို့ ဟဲ ဟဲ ဟင်း ဟင်း တွေဖြင့် follow လိုက်ရတော့တာဖြစ်သည်။

“ဟဲ ဟဲ ... ဦးလေးနဲ့ အန်တီကော ရန်ကုန်ရောက်နေကြတာလား”

“အေး ... ဟုတ်တယ်။ ငါတို့ ဒီရောက်တာ နှစ်ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဦးသမီး အိချော့ကို လာတွေ့တာလေ။ ဒါနဲ့ ညည်းအိဖေတွေကော မပါဘူးလား”

အင်း ... အနေအထား ပြောပုံဆိုပုံတွေကို ခန့်မှန်းမိသလောက်တော့ တုန်တုန် မင်္ဂလာပွဲကနေ ထွက်ပြေးလာပြီး အိမ်ပြေးလုပ်တဲ့ သတင်းကို ဦးရွှေဘော် မသိဘူး ထင်တယ်။ တုန်တုန်က အခွင့်အရေးပေးပြီမို့ အသားကုန် ဖောရတော့တာဖြစ်သည်။

“ဖေဖေတို့ မပါဘူး ဦးလေးရဲ့။ မိုးကုတ်မှာပဲ”

“အေး ... ငါတို့လည်း မိုးကုတ်မရောက်တာ ကြာပြီ။ ညည်းတောင် မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပြီဆို။ ညည်း ဖိတ်စာရောက်တော့ ငါတို့လင်မယား ဗန်ကောက်သွားနေတာနဲ့ မလာဖြစ်လိုက်တာ။ ဘယ်ကလဲ ... နင့်ယောက်ျားက”

ဘယ်ကလဲ နင့်ယောက်ျားကဆိုပြီး ဦးရွှေဘော်က တုန်တုန်ဘေးက ဖက်ဆွတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာမို့ တုန်တုန်က ဘာမှ စဉ်းစားချိန်မရတော့ဘဲ ဖက်ဆွတ်နဲ့ မျက်စိမှိတ်တေပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ဦးလေး ... အန်တီ ... သူက ဖက်ဆွတ်တိုးတဲ့။ ဖက်ဆွတ် ... ဒါက ဖေဖေရဲ့မိတ်ဆွေ ဦးရွှေဘော်နဲ့ အန်တီမိမိ။ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“အေးကွာ ... ဝမ်းသာတယ်။ မင်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကို မလာဖြစ်တာ စိတ်မရှိနဲ့ ငါ့တူကြီးရာ။ တုန်တုန် ... ညည်းက တကယ့်လူချောကို ရထားတာပဲ။ တကယ်လိုက်တဲ့ လင်မယားပဲ”

“ခင်ဗျာ”

ဦးလေးဦးရွှေဘော် ဒီလိုပြောတော့မယ်ဆိုတာ သိနေတာမို့ ဖက်ဆွတ်က အဲဒီအတွက် တအံ့တဩကြီး ဖြစ်လို့သွားလျှင် တုန်တုန်မှာ သူ့ကို လက်အသာကုတ်ကာ အမြန်လစ်ဖို့ စကားစ ဖြတ်ရတော့သည်။

“အဟဲဟဲ ... ဦးလေး သမီးတို့ သွားစရာလေး ရှိသေးလို့။ သွားတော့မယ်နော်”

“ဪ ... အေး ... အေး ... မောင်ရင်လေး ပခုက္ကူကို အလည်လာခဲ့ဦးကွ။ တုန်တုန် ... ညည်းတို့လင်မယားလာခဲ့ဦးနော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး။ သွားပြီနော် ... လာ ... လာ”

တုန်တုန်က ဖက်ဆွတ်လက်မောင်းကိုဆွဲကာ အမြန် လစ်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ဟဲ့ ... တုန်တုန်၊ ဘာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ”

“လောလောဆယ် ဒီက မြန်မြန်ထွက်မှရမယ်။ ငါ နင့်ကို ရှင်းပြမယ်။ လောလောဆယ် ဒီက သွားမှဖြစ်မယ်”

တုန်တုန်က သူ့ကိုအတင်းဆွဲခေါ်လာကာ သူ့ကား ဖြင့် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို မောင်းခိုင်းလိုက်ပြီး ဆိုင်ရောက်မှပဲ တုန်တုန် မှာ အသက်ဝဝရှူရဲတော့တာဖြစ်သည်။

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦး အသည်းတုန်။ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ရတာလဲ”

ဖက်ဆွတ်က သိချင်စေဖြင့် မေးတာမို့ တုန်တုန် သည်း အခုမှ အားနာရကောင်းမှန်း သိတော့သည်။

ခုနုတုန်းက တော့ ကိစ္စပြီး ပြီးရောဆိုပြီး ဖက်ဆွတ် ခိုဆွဲသုံးခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ခုနုက ကိစ္စအတွက် ငါ နင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ် ဖက်ဆွတ်ရယ်။ အဲဒါ ငါ့အဖေသူငယ်ချင်းဟာ။ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားဘူးဟာ။ သေတော့မှာပဲ။ သူ့သာ အဖေဆီဖုန်း

ဆက်ပြီး ပြောရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ သူက မင်္ဂလာဆောင်မလာ
ဖြစ်တော့ ငါလည်း ပြီးပြီးရောဆိုပြီး နင့်ကို ငါ့အပေးပေး
စားတဲ့ ယောက်ျားပုံစံမျိုးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမိသွားတာ။ ငါ
ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဖက်ဆွတ်ရယ် ... နော်”

ဖက်ဆွတ်ကို တုန်တုန်က ကိစ္စအစအဆုံး ရှင်းပြ
ပြီးသောအခါမှ ဖက်ဆွတ်က တွန့်ချိုးထားတဲ့ မျက်ခုံးနှစ်ခုကို
ဖြေလျော့လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ ...

“အေးပါ ... ငါက ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အဓိကက နင်နဲ့
လူလူ အဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီလူက ရန်ကုန်
မှာ နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး။ သူက ပခုက္ကူမှာ နေတာလေ။ သူ့သမီး
တစ်ယောက်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ အဆောင်နေတယ်ကြား
တယ်။ အဲဒါ လာရင်းနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငါနဲ့တွေ့ရ
တယ်လို့ဟာ”

“အဲဒီလောက်တော့ စိတ်မညစ်ပါနဲ့ တုန်တုန်ရာ။ ရန်ကုန်
ဆိုတာ အကျယ်ကြီး။ နင် ဘယ်နားမှာ နေတယ်ဆိုတာ
သူတို့မှ မသိတာ။ ရှာလို့ မလွယ်ပါဘူးဟာ”

တုန်တုန်က အဲဒီလိုလေး ဖျောင်းဖျောင်းပေးတော့မှ
နည်းနည်း စိတ်အေးသွားရတော့လေသည်။

“အေးပါ ... ငါတို့ကို အခုလို ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ်။ ဟူး ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ သတိဝိရိယာနဲ့နေမှ
ဖြစ်တော့မယ်။ ဟင်း ... ကဲ ... အဲဒါဆို ငါပြန်တော့မယ်
ဖက်ဆွတ်။ အိမ်မှာလည်း လူလူ တစ်ယောက်တည်းကျန်
ခဲ့တာ”

“ဪ ... ဟဲ့ ... ငါ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်။ ငါ ဒီကနေပဲ Taxi နဲ့ ပြန်တော့မယ်။ လိုက်
မပို့နဲ့တော့”

“အေး ... အေး”

တုန်တုန်က အပြင်ပြန်ထွက်လာခဲ့ကာ Taxi တစ်စီး
လှမ်းတား၍ အိမ်အမြန်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ ဒီနေ့ ဦးရွှေတော်
တုန်တုန်ကို မြင်သွားပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ရှေ့ဆက်ပြီး ဘယ်လို
ပြဿနာမျိုးနဲ့ တွေ့ဆုံရင်ဆိုင်ရတော့မလဲ မပြောတတ်ပါ။

“နင့်ကို ဆက်မလိုက်နဲ့လို့ ပြောနေတာ မရဘူးလား။”

လူလူက စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် အော်လိုက်တာ တောင် သကောင့်သားက လုံးဝကိုမဖြေပေ။ အခုတလောမှာ လူလူ တကယ့်ကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာ ဖြစ်သည်။ လူလူ ဈေးသွားတဲ့အချိန်ဆို အနောက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်ကာ အနှောင့်အယှက် ပေးနေတဲ့သူ ရှိတာမို့ တော်တော် စိတ်ကျဉ်းကျပ်ရတာ ဖြစ်သည်။ လူလူအနောက်လိုက်ကာ တောက်လျှောက် ရည်းစားစကား လိုက်ပြောနေတာမို့ လုံးဝစိတ် ညစ်နေရတာဖြစ်ပြီး သကောင့်သားက ဘယ်လောက်ပြောပြော အရှက်မရှိ လိုက်နေတာဖြစ်သည်။

“ကိုယ်က ပလူ့ကို တကယ်ချစ်တာပါ ပလူ့ရယ်။ ကိုယ့် ကို ပြန်ချစ်ပါကွာ”

“ကျစ် ... နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ နင့်ကို စိတ် မဝင်စားဘူး”

လူလူက အပြတ်ပြောကာ ထွက်လာလျှင် ထင်မှတ် မထားစွာပင် အဲဒီသကောင့်သားက လူလူလက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ လူလူဟာ လူကြားထဲလည်း ဖြစ်နေတာမို့ ရှက်လည်း ရှက်သွားပါသည်။

“နင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါ့လက်ကို အခုလွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူး။ ပလူ့ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ပြောမှ လွှတ်မယ်”

“လူလူ”

လူလူ့ရဲ့နောက်ကနေ ကြားရတဲ့အသံကြောင့် ကြည့် မိလိုက်လျှင် ဖက်ဆွတ် ဖြစ်လို့နေလေသည်။ ဖက်ဆွတ်က သူ့ ကားပေါ်က ဆင်းလာကာ လူလူ့အနား ရောက်လာပြီး ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ လူလူ။ ဟေ့ကောင် ... မင်းက ဘယ်သူ လဲ”

“သူ လူလူ့ကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေတယ်”

“ဒီမှာ ... မင်းက ဘာကောင်လဲ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား။

ပလူ့ ... ကိုယ့်ကို အဖြေပေးပါ”

ခပ်ရိုင်းရိုင်း စရိုက်ရှိတဲ့ကောင်မို့ လူလူက ဖက်ဆွတ်နဲ့ ပြဿနာဖြစ်မှာလည်း စိုးရိမ်နေရသေးသည်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို လူလူက အေးဆေး ပြန်ခိုင်းလိုက်၏။

“ဒီမှာ ... ငါ့ကို ဆက်မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ ပြန်ပါတော့။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မရဘူး။ ပလူဆီက အဖြေမရမချင်း ကိုယ်ကတော့ ဆက်လိုက်နေမှာပဲ”

အခြေအနေက လုံးဝမလျှော့တဲ့ အနေအထားမို့ ဒီပွဲမှာ ဖက်ဆွတ်ကပဲ ဝင်ကြားဝင်ရတော့တာဖြစ်သည်။

“ဒီမှာ ... မင်း ရွှေပလူ့ကို နောက်ထပ် ဘာအကြောင်းမှ နှောင့်ယှက်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

“ဟား ... မင်းက ပလိန်းတွေ လာခွပ်နေတာပဲ။ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဘာကောင်လဲ”

“အေး ... မသိရင် မှတ်ထား။ ငါက ရွှေပလူ့ ရည်းစား။ ရွှေပလူ့နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့်သူပဲ။ မင်း သူ့အနားကို ယောင်လို့တောင် ကပ်ဖို့စိတ်မကူးနဲ့။ လာ ... လူလူ”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဈေးခြင်းကြီးဆွဲကိုင်ထားတဲ့လက်ကို ဖက်ဆွတ်က ဆွဲခေါ်သွားသဖြင့် လူလူ့မှာ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် လိုက်လာရလေသည်။ ပြီးတော့ လူလူ့ရဲ့ရည်းစားပါဆိုပြီး ရောချလိုက်တာကိုလည်း လူလူ့မှာ အရမ်းအရမ်းကို အံ့ဩနပမ်း ဖြစ်ရလေသည်။ အခြေအနေအရ ဒီပွဲကို ဝင်ထိန်းခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့် လူတွေက ရုတ်စု ရုတ်စု ကြည့်နေတာမို့ ဒီကိစ္စကို တချို့ တချို့ကတော့ သိသွားတာပဲဖြစ်သည်။ ဖက်ဆွတ်က ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့ပြီး ရှေ့လမ်းကွေ့ရောက်မှ ကားကို ဘေးထိုးရပ်လိုက်ကာ ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ။ အဲဒီကောင်ကကော ဘယ်သူလဲ”

ဖက်ဆွတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် လေသံကြီးနဲ့မို့ လူလူက နည်းနည်းတော့ စိတ်တိုသွားရလေသည်။ မသိရင်ဘဲ လူလူက ပွေလီရှုပ်ထွေးနေတာ ကျနေတာပဲ။

“မသိဘူး။ ရပ်ကွက်ထဲကပဲ နေမှာပေါ့”

“ဟား ... ရပ်ကွက်ထဲကကောင်က မင်းကို ဆွဲလားရမ်းလား လုပ်တဲ့အထိ ဆိုတော့ နင်နဲ့ တော်တော်ပတ်သက်နေတာလား”

“ဖက်ဆွတ်တိုး ... နင် စကားပြော ဆင်ခြင်။ ငါက ဘာ ကိုပတ်သက်ရမှာလဲ။ သူ ရည်းစားစကား ပြောတာကို ငါ က ငြင်းနေတာလေ။ မကူညီချင်လည်းနေပေါ့။ လူကိုများ ဖော်ကားမော်ကားနဲ့”

လူလူက ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ ဘုတောလိုက်လျှင် ဖက်ဆွတ်က ဟားဆိုပြီး သူ့နဖူးသူ ပိတ်ရိုက်ကာ ...

“အေး ... တောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ ပြောတာမှားသွားမိ ပါတယ်။ ရွှေပလူ ... နင်တို့ကို ပိုးပိုးက အပ်ထားတာ။ တစ်ခုခုဆို ငါ့ခေါင်းပေါ်ရောက်မှာ။ ဒါကြောင့် ကူညီနေရ တာ။ ဟား ... ဘယ်လိုဘဝက ရေစက်ပဲလား။ ဝဋ်ကြွေး ပဲလားတော့ မသိဘူးဟေ့။ နှစ်ယောက်စလုံးကို အကြီးကြီး တွေ ကူညီပေးနေရတာ”

သူ ဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သော လူလူက အမြင်ကတ်ကတ်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ချက်မဲ့ပစ်လိုက် သည်။ ဖက်ဆွတ်က မနေ့ကတင် တုန်တုန်ရဲ့ ဘဲပုံစံ သရုပ် ဆောင်ခဲ့ရပြီး ဒီနေ့မှာတော့ လူလူရဲ့ ပတ်သက်သူအဖြစ် ကြေညာ ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

“နင် အခုအိမ်ပြန်မှာမှလား”

ဖက်ဆွတ်က ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စကားလမ်းလွှဲ ကာ အိမ်ပြန်မှာလား မေးတာမို့ လူလူလည်း စိတ်လျှော့လိုက် ကာ သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၍ ...

“အေး ... ပြန်မှာ။ ဪ ... ဒါနဲ့ ... နေပါဦး။ နင်က ဒီကိုဘာလို့လာတာလဲ”

“နင်တို့နှစ်ယောက်ဆီ လာတာ။ မနေ့က ဟိုတစ်ယောက် ကိစ္စ အဆင်ပြေလား မေးမလို့။ ငါ မနေ့က အသည်းတုန် ကို ဘယ်လိုကူညီလိုက်ရတယ်ဆိုတာ နင် သိတယ်မှလား”

“အင်း ... သိသားပဲ”

“ဟူး ... နင်တို့နှစ်ယောက်နဲ့ ငါ တော်တော်ရေစက်ဆုံ တာပဲ။ နင်တို့နှစ်ယောက် အိမ်တွေနဲ့ အဆင်ပြေပြီး မြန် မြန်ပြန်မှ ငါလည်း နားအေးမယ်။ ငါ အိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

ဖက်ဆွတ်က သူ့ဘာသာပြောရင်းနဲ့ ကားကို မောင်း ထွက်လာလေသည်။ တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်တော့ လူလူကိုသာ ပြန်လိုက်ပို့ပေးခဲ့ပြီး သူက အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘဲ တန်းပြန် သွားလေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖက်ဆွတ်ဟာ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ

ပိုင်းတော့ တကယ် ပြည့်ဝတဲ့သူပဲဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာသေးခင် ကမှ ခင်မင်တဲ့ လူလူတို့ကို ဒီလောက်အပင်ပန်းခဲပြီး ကူညီစေတနာ ထားတယ်ဆိုတာဟာ သူ့ အရမ်းကို ကူညီတတ်လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

လူလူက တိုက်ခန်းအောက်မှာ သူ့ကားလေး မြင် ကွင်းထဲက ပျောက်သွားသည်အထိ အပြုံးတစ်ခုနဲ့အတူ ငေးကြည့် နေပြီးတော့မှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားမိသွားကာ အပေါ်မြန် မြန် ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ ဒီကိစ္စကို တုန်တုန် ပြောဦးမှ။

၉ ၉ ၁၀

“သား ... အခုတလော အိမ်သိပ်မကပ်ဘူးနော်”

မေမေ့မေးခွန်းကြောင့် ဖက်သွတ်က ထမင်းစားနေ ရင်းကမှ မေမေ့ကို ကြည့်မိသွားသည်။ ဒီမေးခွန်းက ထူးခြားနေ ဘာမို့ သူ အံ့ဩသွားရတာ ဖြစ်လေသည်။ မေမေဟာ သူ့ကို ခိတ်ပူတတ်တာကလွဲပြီး အမြဲ ယုံကြည်စိတ်ချထားသူ ဖြစ်၏။ ဒါကြောင့်မို့ သူက မေမေ့ကို သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောဘဲ အလုပ်သာ အကြောင်းပြလိုက်သည်။

“သား အခုတလော အလုပ်နည်းနည်းများနေလို့ပါ မေမေ ရ”

“ဒါဆို သားကားပေါ်မှာ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့
တွေ့နေရတယ် ဆိုတာကကော ဘာလဲ။ သား ဘာတွေ
ဇာတ်လမ်းရှုပ်နေတာလဲ ဖက်ဆွတ်”

မေမေစကားတွေကြောင့် သူဟာ သောက်နေတဲ့
ရေတောင် သီးမတတ် ဖြစ်သွားရလေသည်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်
ဆိုတာ တုန်တုန်နဲ့ လူလူကို ပြောတာဖြစ်သည်။ မေမေ ဘာတွေ
များ ကြားထားလို့ပါလိမ့်။ ဖက်ဆွတ်က မေမေကိုယုံအောင် ရှင်း
ပြရတော့သည်။

“ဘာဇာတ်လမ်းမှ မရှုပ်ပါဘူး မေမေရယ်။ သားက
အဲဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး”

“အေးလေကွာ ... အမေကြီးကလည်း။ သားကို ထမင်း
စားနေတုန်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင်”

သူ့ဘက်က ဖေဖေက ဝင်ရှေ့နေလိုက်ပေးတော့
မေမေက ထုံးစံအတိုင်း ဖေဖေကိုဟန်ကော သူ့ကိုဆက်မေးလေ
သည်။

“ရှင် အသာနေစမ်းပါ။ မေးစရာရှိတာတော့ မေးရမှာပေါ့။
ဇာတ်လမ်းမရှုပ်ဘူးဆို အဲဒီမိန်းကလေး နှစ်ယောက်က
ဘယ်သူလဲ ဖက်ဆွတ်”

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ မေမေရာ။ အဲဒါ သားသူငယ်ချင်း။
ဟိုတစ်ခါ မေမေ့ကိုတောင် ပြောတယ်လေ။ မိုးကုတ်က
ပိုးပိုးရဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို သားအိမ်မှာ ငှားထား
တယ်ဆိုတာလေ။ သူတို့”

“ဟဲ့ ... မင်းပြောတော့ အလည်လာတာဆို။ အခုထိမပြန်
သေးဘူးလား”

သူ ပြောထားတာကို မေမေက မှတ်မိနေသေးစွာ
အဲဒီနှစ်ယောက်ကို မပြန်သေးဘူးလားမေးလျှင် သူ နည်းနည်း
ဘာ့ ဖြေရကျပ်သွားလေသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက
သူက ပေါ့တီးပေါ့ဆဖြင့် အလည်လာတာပါ ပြောမိသွားတော့
အခုထိ မပြန်သေးတဲ့ကိစ္စရပ်ကို နည်းနည်းတော့ ရှင်းရခက်
သွားလေသည်။

“ဖက်ဆွတ် ... သား ဘာလို့မဖြေတာလဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့
လဲ။ အဲဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်က သားနဲ့ ဘယ်လိုပတ်
သက်တာလဲ။ သား အနားယူတဲ့အိမ်မှာ ပေးနေထားတယ်
ဆိုတော့”

မေမေက အကြီးကြီးတွေ တွေးကုန်ပြီမို့ ဖက်ဆွတ်က ရှုပ်ကုန်မှာစိုးတာကြောင့် အမြန်ပဲ မေမေစကားစကို လှေဖြောကာ ရှင်းရလေတော့သည်။

“ဟာ ... တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ မေမေရာ။ သားနဲ့သူတို့ထဲ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ သူတို့က နယ်ကလာတဲ့သူမို့ သားကူညီပေးတာ”

“သူတို့နှစ်ယောက်က သားပြောတော့ အလည်လာတာဆို ဒီအချိန်ထိ ဘာလို့နေနေတာလဲ။ ကြာပဲကြာလှပြီ မဟုတ်ဘူးလား”

အဲဒီအဖြေအတွက် သူ့မှာ ဖြေဖို့တော်တော်ကိုအကျပ်ရိုက်ရတာဖြစ်သည်။ တုန်တုန်နဲ့ လူလူကိစ္စကို အမှန်ပြောပြလိုတော့ မဖြစ်ပေ။ အဲဒီတော့ သူဟာ နည်းနည်းတော့ ဆီလျှော်အောင် ရွှီးရတာဖြစ်သည်။

“အစကတော့ သူတို့က အလည်လာတာ။ ခုတော့ သင်တန်းတွေ ဘာတွေ တက်မယ်နဲ့တူတယ်။ ဒီမှာ ဆက်နေကြတော့မှာတဲ့။ အိမ်ကို ဆက်ငှားထားတာလေ မေမေရဲ့”

“သား ... မင်းကို ဖေဖေတို့ မေမေတို့က အရမ်းယုံကြည်ထားတာနော်။ အဲဒီအပေါ်ကိုတော့ ငါ့သား အခွင့်အရေး မယူပါနဲ့။ ပြီးတော့ မေမေတို့က သားကို ရွှေလလေးနဲ့ ပေးစားမှာနော်။ ရွှေလတို့ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာ စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်သွားမှာမျိုးကို မေမေ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ မေမေသားက ရိုးတယ် အေးတယ်ဆိုတော့ မေမေ စိတ်ပူတယ်”

မေမေ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောချင်တယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်လေသည်။ သူ့ကို အရမ်းမျှော်လင့်ထားတဲ့ မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒကို သူက ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်သူဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ရွှေလကလည်း သူ့ရဲ့နှစ်သက်ရသူလေး ဖြစ်တာမို့ သူဟာ မေမေတို့အတွက် သားလိမ္မာပဲ ဖြစ်မှာဖြစ်သည်။

“စိတ်ချပါ မေမေရယ်။ သား သူတို့နဲ့ ခင်မင်တယ်ဆိုတာ ကလည်း ရိုးရိုးပါ။ မေမေ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့”

“ပူတာကတော့ ပူရမယ် သား။ မေမေနဲ့ ဖေဖေမှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ။ ဘာပဲစဉ်းစား စဉ်းစား သားအတွက်ပဲ ရှေ့ထားပြီး လုပ်ခဲ့ စဉ်းစားခဲ့တာကြီးပဲ။

သားကို အဲဒါကြောင့် မေမေက သားကို အမြဲစိတ်ပူနေရတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရာ။ ဘာမှမပူနဲ့နော်။ သားကိုယုံ”

“မေမေ အဲဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်တယ် သား။ သားရဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ထမင်းစားဖိတ်လိုက်ပါ။ မေမေနဲ့လည်း စကားပြောရတာပေါ့”

မေမေ သူ့ကို အပြတ်လှေလာနေပြီဆိုတာ သူသိတာမို့ ဖက်ဆွတ်က မဖြစ်ဘူး ဘာညာ ဖားဖား မတိုက်တော့ဘဲ မေမေသဘောကျ ခေါင်းညိတ်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ။ ဒါဆို သား သူတို့ကို နောက်နေ့ ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်”

သူ့ဘက်က ခေါ်လာခဲ့ပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိတစ်ခု ပေးလိုက်ပါမှ ဒီကိစ္စက ဒီမှာတင် တစ်ခန်းရပ်သွားလေသည်။ သူ့မှာ ပြီးပြီဆိုလို့ စိတ်အေးမလားမှတ်တယ်။ အခန်းထဲမှာ သူက internet သုံးနေတုန်း မေမေက သူ့အခန်းတံခါးကို လာခေါက်ပြန်တာမို့ သွားဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် မေမေက သူ့ဖြစ်ချင်တာကိုပြောလေ၏။

“သားရေ ... ရွှေလဆီကို မင်း ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ပါဦး။ မေမေတို့ကတော့ သားတို့မင်္ဂလာကိစ္စကို မြန်မြန် စီစဉ်ပေးချင်နေပြီ”

“ဟုတ် ... သိပ်တော့ မကြာတော့ပါဘူး မေမေရာ။ သားအခု ရွှေလဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်။ ဟဲ ... ဟဲ”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော။ မနက်ဖြန် မိတို့ လာမယ်ဆိုလို့ မေမေ အောက်ထပ်မှာ သွားပြင်စရာရှိတာ ပြင်လိုက်ဦးမယ်။ စောစောလည်း အိပ်ဦးနော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ”

ဖက်ဆွတ်က အခန်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်ကာ facebook ဆက်သုံးလိုက်ရင်းမှ သူ့အကြည့်က ဖုန်းဆီရောက်သွားကာ ရွှေလဆီဆက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရွှေလဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်လျှင် ဖုန်းက ချက်ချင်းဝင်သွားလေသည်။

“ဟယ်လို ... ကိုဆွတ် ... ပြောပါ”

ရွှေလရဲ့ချောချိုချို အသံလေးက သူ့နားထဲမှာ အရမ်းကို အေးချမ်းသွားလေသည်။ ဖက်ဆွတ်က မေမေတို့ စီစဉ်ပေးချင်လှပြီဖြစ်တဲ့ သူနဲ့ရွှေလရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ခုချက်ချင်းကြီး

မစီစဉ်သေးဘူးဆိုတာ သူ့ဟာ သူ့ရင်ခုန်သံတွေကို သူ့ဘာသာ ပြန်လည်ဆန်းစစ်နေလို့ပဲဖြစ်သည်။ ရွှေလကို သူ သဘောကျ နှစ်သက်တာ မှန်ပေမယ့် သည်းသည်းလှုပ် ချစ်သလား၊ မချစ်ဘူး လားဆိုတာတော့ သူလည်း ဝေခွဲမတတ်ချေ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေလကို မြင်တွေ့နေရတဲ့အခါ၊ ရွှေလရဲ့စကားသံလေးတွေ ကြားနေရတဲ့ အခါမျိုးဆို သူ စိတ်ချမ်းသာလေသည်။

“ဟယ်လို ... ကိုဆွတ် ... ကြားလား ... ဟယ်လို”

ရွှေလက သူ မကြားလို့ ငြိမ်နေတယ်ထင်ပြီး ထပ် မေးတော့မှ သူ့အတွေးက ပျောက်သွားကာ ရွှေလနဲ့စကားဆက် ရလေသည်။

“အင်း ... ရွှေလ ကြားတယ်။ ရွှေလ ဘာလုပ်နေလဲ။ ကိုယ် ပြောလို့ရလား။”

“အင်း ... ဘာမှတော့ ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေလ စာအုပ်ဖတ်နေတာ။ ပြောလေ ... ကိုဆွတ်။ ရတယ်”

“အင်း ... ကိုယ်က ကိစ္စအထွေအထူး မရှိပါဘူး။ ရွှေလ ကို သတိရလို့ ဆက်မိသွားတာ။ စားပြီးပြီလား ရွှေလ”

“ဟုတ် ... ပြီးသွားပြီ။ ကိုဆွတ်ကော”

“အင်း ... ကိုယ်လည်း ခုနလေးကပဲ စားပြီးသွားတာ။ အဲဒါ အခု facebook ခဏ သုံးနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေလ ကိုပဲ သတိက ရနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဆက်လိုက် တာ”

မက်ဆွတ်က နည်းနည်းလေး အိလိုက်လျှင် ရွှေလ သူ့ Topic ကို အထာနပ်သူပီပီ အသာရယ်မောနေလေသည်။ ဦးတော့မှ သူ့ကို နောက်ရွတ်ရွတ်လေသံဖြင့် ...

“ကိုဆွတ်တစ်ယောက် စာရေးဆရာ လုပ်တော့မယ်နဲ့တူ တယ်။ ဟုတ်လား။ စကားတွေ သိပ်ပြောတတ်နေတာပဲ”

“အဟားဟား ... မဟုတ်ရပါဘူး ရွှေလရယ်။ ကိုယ်က ရွှေလကိုပဲပြောတဲ့ သီးသန့်စကားလုံး”

“အဟွန့် ... ကိုဆွတ်ကတော့ ပြောတော့မယ်။ ဪ ... ဒါနဲ့သန်ဘက်ခါ ရွှေလ မအူပင်ကို ခဏသွားရမယ်။ သုံး ရက်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ”

“ဟင် ... ဘာသွားလုပ်မှာလဲ။ ကိုယ်လိုက်ခဲ့ပေးဖို့လိုလား ရွှေလ”

“ရတယ်။ ကိုဆွတ်က အလုပ်မှ မအားတာ။ မလိုက်ပါနဲ့ ပြီးတော့ ... ရွှေလက မအူပင်က မိဘမဲ့ကျောင်းမှာ volunteer သွားလုပ်မှာလေ။ ရွှေလ ပြန်ရောက်မှပဲ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့မယ်နော်”

ရွှေလရဲ့ ချောချိုချို လေသံလေးကို နားထောင်ရတာဟာ သူ့အတွက် တကယ့် အိုအစစ်လေးပင်ဖြစ်သည်။ ဖက်ဆွတ်က သူမနဲ့ စကားပြောရတာကို တကယ်ပဲ ကလိ ကလိဖြစ်တဲ့ မထိတထိ ခံစားမှုလေးတွေ ဖြစ်ရတာပဲဖြစ်သည်။ အင်း ... ခုနိတယ်ဆိုတာတော့ သေချာနေပါပြီ ရွှေလရယ်။

“ကိုယ်တော့ လွမ်းနေတော့မှာပဲ ရွှေလရယ်”

“အဟင်း ... ဖုန်းဆက်မယ်လေ။ ကိုဆွတ် အဲဒါဆို ဒါပဲလေ။ ရွှေလ စာဖတ်လိုက်ဦးမယ်”

ရွှေလဘက်က ဖုန်းပိတ်ချင်နေပြီဆိုတာ သူက ခံစားမိတာကြောင့် အလိုက်တသိပင် ဖုန်းချခွင့်ပြုလိုက်တော့သည်။

“Ok ... Good Night နော် ရွှေလ။ ကိုယ် မနက်ဖြန် ရွှေလဆီ လာခဲ့ဦးမယ်”

“ဟုတ် ... ဒါပဲနော် အဲဒါဆို”

သူမနှင့် ဖုန်းပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ သူ့ရဲ့စိတ်တွေဟာ အရမ်းကို fresh ဖြစ်ကာ လန်းဆန်းရလေသည်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေကလည်း ရွှေလနဲ့ သူ့ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်စေချင်ပြီဆိုတော့ကား။ ။

သူ အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့အခါမှာ တစ်ချက်သမ်းဝေ လိုက်ကာ ဆက်ပြီးမှိုန်းနေလိုက်သေးသည်။ ငါးမိနစ်လောက်နေ တော့မှ သူဟာ အိပ်ရာထကာ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်၊ ရေမိုးချိုး လိုက်ပြီးမှ ရုပ်အင်္ကျီအပြာရောင်လက်တိုက် ကွက်စိပ်ပုဆိုးဖြင့် တွဲဝတ်ဆင်ကာ ဘုရားခန်းထဲဝင်၍ ဘုရားရှိခိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူက ဘရိတ်ဖတ်စံစားဖို့ ဒိုင်းနင်းရွမ်းထဲ ဝင်လာလျှင် ဒေါ်အေး တစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့ သူက ဖေဖေနဲ့မေမေကို မတွေ့တာကြောင့် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဒေါ်အေး ... ဖေဖေတို့ကော ဘယ်သွားလို့လဲ”
“အိမ်ရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့ ဖက်ဆွတ်ရဲ့။ အဲဒါ ဧည့်ခံနေတယ်”
“ဟင် ... စောစောစီးစီး ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ ဒေါ်အေး”

“သားအမေရဲ့မိတ်ဆွေတွေလို့ ပြောတာပဲ။ စား ... စား ... သား။ ဒေါ်အေး အိမ်ရှေ့ကို ကော်ဖီသွားပို့လိုက်ဦးမယ်”

ဖက်ဆွတ်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြရင်းက သူ့ အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ breakfast မုန့်ဟင်းခါးကို ထိုင်စားနေ လိုက်သည်။

“သားရေ ... ဒေါ်အေးရေ ... သားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရ အောင် သားကို ခေါ်လိုက်ပါဦး”

မေမေရဲ့အသံကို ကြားနေရတာမို့ ဖက်ဆွတ်က ဒေါ်အေးခေါ်တာကိုတောင် မစောင့်ဘဲ သူကအလိုက်တသိပဲ ထွက်လာလေလျှင် သူ ဧည့်ခန်းထဲကို မရောက်ခင် ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့သူကို ပျတ်ခနဲ လှမ်းတွေ့လိုက်လျှင် မျက်လုံးတွေမှာ လုံးဝပြူးကျယ်ထွက်သွားရလေသည်။ ပြီးတော့ အရမ်းကိုမှ မှတ် ဉာဏ်ကောင်းလေတဲ့ သူ့ရဲ့ memory က အချက်ပေးခေါင်း လောင်းသံတွေက စီခနဲ ထွက်လာလေသည်။

ဟား ... မဖြစ်ဘူး။ တွေ့လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ဒီ ဧည့်သည်ဟာ သူ့အ တွက် ရှော့ခံအကြီးကြီး ဂယက်ထသွား ခေနိုင်တဲ့ ဧည့်သည်။ ဟိုတစ်နေ့က တုန်တုန်ရဲ့ ဘဲအဖြစ်သူ့ကို

အသုံးချသွားတဲ့နေ့က သူ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခံရ တဲ့ ဦးရွှေဘော်။ ဟား ... မေမေနဲ့ ဘယ်လိုသိနေတာပါလိမ့်။ ဖက်ဆွတ်က သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ တန်းခနဲ မှတ်မိသွားမယ်ဆိုတာ သိနေတာမို့ ဒီဧည့်သည်ကို အတွေ့ခံလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါချေ။

“အယ် ... သား ... မင်းအမေက အိမ်ရှေ့ထွက်ခဲ့ဦးတဲ့။ ဧည့်သည်တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့တဲ့။ သွားလိုက်ဦး”

ဖက်ဆွတ်က ဘယ်လိုမှ အတွေ့ခံဖို့ မဖြစ်နိုင်တာ မို့ လာခေါ်တဲ့ ဒေါ်အေးကို ခေါင်းထဲဝင်လာတဲ့အတိုင်း ဉာဏ်နိ ဉာဏ်နက် ထုတ်ရတော့သည်။

“အာ ... ကျွန်တော် မတွေ့တော့ဘူး။ အား ... ဗိုက်ထဲက ရစ်ရစ်ပြီးကို နာတာ။ ဒေါ်ဒေါ်အေး ... ခဏ ... ခဏ ... သားကို ဝမ်းပိတ်ဆေးလေး လုပ်ပေးပါဦး။ အား ... အမယ် လေး ... ဧည့်သည်ကို သား အိပ်နေတယ် ဘာညာကြည့် ကောင်းအောင် ပြောလိုက်နော်။ အား ... အမယ်လေး”

ဖက်ဆွတ်က ဒေါ်အေးရဲ့တုံ့ပြန်သံတောင် ပြန်မ စောင့်တော့ဘဲ အကယ်ဒမီရှော့ခ်တွေ ကောက်လုပ်ကာ အပေါ်ကို အမြန်တက်ပြေးကာ အခန်းထဲ ဝင်ရလေသည်။ သူ အခန်းထဲ

ရောက်မှ ဟူးခနဲ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ကာ အသက်ဝဝရှူရဲတော့ သည်။ ဟား ... သူတော့ ဒုက္ခနဲ့လှလှတွေ့တဲ့ အနေအထားကို ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ဖက်ဆွတ်က စိတ်ညစ်စွာဖြင့် ထိုင်မရ သမရ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ခဏနေတော့ မေမေက သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာလေသည်။

“ဖက်ဆွတ် ... သား ... ဝမ်းပျက်နေလို့ဆို”

“ဗျာ ... ဟုတ်တယ် မေမေ။ မနေ့က Sea food တွေ အစားအသောက်လို့ ဖြစ်မယ်။ ခု ခဏနားလိုက်တော့ ဗိုက်က သိပ်မနာတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီလား မေမေ”

ဖက်ဆွတ်က မခုံမရဲလေသံဖြင့် မေးကြည့်လေလျှင် မေမေမျက်နှာက တစ်မျိုးသော အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့ အရိပ်တွေ ဖြတ် ပြေးသွားတာဟာ ခဏလေးပဲဖြစ်ပြီး သူ့ကို တစ်မျိုးသော မျက် ခန်းဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

“သား ကြည့်ရတာ ဧည့်သည်ကို အတော်စိတ်ဝင်စားပုံပဲ။ အဲဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ အဲဒါ မေမေရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ် ဆွေတွေလေ။ သူတို့က မေမေ ပခုက္ကူမှာ အရောင်းအဝယ်

လုပ်တုန်းက ရင်းနှီးခဲ့တာ။ အဲဒါ သူတို့လင်မယား ရန်ကုန်
 ရောက်တုန်း မေမေတို့ဆီ ဝင်လည်တာ အဆက်အသွယ်
 ရှိပေမယ့် ခုမှပဲ လူချင်းပြန်ဆုံတော့တာလေ။ သားနဲ့မိတ်
 ဆက်ပေးမလို့ဟာ။ သားက ဝမ်းပျက်နေတယ် ဆိုတာနဲ့
 မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကိုရွှေဘော်တို့က ဧည့်ခန်းထဲက သား
 ရဲ့ဓာတ်ပုံကို တွေ့တာနဲ့ သားကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူး
 တယ်တဲ့။ မေမေ သန်ဘက်ခါ သူတို့ကို ထမင်းစားဖိတ်
 ထားတယ်။ သားနဲ့ အဲဒီတော့မှပဲ သေချာမိတ်ဆက်ပေး
 တော့မယ်”

ဘုရား ... ဘုရား။ သန်ဘက်ခါတဲ့။ ဖက်ဆွတ်သည်
 ရှေ့ဖြစ်လာမယ့် အနာဂတ်ကို စဉ်းစားတွေးမိသွားကာ ရင်တွေ
 အခုန်မြန်လာသည်။

မေမေ ကြည့်ရတာလည်း အိမ်ကိုလာတဲ့ ဧည့်သည်
 တွေကို သူ ထွက်မတွေ့တာကတစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ တစ်ခါမှ
 မမြင်ဖူးတဲ့ သူ့ဓာတ်ပုံကိုမြင်ပြီး ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးသလိုပဲဆို
 တဲ့ စကားတွေကြောင့် သူ့ကို စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတော့ သံသယဝင်
 နေပုံရသည်။ ပြဿနာထုပ်က သူ့ခေါင်းပေါ်ရောက်လာပြီမို့

ဖက်ဆွတ်ဟာ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားကာ အလကား
 နေရင်း သူ့နာမည်ဆွဲသုံးသွားသော အသည်းတုန်ကိုပဲ ဒေါသတွေ
 လှိုမ့်ထွက်နေမိသည်။

အခုအချိန်မှာ သူ့ရဲ့စိတ်ခံစားချက်ကို တစ်ခုခုနဲ့ ပမာထားပြီး ပြောပါဆိုရင်တော့ သူဟာ စနက်တံဖြုတ်ပြီး မကြာခင်မှာ ကွဲတော့မယ့် ဗုံးတစ်လုံးလို အသင့်အနေအထားမှာ ရှိနေတာဖြစ်သည်။ အစဆွဲထုတ်မိခဲ့တဲ့ ဒီပြဿနာထုပ်က တကယ့်ကို ရှုပ်ထွေးလာတဲ့ အနေအထားအပေါ်ကို ရောက်သွားတာမို့ သူဟာ ဘာဆက်ပြောရမယ်မှန်းတောင် မသိတော့ချေ။

“ကဲ ... ပြော ... အဲဒီတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

ဖက်ဆွတ်က အရင်ဆုံးစတင်ကာ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွဲလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်မှာ အဲဒီမေးခွန်းက အမေးသင့်ဆုံးစကားမို့ သူကပဲ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုကာ မေးလိုက်တာဖြစ်

သည်။ သူ့ဘက်က အရင်ဆုံး စကားစလေတော့မှ အသည်းတုန်က စကားသံ စထွက်လာလေသည်။

“ဟိုဟာ ... မသိဘူးလေ။ တကယ်ပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်သွားတာကိုး”

“ဟား ... မသိလို့မရဘူး။ အခု ဦးရွှေဘော်နဲ့ ငါကတွေ့ရတော့မှာ။ ပြီးတော့ နင့်ကို အဲဒီဘိုးတော်က နောက်တစ်ခါ ထပ်တွေ့သွားပြီဆိုတော့ ပြဿနာက အကြီးကြီး တက်တော့မှာ”

“အဲဒီတော့ အဲဒီပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့က လွယ်လွယ်လေး။ နင် ဦးရွှေဘော်နဲ့ မတွေ့နဲ့ပေါ့။ ဒီလောက် ရှင်းနေတာကို”

ရွှေပလူက ဂျာနယ်ဖတ်နေရင်းကမှ ဒီပြဿနာကို ရှင်းဖို့ လမ်းစကိုပေးလျှင် ဖက်ဆွတ်က အရမ်းကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောတတ်တဲ့ သူမတို့ကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားသွားရသည်။

“ဟ ... အဲဒီလောက်ကတော့ ငါတော့ စဉ်းစားမိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ ငါ့မိဘရိုသေးတယ်။ ဦးရွှေဘော်တို့နဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတာ သေချာပြောထားရက်နဲ့ ငါကအတွေ့

မခံရင် ငွမ်းသွားမှာပေါ့ဟ။ တွေ့ပြန်ရင်လည်း ငါ့မျက်နှာကြီးကို မှတ်မိဦးမယ်။ ဟူး”

ဖက်ဆွတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လေပူတစ်ချက် ဟူးခနဲ မှတ်တတ်ကာ ခဏတော့ ငြိမ်သွားလေသည်။ ပြောရမယ်ဆို သူ တကယ် စိတ်ညစ်နေတာဖြစ်သည်။ မနက်ဖြန်ဆို သူဟာ ဦးရွှေဘော်တို့နဲ့ ညစာအတူစားရတော့မည်။ ပြဿနာက အဲဒီဘိုးတော်သာ သူ့ကိုမှတ်မိသွားလျှင် တိုင်တွေအားလုံးပတ်ကုန်တော့မှာဖြစ်သည်။

သူနဲ့ ရွှေလက်စွဲက ကြားထဲမှာ အဖုအထစ်တွေ အကုန်ဖြစ်ကုန်တော့မှာဖြစ်၏။

“တီး ... တောင်”

အိမ်ရှေ့တံခါးဝက တီးလိုက်တဲ့ ဘဲလံသံကြောင့် သူတို့အားလုံးရဲ့ အာရုံက အဲဒီတံခါးဆီ ရောက်သွားတာပဲဖြစ်သည်။ ရွှေပလူက ထိုင်ရာမှထကာ ပါးစပ်ကလည်း သူတို့ကိုပြောရင်း တံခါးသွားဖွင့်ပေး၏။

“ဘယ်သူများပါလိမ့်။ အိမ်ကို ဘယ်နည်းသည်မှ လာစရာ မရှိဘဲနဲ့”

ရွှေပလူက ပြောရင်းဆိုရင်း တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးပြီးချင်းမှာပဲ ရွှေပလူဆီက တစ်စုံတစ်ရာ ထိတ်လန့်အံ့ဩဖွယ် အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရတာမို့ သူကပါ အဲဒီနည်းသည်ကို ကြည့်မိသွားရသည်။

“မေ ... မေမေ”

ဖက်ဆွတ်က သူတို့ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ သူ့အရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ အသည်းတုန်က ဝုန်းခနဲ ထထွက်သွားကာ ရွှေပလူအနား သွားရပ်၍ ...

“အန် ... အန်တီ ... ဘယ်လိုက ... ဘယ်လို ...”

“ငါ့ကို ဘာမှမေးမနေနဲ့။ ဟဲ့ ... သံပန်းတံခါးဖွင့်ကြဦးလေ”

နည်းသည်အန်တီက တံခါးဖွင့်ခိုင်းလျှင် ရွှေပလူတို့ အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် အမျိုးသမီးက အိမ်ထဲဝင်လာလေသည်။ ပြီးတော့ နည်းခန်းကဆိုဖာမှာ ညီငိုနေတဲ့ သူ့ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ကာ ...

“နေပါဦး ... သူက ဘယ်သူလဲ”

“ဟို ... မေမေ ... မေမေက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေရာကို သိတာလဲ”

ရွှေပလူရဲ့အမေဆိုတာ သူက အလိုလို understood သွားလေသည်။ ဘွားတော်က သူ့ကို ဘယ်သူလဲ မေးစဉ်မှာ သူ ဘာမှမပြောရသေးခင် ရွှေပလူရဲ့အမေးစကားက ရောက်လာတာ မို့ အာရုံက ဟိုဘက်ရောက်သွားလေသည်။

“ညည်းတို့အေ ... မကြောက်မလန့်။ ကိုယ့်ဒေသမဟုတ်ဘဲ လာနေရဲတယ်။ အသိအကျွမ်းမရှိ ဘာမရှိနဲ့။ ညည်းအဖေနဲ့ မောင်ကောင်းတို့က မန္တလေးအထိ ဆင်းပြီးမြေလှန်ရှာနေ တာ။ ပိုးပိုးကို ညည်းတို့ ငွေပို့ခိုင်းတော့ အဲဒီက ကယ်ရီ သမားဆီက ညည်းတို့လိပ်စာကို မရ၊ ရအောင် ယူလာခဲ့ရ တာ။ ပိုးပိုးကို မသင်္ကာလို့ ငါ စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတာ။ အခုတော့ ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ညည်းတို့ တစ်ကျိတ် တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းပဲ။ မိုက်လိုက်တာ သမီးတို့ရယ်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုထွက်ပြေးရတာလဲ”

“သမီးမှ အဲဒီလူကြီးကို မလိုချင်တာ။ ဖေဖေက အတင်း ပေးစားတာကိုးလို့။ မေမေရယ် ... သမီးတောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီ ကောင်းသက်ခံနဲ့ ပေးစားဖို့ စီစဉ်မယ် ဆိုရင်တော့ သမီး ထပ်ထွက်ပြေးမှာပဲ။ သမီး အိမ်ပြန်မလိုက်ပါရစေနဲ့။”

“လူလူ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အိမ်ပြေးလုပ်တာ ကောင်းတယ်များ ထင်နေသလား။ ညည်းအဖေသာ ညည်း ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ သိရင် ချက်ချင်းလိုက်လာမှာ။ တုန်တုန် သမီးကကော ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ လူကြီးတွေမှာ ဘယ် လောက်ထိ မျက်နှာပျက်စရာ ဖြစ်ကုန်မလဲ။ နေစမ်းပါဦး။ ဒါက ဘယ်သူ့အိမ်လဲ။ ရန်ကုန်လို နေရာမှာ ညည်းတို့က အသိအကျွမ်းရှိနေလို့လား ... ဟမ်”

ဖက်ဆွတ်က စိတ်အရမ်းအိုက်လာကာ လေပူတစ် ချက် မှုတ်ထုတ်မိလိုက်သည်။ ဟား ... သူကတော့ ကူညီမိတာ လေးနဲ့ အမှုတွဲထဲ အော်တိုညှပ်ပါလာပြီထင်တယ်။ ဖက်ဆွတ်က ဘဲဖြည်းဖြည်းနဲ့ လေသံပိုတင်းလာတဲ့ ဘွားတော်ကို ရင်ခုန်နေစဉ် မှာပဲ ရွှေပလူက သူ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ကို ထလုပ်တော့တာဖြစ်သည်။

“ဟို ... ဟို ... သမီး လက်သင့်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာ အစ ကတည်းက ပြောသားပဲ။ သမီးမှာ ချစ်သူရှိတယ်။ သမီး ချစ်သူက သူပဲမေမေ။ ဒါ သူ့အိမ်ပဲ။ မေမေ အဲဒီဟို လူကြီးနဲ့ ပေးစားဖို့ အစီအစဉ်ကို မျက်လိုက်ပါတော့နော်”

“ဘာ”

“ဟာ”

ဘွားတော်ရဲ့ ဘာ ... ဆိုတဲ့ အာမေဇိုတ်အဆုံးမှာ သူ့ရဲ့အံ့အားတသင့် ဟာ ... ဆိုတဲ့ အသံကလည်း ထွက်ကျလာ တာပဲဖြစ်သည်။ သူ့အဖြစ်ဟာ လုံးဝကို မတွေးရဲစရာအခြေအနေ ကို ရောက်နေပြီမို့ ချွေးတွေတောင် ပြန်ချင်လာသည်။ သူ့ဘက် က ဘာ comment မှ မပေးရသေးခင်မှာပဲ ဘွားတော်ရဲ့ ရဲရဲ တောက် အကြည့်တွေအောက်မှာ သူဟာ တိုက်စားခြင်း ခံနေရ တာဖြစ်သည်။

“မောင်ရင်က သမီးရဲ့ချစ်သူ ဟုတ်လား”

ဖက်ဆွတ်က ဘာမှပြန်မဖြေရသေးခင်မှာ လူလူက ဘတ်ဆို သူ့အနားကပ်လာကာ ကြားထဲက စီစဉ်သူကြီးလုပ်နေ တာ ဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် မေမေ။ ဖက်ဆွတ် ... ဒါ မေမေ လေ။ နှုတ်ဆက်လိုက်ဦး”

ရွှေပလူက သူ့ခါးကို အသာတို့ကာ အချက်ပြတာ မို့ ဖက်ဆွတ်ဟာ အခုမှတော့ မထူးဇာတ်ခင်းရတော့တာပဲ ဖြစ် သည်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ဖက်ဆွတ်တိုးပါ အန် ... အန်တီ”

သူ့ရဲ့တုန်ယင်နေတဲ့ နှုတ်ဆက်မှုအဆုံးမှာ ဘွား တော်က သူ့ကို တစ်ချက်အကဲခတ်သလိုကြည့်ကာ ...

“မင်းက အန်တီသမီးကို ခိုးပြေးတဲ့ သဘောမျိုးလား”

“မေမေ ... သမီးတို့ ဘာမှ ...”

“ရွှေပလူ ... နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထား။ ငါ ဒီကောင်လေးကို မေးနေတာ”

ပြဿနာထုပ်က ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ဆီ တက် ဆောင့်ပြီမို့ ဖက်ဆွတ်ဟာ ဘယ်ကိုမှ ခေါင်းရှောင်လိုက် မရတော့ ချေ။ အခြေအနေ အချိန်အခါကို လိုက်ကာ သူ စကားပြောတတ် ပို့က အဓိက ကျနေပေသည်။

“ဟို ... ဟို ... ဒီလိုပါ ခင်ဗျ။ လူလူကို အိမ်ကသဘော တူတဲ့သူနဲ့ ပေးစားတော့မှာမို့ လူလူ ထွက်ပြေးလာတာကို ကျွန်တော်က စောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့ သဘောပါ။ ကျွန် တော်က ကိုယ်လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးဘက် အသိုင်း

အပိုင်း ကြည်ဖြူမှ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပါ။ အခု ... လူလူနဲ့ တုန်တုန်ကို ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တကယ့်ကို စေတနာသန့် သန့်နဲ့ပဲ ကူညီပေးတာပါ ခင်ဗျာ။ အန်တီတို့ဘက်က ကျေနပ်ကြည်ဖြူမှုရှိတဲ့အထိ ကျွန်တော်က ကြိုးစားမှာပါ”

ဖက်ဆွတ်က အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ့် စကား လုံးတွေကိုသာ သေချာရွေးပြောလေလျှင် ဘွားတော်က နည်းနည်း တော့ ငြိမ်သွားကာ သူ့ကို အကဲခတ်လေသည်။ သူကတော့ အားခနဲ မအော်မီအောင် စိတ်ကို အထူးချုပ်ထိန်းထားရတာ ဖြစ် လေသည်။ ဒါတောင် ဘွားတော်က သူ့ကို အရစ်ထပ်တက်သေး တာဖြစ်သည်။

“မင်းမိဘတွေကကော။ မင်းက ဘာစီးပွားရေးလုပ်တာလဲ”
“ဟို ... ကျွန်တော့်မိဘတွေကလည်း အရောင်းအဝယ် လုပ်ပါတယ်။ Export ကုမ္ပဏီထောင်ထားပါတယ်။ မေမေ ကတော့ fashion ဆိုင်တစ်ခု ဖွင့်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော် ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရှယ်ယာလုပ်ပြီး Travel Tour လုပ်နေပါတယ်”

“အေးကွယ် ... သမီးရဲ့ချစ်သူဆိုတော့ အန်တီအနေနဲ့ မင်းကို လေ့လာပြောဆိုဖို့ကိစ္စတွေက အရမ်းများသွားပြီ။ သမီးရဲ့အဖေဆို ဒီကိစ္စကို လုံးဝသဘောတူနိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ ပြီးတော့ မင်း သိပါတယ်။ လူလူက မင်္ဂလာပွဲကနေ ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်ဆိုတာ။ အန်တီတို့ဘက်က လူလူ အတွက် သင့်တော်တဲ့သူကို ရွေးထားပြီးပြီဆိုတော့ မင်း ကို လက်ခံဖို့ရာ အတော်ခဲယဉ်းနေလိမ့်မယ် မောင်ရင်”
“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ဖက်ဆွတ်က တကယ်ပဲ စိတ်တိုက် အကြီးအကျယ် ဆင်းရဲသွားတာ ဖြစ်လေသည်။ သူတော့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ပြီ နဲ့ တူပါတယ်။ အသည်းတုန်နဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လိုကျေလည်အောင် ဖြေရှင်းရမလဲ စဉ်းစားပြီး ဒီမှာ ခေါင်းလာစားနေစဉ် ရွှေပလူ အတွက် ခေါင်းဝင်ခံပေးနေရတာမို့ ရေရေလည်လည် လေနေတာ ဖြစ်လေသည်။

“မေမေ ... ခရီးရောက်မဆိုက် မေမေ နားပါဦး။ ဒီကိစ္စ နောက်မှ ဆက်ဆွေးနွေးလို့ ရပါတယ်။ ဖက်ဆွတ် ... အပြင်သွားစရာရှိတယ်ဆို။ သွားတော့လေ”

သူက တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခများနေခိုက်မှာ လူလူက အလိုက်တသိ သူ့ကို ခေါင်းရှောင်ဖို့ အခွင့်ပေးတာမို့ ဖက်ဆွတ်က အင်းလိုက်လုပ်ကာ ဒီကနေ အမြန်ခွာရလေသည်။

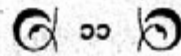
“အင်း ... အင်း ... အန်တီ ... အဲဒါဆို ကျွန်တော်ပြန် လိုက်ပါဦးမယ် ခင်ဗျ”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါပေမဲ့ အန်တီ မင်းနဲ့ထပ်တွေ့ရမယ် နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ဖက်ဆွတ်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဟုတ် လုပ်ကာ ထွက်လာခဲ့ပေမယ့် သူ့ရှင်ထဲက အပူလုံးက လူလုံးမလှ နိုင်အောင် ဒုက္ခပေးလျက် ရှိလေသည်။ ဒီအချိန်မှာ သူဟာ ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ရောက်နေပြီဆိုတာသိ၍ ဒီအရှုပ်ထုပ်တွေကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲဆိုတဲ့ နည်းလမ်းကို ရှာနေမိသည်။

သူဟာ အလကားနေရင်း ဓားခုတ်ရာ လက်ဝင် အလျှိုခံရမယ့် ဘဝမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားနိုင်လောက်အောင် အလစ် ချောင်းရိုက်တတ်သော ကံကြမ္မာသည် လူလူနှင့် တုန်တုန်အပေါ် ကိုလည်း heart attack ရလောက်အောင်ကို ဆပ်ပပ်ရိုက်စံ ပေး ပစ်လိုက်တာဖြစ်သည်။ အေးရာအေးကြောင်း ပုန်းလို့လွတ်ပြီလို့ ထင်ထားခဲ့တဲ့ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုမှ ထင်မထားသော မေမေက မြန်းစားကြီး ရောက်ချလာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အဲဒီအတွက် ရှေ့ဆက် ရမယ့် အလားအလာက မိုးကုတ်ပြန်ကာ ပေးစားသူနဲ့ယူရတော့ မယ့် အဖြစ်ကို ရောက်တော့မှာမို့ နှစ်ယောက်လုံးက စိတ်ဆင်းရဲ နေကြတာဖြစ်သည်။ လူလူအမေကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ရောက်လာ ပြီဆိုမှတော့ မကြာခင်မှာ တုန်တုန်အိမ်က လူကြီးတွေပါ ရောက်

တော့မယ်ဆိုတာ အလိုလို သဘောပေါက်ပြီး ဖြစ်တာမို့ တစ်ခုခု စဉ်းစားနေတာဖြစ်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ တုန်တုန်။ ငါတို့ ဒီလောက်ထိ ကြိုးစားခဲ့ပြီးမှတော့ ငါ အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး။ မေမေက ဖက်ဆွတ်နဲ့ ငါ့ကို လေ့လာနေလို့ လောလောဆယ် ဘာမှ မလှုပ်ရှားသေးတာ”

“ငါတော့ တကယ် စိတ်ညစ်တာပဲဟာ။ ငါလည်း ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ ဦးစိုင်းစံကို မယူနိုင်ဘူး။ ဖေဖေတို့က ငါ့ကိုတွေ့ တာနဲ့ ပေးစားတော့မှာ။ ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ ...ဟမ်”

လူလူက ထိတ်လန့်တကြား မေးတာမို့ တုန်တုန် မှာလည်း ဘာမှပြန်ဖြေစရာ အဖြေမရှိသေးအောင် စိတ်တွေက လုံးဝလေနေတာဖြစ်သည်။ အခုချိန်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အရေးအကြီးဆုံး အချိန်ကာလကို ရောက်နေတာပဲဖြစ်သည်။ အခြေအနေဟာ တုန်တုန်တို့ ထင်မြင်တွက်ဆထားသလိုမျိုး အိမ်ကပေးစားတဲ့ယောက်ျားကို မလိုချင်လို့ ရန်ကုန်ကို ထွက်ပြေး လာလိုက်ရုံဖြင့် ပြဿနာက ပြီးမသွားဘဲ ပိုဆိုးတော့တာပဲဖြစ် ၏။

“အခုကိစ္စက ဘယ်လိုမှ ရှင်းလို့မရတဲ့ ရှောင်လိပ်ဖြစ်နေပြီ ဟာ။ မေမေက ငါနဲ့ဖက်ဆွတ်ကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင် သွားပြီ။ ဖေဖေပါ ဝင်လာရင် ပိုပြီး ပြဿနာက ကြီးသွား လိမ့်မည်။ ငါတော့ ဒုက္ခများပြီဟာ။ ဟား ... စိတ်ညစ် တယ်”

လူလူက အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်နေသလို တုန်တုန် မှာလည်း ဗာကယ် ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှအေး အေးဆေးဆေး နေလို့မရတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ တုန်တုန်တို့ တစ်ခုခု စိစဉ်ဖို့ အရမ်းလိုအပ်လာပြီ ဖြစ်လေသည်။ လူလူမိဘ တွေကတစ်ဆင့် တုန်တုန်မိဘနားဆီသို့ သေချာပေါက် ရောက် တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတဲ့ တုန်တုန်က ဘာပဲပြောပြော လူလူထက် စာရင်တော့ ကြိုပြင်ဆင်ချိန် ရလေသည်။ တုန်တုန် ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့ ဦးစိုင်းစံကိုတော့ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ လက်မထပ်နိုင်တာမို့ တုန်တုန်လည်း တော်လှန်နိုင်ဖို့ တစ်စုံတစ်ရာကို လက်ကိုင်ထားမှ ရပေမည်။

“ငါတို့ ဒီအချိန်မှာ ဖက်ဆွတ်နဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောရလိမ့် မယ် လူလူ။ ဒီအချိန်က ငါတို့အတွက် သေရေးရှင်ရေး

ဖြစ်နေပြီ။ အန်တီက ငါတို့ ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ လူကြီးတွေကို အကြောင်းကြားမှာပဲ။ အဲဒီအခါ ငါတို့ဘက်က မင်္ဂလာပွဲက ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြချက်ခိုင်လုံမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

တုန်တုန်ဆီက ပြတ်ပြတ်သားသား စကားတစ်ခု ကြားရသောအခါ လူလူကပါ ထောက်ခံစွာ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ် ပြ၍ ဖက်ဆွတ်ဆီ ဖုန်းခေါ်ခါနီးကျမှ ခေါင်းထဲကို အကြောင်းအရာတစ်ခုက ခိုင်ခနဲဝင်ရောက်လာကာ သတိရသွားပြီး တုန်တုန်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကာ ...

“ဟား ... ဟုတ်တာပေါ့။ ငါ လုံးဝမေ့နေတာ၊ လူလူ ... ဖက် ... ဖက်ဆွတ် ဒီနေ့ ညနေ ဦးရွှေဘော်နဲ့ တွေ့ရတော့ မှာမှလား။ ဟား ... ဘုရား ... ဘုရား။ ဘယ်နှုန့်မှာရှိတောင် ရှိပြီလဲ”

တုန်တုန်က ပြောပြောဆိုဆို နာရီတစ်ချက်ကြည့်လိုက်လျှင် အချိန်တ ငါးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့တာ ဖြစ်သည်။ မနေ့တုန်းက အဲဒီကိစ္စ တိုင်ပင်နေတုန်း လူလူအမေ ရောက်လာတာမို့ ကိစ္စက စကားစပြတ်သွားပြီး မေ့နေတာဖြစ်

သည်။ ဒီအချိန်လောက်ဆို ဖက်ဆွတ် တစ်ယောက် ဘာအခက်အခဲတွေများ တွေ့နေပြီလဲ။

တုန်တုန်ဟာ အရာရာအားလုံးအတွက် စိတ်ပူဖိုးရိမ်လာကာ ဖက်ဆွတ်ဆီကို ဖုန်းအသည်းအသန် ခေါ်မိပေမယ့် တစ်ဖက်ဖုန်းပိုင်ရှင်ကတော့ သတ်မှတ်ချိန်အတွင်း ပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မရှိပါရှင် ဆိုရသည်အထိ ဖုန်းကိုင်ဖို့တောင် မေ့လျော့နေခဲ့လေသည်။

“ကဲ ... အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဖက်ဆွတ်တိုး။ ရှင်းစမ်း ... ဒီကိစ္စကို။ ငါ နင့်ကို အမှုန့်တောင်လုပ်ပစ်ချင်နေပြီနော်။ မိဘတွေကို အရှက်ခွဲတဲ့ သား”

မေမေက ဒေါသတွေ ရေရေလည်လည် ပေါက်ကွဲပြနေတာမို့ ဖက်ဆွတ်က ပိုပြီးစိတ်ဆင်းရဲသွားလေသည်။ တကယ်ဆို ဖြစ်သင့်တာက သူက ဒီနေ့လာတဲ့ဧည့်သည် ဦးရွှေဘော်ကို တွေ့လိုက်ပြီး သူ့ကိုတွေ့ဖူးတယ်နော် ဘာညာဆို စကားစဖြတ် ထုတ်ပစ်လိုက်ရမှာ။

အဲဒါဆို မေမေစိတ်ထဲမှာ သံသယဖြစ်ရုံ အဆင့်လောက်ပဲ ရှိမှာဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူ ရှောင်ထွက်နေလိုက်ခြင်းဖြင့် သူ့ကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးဖြင့် မြင်ဖူးတယ်ဆိုပြီး အတိအကျ ပြောသွားသောအခါ သူ့မှာ ဘယ်

လိုမှ လှုပ်မရတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်သွားကာ မေမေ ဆိုရင် ဒေါသငယ်ထိပ်ဆောင်၍ မီးကုန်ယမ်းကုန် ပေါက်ကွဲတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ပြောစမ်း ... အဲဒီကောင်မက ဘယ်သူလဲ။ နင် ငါ့ကို အရှက်ခွဲတယ်”

“မေမေရယ် ... ခဏလေး။ သား ပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ သားစကားဆုံးပြီဆိုမှ မေမေ သားကိုကြိုက်တဲ့အပြစ်ပေးပါ။ ခဏလေးပါ မေမေရာ ... နော်”

“သားကို ပေးပြောလိုက်ပါ အမေကြီးရာ။ မင်းစိတ်ကို ထိန်းစမ်းပါဦး။ ကဲ ... သား ဖက်ဆွတ် ဘာတွေဖြစ်တာလဲ”

ဖေဖေက သူ့ကိုပြောဖို့ အခွင့်အရေးပေးတာမို့ ဖက်ဆွတ်က စကားလုံးတွေ အမြန်စီကာ တကယ့်အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြရတော့သည်။

“ဒီ ... ဒီလိုပါ ဖေဖေနဲ့မေမေ။ ဦးရွှေဘော် ပြောသွားတာ အမှန်မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ လုပ်ကြံဖန်တီးမှုပါ”

“ဘယ်လို ... ဖန်တီးမှု”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖေဖေ။ သား တစ်ခါပြောပြဖူးတယ်လေ။ မိုးကုတ်က မိပိုးရဲ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သားအခန်းကို ငှားပြီး လာနေကြတယ် ဆိုတာလေ”

သူက တကယ် အမှန်အတိုင်း ပြောမှရမယ့် အခြေအနေဖြစ်နေပြီမို့ သူက ဟိုနှစ်ယောက်ကိစ္စကိုပါ ထည့်ရတော့တာ ဖြစ်သည်။ မေမေက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လျှင် သူက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“သူတို့ သားအိမ်မှာ ငှားနေတဲ့ အဓိကအချက်ကတော့ အဲဒီကောင်မလေးနှစ်ယောက်ဟာ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှာ ထွက်ပြေးလာပြီး ဒီမှာပုန်းနေကြတဲ့ သတို့သမီးတွေပါ။ သူတို့အိမ်ကပေးစားတဲ့ ယောက်ျားကို မယူနိုင်လို့ သူတို့ ရန်ကုန်အထိ ထွက်ပြေးလာကြတာ။ အန်ကယ်ဦးရွှေဘော်က သူတို့မိဘတွေနဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်နေတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အန်ကယ်နဲ့ သွားဆုံတဲ့ အခါကျတော့ ဇာတ်လမ်းတွေ ရှည်ကုန်မှာ စိုးတာနဲ့ အန်ကယ်ဦးရွှေဘော်က သမီးအမျိုးသားကော ဘာညာမေးနေတာမို့ သားကို ဆွဲသုံးလိုက်တာပါ။ သားကလည်း အသည်းတုန်ကို သူ့အိမ်ကပြန်မိသွားမှာစိုးလို့ ကူညီပေးလိုက်မိတာပါ ...”

အဲဒါ အမှန်တကယ် ပြောတာပါ မေမေ။ သားကို ဖေဖေနဲ့မေမေ ယုံကြည်ပေးပါ”

“ဘာ”

ဖက်ဆွတ်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သူ့ကို တအံ့တအားသင့် မျက်လုံးတွေဖြင့်ကြည့်ကာ ဖေဖေ ဘာမှမပြောရသေးခင် မေမေက စပြော၏။

“မင်း အဲဒီလောက်ထိ မမိုက်မဲသင့်ဘူး သား။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ သားမိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ အေး ... ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်ပေါက် ပိတ်မရဘူး။ ဒီကိစ္စကို ရွှေလတို့ သိသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ပြီးတော့ ဟိုမိန်းကလေးက ငါ့သားကိုမှ ဘာကိစ္စ ဒီဇာတ်ထုပ်ထဲ ဆွဲထည့်ရတာလဲ”

မေမေပြောမှ သူလည်း တွေးမိသွားသည်။ ရွှေလသာ သူ့အခုဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာကို သိသွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဖက်ဆွတ်က တွေးပြီးရင်မောလာကာ မေမေကိုလည်း ပြန်ရှင်းချက် ထုတ်ရသေးသည်။

“အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘေးနားမှာ သားပဲရှိနေတာပါ။ ဘယ်လိုမှ လွဲလို့မရတဲ့ အခြေအနေမို့ ကျွန်တော် ကြားဝင်

ရတာပါ။ ပြီး ... ပြီးတော့ ဒီကိစ္စကို ရွှေလတော့ မသိ နိုင်လောက်ပါဘူး။”

“မသိလည်း ကိုယ့်လိပ်ပြာတော့ ကိုယ်မလုံနိုင်ဘူး။ ရွှေလ ဟာ ငါ့သားရဲ့အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်ရမယ်လို့ မေမေတို့ ဘက်က သတ်မှတ်ပြီးပြီ။ ဒီအချိန်မှာ သူမိမ်းတစ်ယောက် က ခင်ဗျားသားမှာ မိန်းမရှိတယ်လားဆိုတဲ့ စကားဟာ မေမေရင်ကို မီးဖြိုက်နေသလိုပဲ။ ဒီကိစ္စဟာ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး ဖက်ဆွတ်။ မင်းဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ ဆိုင်လောက် အောင် အရေးကြီးတယ်။ မင်းက ရိုးရိုးကူညီပေးမယ့် အဲဒီ ကူညီမှုနောက်မှာ ဖြစ်လာမယ့် အကျိုးဆက်တွေက အများ ကြီးပဲ။ မိုက်လိုက်တာ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ ဒီမှာ ... ဖက်ဆွတ် မေမေ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ စကားပြောမှဖြစ်မယ်။ သူ့ကို မေမေဆီ ခေါ်လာခဲ့ပါ”

မေမေရဲ့ တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်အောက်မှာ သူက သိပ်အထွန်မတက်ရဘဲ ငြိမ်နေရတာဖြစ်သည်။ မေမေ စိတ်ပူနေ သလိုမျိုး သူ့ရင်ထဲမှာလည်း အဆတစ်ရာမက ပူနေပါသည်။ သူဟာ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဓားခုတ်ရာကို လက်ဝင်လျှိုပစ်

သည် အနေအထားကို ရောက်နေတာဖြစ်သည်။ သူ့အပူနဲ့သူ ဒီကိုပြေးလာတဲ့ အသည်းတုန်နဲ့ ရွှေပလူရဲ့ ပြဿနာထုပ်ကို သူက သူ့စရိတ်နဲ့သူ ခေါင်းပြောင်းတာဝန်ယူသူအဖြစ် သူပါညှပ် ပြီး ပါသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အခု အသည်းတုန်ကိစ္စကတော့ သူ့မိဘကပါ သိ သွား၍ ကျွိုင်ကစပူပြီဖြစ်သည်။ ပြီးရင် သိပ်မကြာခင်မှာ ရွှေပလူ ရဲ့ ပတ်သက်သူအဖြစ် ခေါင်းခံထားတဲ့ကိစ္စက ရှင်းရဦးမှာဖြစ် သည်။

ဒီသပွတ်အူဇာတ်လမ်းထဲမှာ သူဟာ တကယ့်ကို ဘုမသိဘမသိ ဖြင့် အူလည်ချာလည် လိုက်နေရတာဖြစ်၏။

“ဟဲ့ ... ဖက်ဆွတ် ... မေမေ ပြောတာ ကြားလား”

“ဗျာ ... မေမေ ... ဘာပြောတာလဲ”

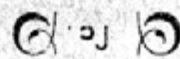
“ဪ ... ဒီကိစ္စကို ရွှေလ လုံးဝအသိခံလို့ မဖြစ်ဘူးလို့။ ဒီပြဿနာကို သတင်းဆက်မပေါက်ကြားဖို့ လိုတယ်။ မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို ခေါ်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရယ်။ ကျွန်တော် ပြေလည်အောင်ရှင်း ပါ့မယ်။ မေမေ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့။”

“ဟုတ်သားပဲ။ သား ... ဖေဖေ ငါ့သားကို ယုံကြည်ထား
တယ်နော်။ သားပြောတာတွေကို ဖေဖေတို့ ယုံကြည်တယ်။
ဖေဖေတို့ မျက်နှာပျက်အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့။”

စကားနည်းတဲ့ ဖေဖေက သိပ်စကားတွေအများကြီး
ပြောမသွားပေမယ့် တစ်ခွန်းဆို ဆိုသလောက် ပြတ်သားတာပဲဖြစ်
သည်။ ကိစ္စတွေ အများကြီး ဒီတလောအတွင်းမှာ ဖြစ်သွားခဲ့
သလို ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတိုင်းဟာလည်း ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့ ဆိုင်နေတာ
မို့ သူဟာ ပြဿနာရဲ့အရင်းအမြစ်ဖြစ်တဲ့ အဲဒီနှစ်ယောက်နဲ့ပဲ
ကိစ္စဖြတ်ရမှာဖြစ်၏။

ဖက်ဆွတ်က သူ့မိတ်ဆွေ အတွက် မြေကွက်
အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ စကားပြောပြီးဆိုပြီး ပြန်အထွက်မှာ ကန်
ရေပြင်ကို မျက်နှာမူ၍ ထိုင်နေကာ ငေးငိုင်းနေသော ကောင်မလေး
ကို တွေ့လိုက်လျှင် တူလှချည်ရဲ့ဆိုပြီး အသာလှမ်းကြည့်လိုက်
မိသွားသည်။ ဟား ... ရွှေပလူအစစ်ပါပဲလား။ ဖက်ဆွတ်က
ကန်တော်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေတဲ့ ရွှေပလူ
ကို ပြောစရာလေးတွေလည်း ရှိနေတာမို့ သူမအနားသို့ သွားလိုက်
သည်။

“လူလူ”

ဟင် ...။ သူ့ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ကာ
မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတာမို့ အံ့အားသင့်သွားတာဖြစ်
သည်။ ပြီးတော့ ရွှေပလူ့ မျက်ဝန်းမှာ ဗျက်ရည်စတွေနဲ့။ ဖက်ဆွတ်
က စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သူမကို မေးမိသွားသည်။

“လူလူ ... နင် ဘာဖြစ်လို့လဲ။ တစ်ယောက်တည်းလား”
သူ့အမေးစကားကို သူမက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်

ပြရင်းက ...

“အင်း ... တစ်ယောက်တည်းပါပဲ”

အရမ်းကို ငြိမ်သက် နှုတ်ဆိတ်နေသလို သူမနဲ့
အတူ တတွဲတွဲ တွေ့ရတဲ့ အသည်းတုန်ကိုပါ မတွေ့မိတာကြောင့်
ထူးဆန်းသလို ရှိနေ၏။ ဘာတွေဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

“လူလူ ... တုန်တုန်ကော ပါမလာဘူးလား”

“မပါလာဘူး။ နင်နဲ့ ငါတို့ မတွေ့ဖြစ်တဲ့ သုံးရက်အတွင်း
မှာ အိမ်မှာ ဧည့်သည်တော်တော်များများ ရောက်တယ်”

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“ငါ့အမေ ပြောလိုက်လို့ အားလုံး ရောက်လာတယ်ဆိုပါ
တော့။ တုန်တုန်မိဘာတွေလည်း ဒီရောက်နေတယ်။ ဘာကို

ရှေ့ဆက်ပြီး စိစဉ်ရမလဲ ငါမတွေးတတ်တော့လို့ ဒီကို
တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာတာ။ ငါတို့ တကယ်ကံဆိုး
တယ်ဟာ”

လုံးဝကို လေနေတဲ့စိတ်ဖြင့် သူ့ကို ပြောတာမို့
သူလည်း စိတ်ထဲတော့ တစ်မျိုးဖြစ်သွားလေသည်။ အခုလိုကျပြန်
တော့လည်း သနားစရာ ကောင်းနေပြန်သည်။ ဘယ်လိုမှ ငြင်း
ဆန်လို့ မရတော့အောင် ပိတ်မိနေပြီမို့ ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်း
ရဲနေမလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်ချင်းစာမိသွားသည်။

“အရမ်းကြီးလည်း စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့။ နင်တို့လူကြီးတွေကို
နင်တို့ဆန္ဒကို နားဝင်အောင် ပြောပြပေါ့။ ဟို ... ငါနင်
တို့ဆီ ဖုန်းမဆက်ဘူး ဆိုတာကလည်း နင်တို့ ပြဿနာ
တွေ ပိုရှုပ်ကုန်မှာ စိုးလို့ပါ”

“မေမေက နင့်ကို တွေ့မယ် ပြောနေတယ်။ နင့်ကို ငါ
ချစ်သူအဖြစ် တကယ်ကြီး ထင်နေတာ။ ဖက်ဆွတ် ... ငါ
ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါလားဟင်”

ဖက်ဆွတ်က ဘာလဲဆိုတဲ့ သဘောဖြင့် မေးဆတ်
ပြလိုက်လျှင် လူလူက သူ့ကို မဝံ့မရဲကြည့်ကာ ...

“ဟို ... ဟို ... အခြေအနေက ငါ မိုးကုတ်ကို ပြန်လိုက် သွားရပြီး မင်္ဂလာဆောင်ရမယ့်ပုံပဲ။ အဲဒီတော့ နင်က ငါ့ ချစ်သူအဖြစ် ကူညီပြီး ဖေဖေတို့ သဘောကျအောင် ပြော ပေးမယ်ဆိုရင် ငါ့ကို စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စက အလိုလိုကို ပျက်ပြီဟာ။ အဲဒါ နင် ငါ့မိဘတွေကို လာတွေ့ပေးပါလား ဟင်”

“ဘာ”

သူက အလန့်တကြားဖြင့် ဘာဆိုပြီး ထအော်မိ သွားသည်။ ဟား ... တိုင်ပတ်နေတာပဲ။ ကိစ္စက သုံးယောက် တည်းနဲ့ လုံးလည်ချာလည် လိုက်နေတာဖြစ်သည်။ သူတို့သုံး ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် wanted အနေအထား ဖြင့် အလိုရှိနေကြတာဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကိစ္စကို ကူညီလိုက်ရင်လည်း သူ ဒုက္ခအကြီးကြီး ရောက်တော့မှာဖြစ်၏။

“ငါ့ကို ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ အခုချိန် မှာ ငါ့မင်္ဂလာပွဲကို တားနိုင်တာ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိလို့ ပါဟယ်။ ကူညီပါ။ ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖေဖေတို့ပေး စားတဲ့သူကို မယူနိုင်ဘူး။ လုပ်ပါဟာ ... ငါ့ကို ကူညီပါ နော်”

“အာ ... ရွှေပလူရဲ့ ကူညီတာက ဟုတ်တယ်။ နင် ကျန် တဲ့ကိစ္စ ဘယ်လိုဆက်ရှင်းမှာလဲ။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ။ ငါ တောင် ငါ့ဒုက္ခနဲ့ငါ။ နင့်ကို ကူညီဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“အဓိကက နင် အိုက်တင်ပီပြင်ဖို့ပဲ ဖက်ဆွတ်။ ကျန်တာ ငါ ရှင်းနိုင်တယ်။ ငါ အဲဒီလူနဲ့တော့ လက်မထပ်ပါရစေ နဲ့ဟာ။ ငါ့ကို သနားပါ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ ကူညီပါနော် ... ငါ့မိဘနဲ့ လိုက်တွေ့ပေးပါဟာ ... နော်”

ပြောရင်းနဲ့ကမှ ရွှေပလူရဲ့အသံတွေဟာ သိသိသာ သာ အဖျားခတ် တုန်ယင်လာတာမို့ သူက ဘာလဲဆိုပြီး ကြည့် မိလိုက်လျှင် သူမ မျက်ရည်တွေ ကျနေတာပါ တွေ့ရလေသည်။ ဟား ...။ သူ နည်းနည်းတော့ ပျာသွားတာပဲဖြစ်သည်။ မိန်းက လေးတစ်ယောက်က သူ့ကို ဒီလို ငိုသံစွက်ပြီး အကူအညီတောင်း နေတယ် ဆိုကတည်းက အဲဒါဟာ ဘယ်လောက် အခက်အခဲ ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ မှန်းဆလို့ ရလေသည်။ တခြားဟာဆို သူ ကူညီလိုက်တာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက ...။ သူ တောင် တုန်တုန်ကို သူ့အမေနဲ့ တွေ့ပေးဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် မှန်း မသိပေ။

“ဖက်ဆွတ်ရယ် ... ငါ့ကို ကူညီပေးပါနော်”

ဟား ...။ ဖက်ဆွတ်သည် လူလူရဲ့နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်ကို မရှိက်ချိုးပစ်ရက်တော့တာကြောင့် ကျန်တာတွေကို ခဏမေ့လိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့သည်။

“ကောင်းပြီ။ ငါ နင့်မိဘနဲ့ လိုက်တွေ့ပေးပါ့မယ်”

“အာ... မေမေတို့ အဲဒီလို ဇွတ်လုပ်နေရင်တော့ တုန်တုန်ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်မှာ။ ဦးစိုင်းစံကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ လက်မထပ်နိုင်ဘူး မေမေ”

တုန်တုန်က မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် အသားကုန်ငြင်းနေသော်လည်း လူကြီးတွေပုံစံက လုံးဝလက်လျှော့မယ့် အနေအထားမှာ မရှိတာကြောင့် တကယ် စိတ်ဆင်းရဲရပါသည်။ အမှန်တကယ်ဆို ဒီအချိန်မှာ တုန်တုန်တို့ မိုးကုတ်ကို ပြန်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် တုန်တုန်တို့ အချိန်ဆွဲနေတာကြောင့် ဘယ်လိုမှပြန်မရ ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။

“တိတ်စမ်း ... ငါ့ကို ဒီလို ငိုနေပြရုံနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဖျက်လို့ရမယ်များ ထင်နေသလား။ မိတုန်တုန် ... နင့်ကြောင့် ငါတို့ ဘယ်လောက် အရှက်ရခဲ့ရတယ် ထင်သလဲ။ တစ်ဖြို့

လုံးမှာ အုတ်အော်သောင်းနှင့် ဖြစ်တဲ့အထိ နင်လုပ်ခဲ့တာ။ ငါတို့သိက္ခာတွေအတွက် ညည်း မောင်စိုင်းကို ယူကိုယူ ရမှာပဲ”

“မေမေရယ် ... သမီးဘက်ကိုလည်း တစ်ချက်ပဲပါဦး။ မေမေတို့ ပြောသမျှ သမီးလိမ္မာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဦးစိုင်းစံနဲ့ တုန်တုန်က ဒီလောက် အသက်ကွာတာ။ ပြီးတော့ တုန်တုန် သူ့ကို မုန်းတယ်။ လက်ထပ်လည်း ကွဲမှာပဲ။ တောင်းပန်ပါတယ် မေမေရယ်။ သမီးကို အဲဒီလူကြီးနဲ့ မပေးစားပါနဲ့။”

“သမီးရယ် ... မိဘက ကိုယ့်သားသမီး ကောင်းစားရေး ကိုပဲတွေးတာ။ မောင်စိုင်းက သမီးအတွက် အသင့်တော်ဆုံး အိမ်ထောင်ဖက်ပဲလေ။ သူလို နာမည်ကြီး မျိုးရိုး ကောင်းထဲက လူက ငါ့သမီး မင်္ဂလာဆောင်က ထွက်ပြေး တာတောင် သူ လုံးဝစိတ်မကွက်ဘဲ သမီးကို ရအောင်ရှာ တာ။ သမီးအပေါ် ဒီလိုချစ်နိုင်မယ့်သူမျိုး ရှိမတဲ့လားဟယ်”

တုန်တုန်က ထိုင်သာ အော်ငိုပစ်ချင်စိတ် ပေါက် သွားလေသည်။ ဘာမှကို ပြောလို့လဲ မရတော့ပါလား။ တုန်တုန်

ရဲ့ဘဝဟာ ဒီလိုအနေအထားမျိုးမှာတင် အပြီးသတ်သွားပြီတဲ့ လား။

“မေမေတို့ လာမယ့်အင်္ဂါ ပြန်ကြမယ်။ ဘယ်မှထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့နော် သမီး။ မိဘမျက်ရည်တစ်စက် ကျရင် သားသမီး စိတ်ဆင်းရဲရတတ်တယ်။ မေမေတို့ သမီးကြောင့် အရှက်မရချင်ဘူး တုန်တုန်။ သမီး ရန်ကုန် မှာ ပျော်သလိုလည်း နေပြီးပြီ။ ဒီတော့ သမီး မေမေတို့ ပြောစကားကို လက်သင့်ခံလိုက်ပါကွယ်”

မေမေက ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်မျိုးဖြင့် နားဝင် အောင်ပြောပြပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားလေသည်။ စိတ်ဆင်းရဲမှုများစွာဖြင့် ငူငူကြီး ထိုင်နေမိသူကတော့ တုန်တုန်ပဲဖြစ် သည်။ အဆိုးဝါးဆုံးကတော့ အခုလာမယ့် အင်္ဂါမှာ ပြန်ရတော့ မယ်ဆိုတာပဲဖြစ်၏။

တုန်တုန်သာ မိုးကုတ် ပြန်ရောက်သွားရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဒီလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ဖျက်ဖို့က အထမြောက်တော့မှာ မဟုတ်။

“တုန်တုန် ... အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

လူလူက အခန်းထဲဝင်လာကာ တုန်တုန်ဘေးသို့ ရောက်လာခဲ့လျှင် လေသံထဲမှာ ပျော်ရွှင်မှုဓာတ်တွေ ပါနေသလို ရှိနေတာမို့ တုန်တုန်က လူလူကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ကာ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“မကောင်းဘူးဟာ ... လုံးဝပဲ။ ဒီပုံဆို ငါ အင်္ဂါနေ့ မိုးကုတ်ပြန်ရတော့မယ့် အနေအထားပဲ”

“ဘာ ... ဟင် ... နင်မငြင်းဘူးလား။”

“မငြင်းဘဲ နေပါ့မလား လူလူရယ်။ နင်မို့ မေးတတ်တယ်။ မေမေတို့အကြောင်း နင်သိသားနဲ့။ နင်ကော ...”

နင်ကောဆိုပြီး အမေးစကားအတွက် တုန်တုန်က လူလူအဖြေစကားကို ကြားဖို့ သူမမျက်နှာကိုပါ ငေးမိသွားလျှင် လူလူကို အကဲခတ်ရသလောက် အဆင်ပြေတယ်လို့ ယူဆရမှာ ပဲဖြစ်သည်။

“ငါတော့ အရမ်းအဆင်ပြေသွားပြီ ပြောရမလားပဲဟာ။ ဖက်ဆွတ်က ငါ့ကို ကူညီမယ်လို့ ကတိပေးလိုက်တယ်။ လောလောဆယ်တော့ ဟိုလူနဲ့ ပေးစားမယ့်ကိစ္စတော့ တစ်ခဏ အေးတာပေါ့ဟာ။ မေမေက ငါ့ကို သူ့ဇော်လာ

ခိုင်းနေတာ ဘယ်နှရက် ရှိနေပြီလဲ။ ငါလည်း ဖက်ဆွတ် ကိုသာ လက်ညှိုးထိုးစရာ လူမရှိရင် တော်တော်ကိုဒုက္ခ ရောက်နေမှာဟ”

လူလူမိဘတွေနဲ့ ဖက်ဆွတ်က ဒါဆိုရင် လိုက်တွေ့ ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ တုန်တုန်က အဆင်ပြေသွားသော လူလူအတွက် အားကျစိတ်လေးတော့ ဖြစ်မိသွားသည်။ ဘဝတူ အခြေအနေတစ်ခုကနေ လူလူက ရုန်းထွက်နိုင်တယ်ဆို ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ကံကောင်းတာပဲ ဖြစ်လေသည်။

“အေးဟာ ... နင်ကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်ခွဲလို့ ရသွားပြီ”

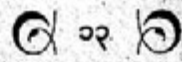
“အယ် ... အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ တုန်တုန်ရယ်။ ငါ့ ကိစ္စ အဆင်ပြေတယ် ဆိုပေမယ့် ငါ အပြည့်မပျော်နိုင်ဘူး ဟာ။ ငါ အန်တိုကို ပြောမယ်ဟာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင် ဦးစိုင်းစံကို မယူချင်ဘူးဆိုတာ နားလည်လာအောင် ငါတို့ ကြိုးစားရအောင်”

“နေပါစေတော့ဟာ။ ငါက လက်လျှော့ထားရမယ့် အနေ အထားကို ရောက်နေပြီပဲ။ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ပေါင်းရ

မယ့်ဘဝကို ငါ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမှာ။ နင် ငါ့အတွက် ဘာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့ လူလူ။ နင် အဆင်ပြေ သွားတာကိုပဲ ငါ အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ ငါလည်း ကံကြမ္မာ မျက်နှာသာပေးရင် အဆင်ပြေကောင်း ပြေသွားနိုင်တာပဲ ဟာ။ နင် ဘာမှ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေနဲ့။ အေးဆေးပါ ဟာ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်ချမ်းသာမှု ပျော်ရွှင်မှုတွေကို တုန်တုန်ကိစ္စကြောင့် ရောပြီးစိတ်မညစ်စေလိုပေ။ တုန်တုန်ဟာ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်မှန်းလဲ မသိတော့ချေ။ စိတ်က ညစ်လွန်းနေ တာ တစ်ခုပဲသိကာ ဘာမှလဲ မကြိုတတ် မဖန်တတ်တော့ပေ။ ဦးစိုင်းစံကို ဘယ်လိုမှ လက်မထပ်နိုင်တာကတော့ တုန်တုန်ဘဝ ရဲ့ ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံး ခံစားချက်တွေထဲက ဖြစ်လာတဲ့ ဆန္ဒပဲဖြစ် လေသည်။

လူတစ်ယောက်ဟာ အဆုံးစွန်အထိ ဘာမှဆက်ပြီး ရှေ့တိုးလို့မရအောင် လမ်းတွေပိတ်မိနေပြီဆိုရင် အဲဒီလမ်းပိတ် နေတဲ့သူတစ်ယောက် ဘာဆက်လုပ်လေမလဲ ဆိုတာကို တုန်တုန် အရမ်းသိချင်မိလေသည်။ အခု လုံးဝကို လမ်းအဆုံးတကာ အဆုံးတစ်နေရာကို ရောက်နေပြီဆိုတော့ တုန်တုန်အနေနဲ့ ဘာ ဆက်လုပ်ရတော့မှာလဲ။ သန်ဘက်ခါဆို မိုးကုတ်ကို ပြန်ရပြီ။ ဟိုကို ပြန်ရောက်သွားတာနဲ့ အခြေအနေတွေဟာ ဟိုးအရင် စိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ပြန်လည် လည်ပတ်သွားကာ တုန်တုန် ဘယ်လိုမှ လက်မထပ်လိုတဲ့ တုန်တုန်ထက် အသက်အများကြီး ကြီးတဲ့ ဦးစိုင်းစံကို သေချာပေါက်ကို လက်ထပ်ရတော့မည်ဖြစ်

သည်။ မချစ်မနှစ်သက်သောသူနဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေထိုင် သွားရတော့မယ့် အရေးကြောင့် တုန်တုန်မှာ မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြင့် အရမ်းကို စိုးရိမ်ဗျာပါဒတွေ များနေတော့တာဖြစ်သည်။

အဲဒီအတွက် တုန်တုန် ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ အခြေ အနေတွေက လေပွေတွေလို ယောက်ယက်ခတ်မနေပေမယ့် တုန်တုန်ကို အိမ်ထဲကနေ အပြင်တောင် ထွက်ခွင့်မပေးလောက် အောင်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေရတာ ဖြစ်လေသည်။ ဒီနေ့က လူလူနဲ့ သူ့မိဘတွေက ဘုရားသွားကြတာမို့ အိမ်မှာ မေမေရယ်၊ ဦးစိုင်းစံရဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ရယ်နှင့် တုန်တုန်တို့ပဲ ရှိလေသည်။

ဖေဖေကတော့ ဘယ်ထွက်သွားတယ်မှန်း မသိလိုက် ပေ။ တုန်တုန်က အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ခွေထိုင်ကာ ဘာလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ အကြံထုတ်နေတာပဲဖြစ်သည်။ ဒီအချိန်မှာ ဘာပဲစဉ်းစားစဉ်းစား ဘာမှအကြံကောင်းက ထွက် မလာဘူးဆိုတာ အသေအချာပဲ ဖြစ်၏။ လူကလည်း ဟုန်နေတာ မို့ ဘာတွေ့တွေ့ စိတ်ပိန်စရာတွေပဲဖြစ်သည်။

တုန်တုန်က ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ချိန်မှာ ဖုန်းသံက မြည်လာတာမို့ တုန်တုန်က ပျင်းရိပျင်းတွဲဖြင့် ဖုန်း လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ နံပါတ်က ဖက်ဆွတ်ရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်နေ တာမို့ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် အံ့ဩမိစွာ ဖုန်းကိုင်မိသွားသည်။

“ဟယ်လို”

“အသည်းတုန် ... ငါ ... ငါ ... ဖက်ဆွတ်”

“အင်း ... ပြောလေ ဖက်ဆွတ်။ ဘာလဲ ... ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ”

“ဟို ... ဟိုဟာ ... အကူအညီ တောင်းရမှာတော့ အား နာပါတယ်ဟာ။ ဒါပေမဲ့ နင် ကူညီပေးမှ ဖြစ်မှာ”

အကူအညီ။ တုန်တုန်က ဖက်ဆွတ်ဆီမှ “အကူအညီ” ဆိုတဲ့စကား ထွက်လာတာကို ကြားရသောအခါ ပိုပြီးတအံ့တုဩ ဖြစ်သွားရလေသည်။ တုန်တုန်က ဟင်းခနဲတဲ့ အာမေဇိုတ်သံ ကျယ်သွားတာကို သတိထားမိသွားကာ လေသံ tone ကိုပြန် လျှော့ရလေသည်။ မေမေတို့ ကြားလို့မဖြစ်ဘူးလေ။

“ဘာအကူအညီ တောင်းမလို့လဲ ပြောလေ”

“ဒီလို ... ဒီလိုပါ။ မနေ့က ငါ ရွှေပလူနဲ့ တွဲသွားတာကို ငါ့အမေနဲ့ ရွှေလက နှစ်ယောက်တွဲ မြင်သွားတယ်ဟ။ မေမေတို့က အဝေးက မြင်တာဆိုတော့ လူလူ့ကို သေချာ မမှတ်မိလောက်ဘူး။”

ဖက်ဆွတ်ရဲ့စကားသံက ခဏလေးရပ်သွားတာမို့ တုန်တုန်က အဓိကအကြောင်းရင်းကို သိချင်လာကာ စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

“နင် တောင်းချင်တဲ့ အကူအညီ ဆိုတာက”
“ငါ နင်နဲ့တွေ့မှ သေချာပြောပြတော့မယ်ဟာ။ အခု ငါ မေးချင်တာက ငါ့အမေနဲ့ နင် ခဏလောက် လိုက်တွေ့ပေးပါလား။ ငါ တကယ် အကူအညီလိုနေတာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး နင် အမေကို လိုက်တွေ့ပေးပါ တုန်တုန်ရာ”
“အမ် ... ဘာဖြစ်တယ်။ ငါ ... ငါက ဘာလို့တွေ့ရမှာလဲ။ နင်နဲ့ တွဲမြင်သွားတာ လူလူနဲ့ မဟုတ်ဘူးလား။”

တုန်တုန်က အခြေအနေကို နားမလည်နိုင်စွာ မေးရတော့သည်။ ဒီဘက်မှာတောင် ရှုပ်ထွေးနေတာ တုန်တုန်က သူ့အမေကို ဘယ်လိုကြောင့် တွေ့ရမှာလဲ။

“ဟုတ်တယ်လေ။ အတိုချုပ်ပြောပြရင် ဦးရွှေဘော်က နင်လို့ ပြောခဲ့တာလေ။ လောလောဆယ်မှာ ရွှေပလူ့စိဘတွေက ငါ့ကို သူ့သမီးနဲ့ ထင်နေတဲ့အချိန်မှာ ငါကပါ ငါ့အမေနဲ့တွေ့ပေးလိုက်ရင် ဇာတ်တွေ ပိုရှုပ်ကုန်မှာပေါ့ဟ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ငါ နင့်ကို အကူအညီဟောင်းရတာပါ တုန်တုန်ရယ်။”

ဒီတော့မှ တုန်တုန်က ကိစ္စအစအဆုံးကို ဇာတ်ရည်လာတော့တာဖြစ်သည်။ ဖက်ဆွတ်ရဲ့မိဘတွေ အမြင်မှာ တုန်တုန်ကိုပဲ တစ်မျိုးမြင်ထားတာမို့ ဇာတ်ကို ပိုရှုပ်မသွားအောင် လူလူ့ကို ပေးမတွေ့ဘဲ တုန်တုန်နဲ့ပဲ ပေးတွေ့တာဖြစ်သည်။ သူ့မှာလည်း သူ့အခက်အခဲနဲ့ သူ့ဆိုတော့ တုန်တုန်လည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူညီရမှာပေါ့။ နောက်နှစ်ရက်နေရင် ကူညီပါဆိုတာ တောင် ကူညီခွင့်မရနိုင်တော့တာမို့ ဖက်ဆွတ်နဲ့ လူလူတို့ ခရီးဖြောင့်ဖြူးဖို့ တုန်တုန် ပါရမိပြည့်ရမှာပေါ့။

တုန်တုန်က စိတ်ထဲမှာ မသိမသာ အဖျားခတ်တုန်ယင်သွားတဲ့ စိတ်အစဉ်တိုင်းကို သတိတောင် မထားမိစွာဖြင့် ကူညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“လိုက်တွေ့ပေးတာကတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင် ထွက်လို့မရဘူး။ သန်ဘက်ခါ မိုးကုတ်ပြန်ရတော့မှာဆိုတော့ ငါ ဘယ်မှသွားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ နင့်အမေက ဘယ်အချိန် လိုက်တွေ့ရမှာလဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အခုပေါ့ဟာ။ ငါ့ကို အမေကလည်း တွေ့ပေးဖို့ပဲ ဇွတ်ပြောနေတာ။ ငါသာ နင်နဲ့မတွေ့ပေးရင် အမေက ဒီအိမ်ကို လိုက်လာပြီး ပြောရင် နင့်အိမ်က လူကြီးတွေနဲ့ပါတွေ့ပြီး ဇာတ်တွေ ပိုရှုပ်ကုန်မှာဟာ။ ဟား... ဒုက္ခပဲဟာ။ နင့်ကို ငါ အပြင်ဘယ်လိုခေါ်ထုတ်ရမလဲ။ အား ... ဟဲ့ ... ရွှေပလူကော ရှိလား။”

“လူလူက သူ့မိဘတွေနဲ့ ဘုရားသွားကြတယ်”

“Ok ... ရပြီ။ တုန်တုန် ... ငါ သိပ်မကြာခင် နင့်ဆီ ရောက်မယ်။ နင်သာ ငါပြောတာတွေအတိုင်း Follow လိုက် ကြားလား။ ဒါပဲနော်”

ဖက်ဆွတ်က သူပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းချသွား လျှင် တုန်တုန်က ကျစ်ခနဲ စုပ်သတ်ကာ ဖုန်းကို ဘေးသို့အသာ

ပစ်ချလိုက်သည်။ ဖုန်းပြောချိန် ခဏသာ စိတ်တိုက် မညစ်ပေ မယ့် ဖုန်းပြောပြီးတာနဲ့ စိတ်အာရုံတိုက် မိုးကုတ်ပြန်ရမယ့်ကိစ္စ ကိုသာ ပြန်ရောက်ကာ ညစ်ရလေသည်။ လူလူ တစ်ယောက်က တော့ ဖက်ဆွတ်ဟာ သူ့ရည်းစားအဖြစ် ရပ်တည်ပေးတာနဲ့တင် သူ့ကို ယောက်ျားပေးစားမယ့်ကိစ္စက ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ရပ်ဆိုင်းသွားကာ ဖက်ဆွတ်ကို လေ့လာသူအဖြစ် ရည်ရွယ်ချက်က ပြောင်းသွားတာမို့ အများကြီး စိတ်ချမ်းသာသွားရပေပြီ။ တုန်တုန် မှာသာ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ရှေ့ဆက်ရမှာက တစ်ဘဝလုံးစာပင် ဖြစ်လေသည်။

“တုန်တုန် ... တုန်တုန် ... သမီး ခဏထွက်ခဲ့ဦး။ ဧည့် သည်ရောက်နေတယ်”

တုန်တုန်က အတွေးတွေ နယ်ချဲ့နေတုန်း မေမေက အခန်းတံခါး လာခေါက်ကာ ဧည့်သည်လာတယ်ဆိုတာကြောင့် တုန်တုန်ဟာ ဖက်ဆွတ်မျက်နှာကို ဖြုန်းခနဲ ပြေးမြင်ကာ ထိုင် နေရာမှထကာ အခန်းတံခါး သွားဖွင့်ပေးကာ ...

“ဘယ်သူလဲ မေမေ”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်ပဲ။ သူကတော့ လူလူ ရည်းစား လို့ ပြောတာပဲ။ အမေက ဟုတ်လား မဟုတ်လားမသိလို့ တံခါးမဖွင့်ပေးသေးဘူး။ သမီး ဆွက်ကြည့်လိုက်ဦး”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

တုန်တုန်က မေမေ ဒီလောက်ပြောတာနဲ့တင် အဲဒါ ဖက်ဆွတ်မှန်း သေချာစွာ သိလေသည်။ တုန်တုန်က အိမ်ရှေ့ တံခါးဆီ ထွက်လာလျှင် ဖက်ဆွတ်က အပြုံးတစ်ခုဖြင့် တုန်တုန် ကို မျက်စပစ်ပြလေသည်။

“အသည်းတုန် ... လူလူကောဟင်”

သူ့ရဲ့မျက်ရိပ်မျက်ကဲမှာက သူပြောသမျှ follow လိုက်ဆိုတဲ့ အထာပါနေတာမို့ တုန်တုန်က သံပန်းတံခါးဖွင့်ပေး ကာ သူ့ကို အထဲပေးဝင်ရင်းက ဖြေလိုက်သည်။

“လူလူက ဘုရားသွားတယ်။ အဲဒီကနေ မြို့ထဲပါ ဆက်ဝင် မယ် ပြောတာပဲ။ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကိစ္စရှိတယ်ဗျ။ တုန်တုန်တို့ ဟိုနေ့က အပ်ထားတဲ့စက် က လောင်သွားတာတဲ့။ အဲဒါ ဟို data တွေက လူလူပဲ သိတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ဒီနေ့ လာမယ်လို့ ချိန်းထား ပြီးသား။ ဟား ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲကွာ”

“သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဖက်ဆွတ်စကားအဆုံးမှာ မေမေက ဝင်ပါလာတာ မို့ တုန်တုန်က ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေချိန်မှာ သူကပဲ ကြားဖြတ်ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟို ... ဒီလိုပါ အန်တီ။ လူလူရဲ့ laptop ထဲမှာ ကျွန်တော် တို့လုပ်ငန်းက အရေးကြီးတဲ့ အချက်တွေကို ထည့်ထား ပါတယ် ...

အဲဒါ စက်ပျက်သွားလို့ ဆိုင်မှာ သွားအပ်ထားတာ။ အဲဒီထဲက အချက်အလက်တွေက ဘာတွေလဲဆိုတာ လူလူ ပဲ သိတာခင်ဗျ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က လူလူကို လာခေါ်တာပါ ခင်ဗျ။ အခု သူ မရှိဘူးဆိုတော့ ဘယ်လို လုပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဖက်ဆွတ် တစ်ယောက် ဇာတ်လမ်းတွေ ဆင်နေပြီ ဆိုတာ ရိပ်မိလာတာမို့ တုန်တုန်က တုန်တုန် အပြင်ထွက်လို့ရ မယ့်လမ်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆက်ထွင်ကာ ဝင်ပြောရတော့ သည်။

“ဪ ... တုန်တုန် သိပြီ။ ဟို file လား။ အဲဒါတွေ ငါသိတယ်လေ။ လူလူနဲ့ငါ အဲဒီ data တွေ အတူသွင်း တာပဲဟာ”

တုန်တုန်စကားကြောင့် ဖက်ဆွတ်က လှည့်ကြည့် ကာ အကယ်ဒမီရှော့ခ်တွေ သုံး၍ ...

“ဟား ... အဲဒါဆို အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ တုန်တုန် ကျွန်တော့်ကို ကူညီပေးနိုင်မလားဟင်။ ဟို ... အန်တိုကို လည်း ကျွန်တော် တုန်တုန်ကို ခဏခေါ်သွားဖို့ ခွင့်တောင်း ပါရစေခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်အတွက် တအားအရေး တကြီး ဖြစ်နေလို့ပါ”

တုန်တုန်က သူ့ရဲ့အကယ်ဒမီရှော့ခ်အကွက်တွေကို မရယ်မိအောင် မျက်နှာကို တင်းထားရတာဖြစ်သည်။ မေမေက လည်း အလုပ်ဆိုပြီး အကြောင်းပြပေးထားတဲ့ ကိစ္စရပ်အတွက် သိပ်လက်မခံချင်သော်လည်း နောက်ဆုံးမှာ ခေါင်းညိတ်လိုက် တော့တာဖြစ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ။ အလုပ်ဆိုတော့လည်း မသွားလို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ။ တုန်တုန်နဲ့အတူ မင်းဇော်တို့ နှစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ရှန် ... မေမေ”

တုန်တုန်က ဦးစိုင်းစံရဲ့လူနှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ် သွားရမယ်ဆိုတာကြောင့် လန့်သွားကာ အာမေဇိုတ်ထွက်သွား ဘာကို အပြည့်အဝ ရှေ့ကနေ cover ယူသွားတာကတော့ ဖက် ဆွတ်ပဲ ဖြစ်၏။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ အန်တို၊ ရပါတယ်ခင်ဗျ”

သူ ကာဗာယူတာက ချောက်ထဲကျမယ့်ကိန်း ဆိုက် နေတာမို့ တုန်တုန်က သူ့နောက်ကျောကို အလန့်တကြား လှမ်း ကုတ်ကာ သတိပေးလိုက်သော်လည်း သူကတော့ အရေးတောင် မလုပ်ဘဲ ရပါတယ် လုပ်နေတာမို့ တုန်တုန်မှာ ရင်တုန်ပန်းတုန် ခို့လှပါသည်။

“အေးလေ ... ကောင်းပြီ။ သမီး တုန်တုန် အဝတ်အစား သွားလဲ။ သွား ... လိုက်သွား။ မင်းဇော် ... ကျော်မင်း ... တုန်တုန်နဲ့ လိုက်သွားနော်။ သမီး ... ဪ ... အဝတ် အစား သွားလဲလေဟယ်”

တုန်တုန်ကို သူကလည်း မျက်စတစ်ချက် အသာ ပစ်ပြတာမို့ တုန်တုန်က ခေါင်းအသာညိတ်ပြကာ အဝတ်အစား

သွားလဲပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့လျှင် အနောက်က လိုက်နေဖို့ အသင့်
စောင့်နေသည့် ဘိုးတော်နှစ်ယောက်ကို တုန်တုန်က ကြည့်လို့မရ
စွာ မျက်စောင်းထိုးနေချိန်မှာ ဖက်ဆွတ်ကတော့ အပြုံးတစ်ခုဖြင့်
ခေါ်သွားလေသည်။

“အဲဒါဆို သွားလိုက်ပါဦးမယ် အန်တီ”

“အေးကွယ် ... မြန်မြန်သွား မြန်မြန်တော့ ပြန်လာ
ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

ဖက်ဆွတ်က တုန်တုန်ရယ် ဟိုဂေါက်နှစ်ဂေါက်ကို
ကိုပါ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါ်လာတာမို့ တုန်တုန်မှာ သူ့အနား
အသာကပ်ကာ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် လေသံဖြင့် မေးရလေသည်။

“ဖက်ဆွတ် ... နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ဟို
ငတီနှစ်ယောက်က လိုက်မှတော့ ကိစ္စတွေ အားလုံးပေါ်
ကုန်မှာပေါ့ဟ။ ဘာလို့ ခေါ်လာတာလဲ”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဘာမှ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့။ မပိုင်ရင်
ဖက်ဆွတ်တိုး မလုပ်ဘူး။ သူတို့လိုက်ချင်ရင် ကိုယ်က
ခေါ်သွားရုံပဲ။ ကိုယ့်ကားကို ကြည့်လိုက်ဦး”

တုန်တုန်က တိုက်ရှေ့မှာရပ်ထားတဲ့ sport type
ပိုင်ကားအနီရဲရဲလေးကို မြင်လိုက်တာမို့ သူ့ဘက်ကို မျက်နှာ
ညှည့်လိုက်လျှင် ဖက်ဆွတ်က တုန်တုန်ကို ဘာစကားမှ မဆိုသေး
ဘဲ အနောက်က ငတီနှစ်ကောင်ကို အင်မတန်ဖော်ရွေသောအပြုံး
ပေးကာ စကားလှမ်းပြောလေသည်။

“ဒီက နောင်ကြီးတို့လိုက်ဖို့ ကျွန်တော် Taxi ငှားပေးမယ်
နော်”

“ဘာ ... ဘယ်လိုလဲဗျ။ ခင်ဗျားက ကားမပါဘူးလား”

“ကားကတော့ ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကားက
ပြိုင်ကားဗျ။ နှစ်ယောက်ပဲ စီးလို့ရတာ။ ဟိုက အနီလေး
လေ”

ငတီတွေက ကားကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်ပျက်
စွာ ရေရွတ်ကာ ...

“အေးဗျာ။ အန်တီရဲ့စကားအတိုင်း လိုက်နာရမှာပဲဆို
တော့ ခင်ဗျား ပြောသလို Taxi နဲ့ပဲ လိုက်ရမှာပေါ့”

“Ok ... ဒါဆို ခဏ။ ကျွန်တော် Taxi ငှားပေးမယ်နော်”

ဖက်ဆွတ်က အပြင်ထွက်ကာ Taxi တစ်စီးတား လိုက်ကာ နေရာတစ်ခုပြောကာ ပိုက်ဆံပါ ရှင်းပေးပြီးမှ လှမ်း ခေါ်ကာ ...

“နောင်ကြီးတို့ ... လာ ... တက်ဗျာ။ ကားဆရာ ကျွန်တော်ပြောတဲ့နေတာ သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ကဲ ... နောင်ကြီးတို့ သွား။ ကျွန်တော်တို့ကား နောက် ကပါလာမယ်နော်။ ဟိုရောက်မှဆုံမယ်”

ဖက်ဆွတ်က နှုတ်ဆက်ကာ ကားကထွက်သွားပြီ ဆိုတာနှင့် တုန်တုန်ဘက် လှည့်ပြီးပြကာ ...

“ကဲ ... ငါတို့လည်း သွားစို့”

“နေဦး ... ဖက်ဆွတ်။ သူတို့ကကော ဘယ်သွားတာလဲ”

ဖက်ဆွတ်က ပြန်မဖြေသေးဘဲ ရိမ့်ဖြင့် လော့ခ် ကိုဖွင့်ကာ ကားတံခါး ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ ...

“သူတို့ကို ကားရေရေလည်လည်ကျပ်တဲ့ နေရာတွေထိ ပတ်မောင်းပို့ခိုင်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့

KTV မှာ ထားခဲ့ခိုင်းလိုက်တယ်။ နင်နဲ့ငါ ပြန်လာရင် အဲဒီနှစ်ယောက်ကို ငါ သွားခေါ်လိုက်ရုံပဲ။ လောလောဆယ် တော့ ငါတို့ကို သူတို့ နှောင့်ယှက်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဟာ ... လုံးဝဂါတယ်ဟာ။ နင့်အကြံ သိပ်ပိုင်တာပဲ”

“ပိုင်တာပဲ လုပ်မနေနဲ့။ လာ ... ကားပေါ်တက်။ အမြန် သွားမှ ဖြစ်မယ်”

တုန်တုန်က ရုတ်တရက်တော့ စိတ်ညစ်ညူးနေတာ တွေ ပျောက်ကင်းကာ တဒဂံတော့ စိတ်ညစ်မှုကင်းရလေသည်။

“တုန်တုန် ... မေမေက ဘာပြောမယ်မှန်း ငါလည်းမသိ ဘူး။ အရေးကြီးတာက နင် အဆင်ပြေအောင် ပြောတတ် ပို့ပဲနော်။ သိလား”

ကားမောင်းရင်းကမှ တတွတ်တွတ် မှာနေတာမို့ တုန်တုန်မှာ နားတွေတောင် ငြီးရလေသည်။

“အေပါဟာ ... ငါသိတယ်။ နင် စိတ်မပူနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးပါပဲဟာ။ ဒါနဲ့ နင်ကော နင့်ကိစ္စက အဆင်ပြေ ရဲ့လား”

သတိတရနဲ့ မေးဖော်ရပေးတဲ့အတွက် စိတ်ထဲမှာ တော့ ကျေနပ်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလေးအနက်ရှိတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား။

“အင်း ... ငါကတော့ ဒီလိုပါပဲဟာ။ သန်ဘက်ခါ မိုးကုတ် ပြန်ရဖို့က confirm ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဒါဆို အဲဒီလူနဲ့ နင်က လက်ထပ်မယ့်သဘောပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေဟာ။ ငါ့မိဘက ငါ့ကို ဒီမှာ ဘယ်ထားခဲ့နိုင်မလဲ။ နောက်ပြီး နယ်ကလူတွေက တစ်ခုခုဆို အလေးအနက်ထားပြီး ပြောတတ်တတ်ကြ တာပဲလေ။ ငါက မင်္ဂလာပွဲကနေ ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့ သတို့သမီးဆိုတော့ ငါ့အတွက် ပျက်ခဲ့တဲ့ပွဲကို ငါ့မိဘတွေ က မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်စီစဉ်မှာပဲ။ ငါလည်း အားမတန် လို့ မာန်လျှော့နေရတဲ့ သဘောပါဟာ”

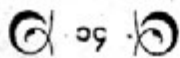
“အေးဟာ ... ငါ့အိမ်မှာ ပုန်းနေရုံကြားထဲက တွေ့သွား တာဆိုတော့ ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နင် ဒီလို စိတ်ညစ်စရာတွေ ရှိနေတဲ့ကြားထဲက ငါ့ကို ကူညီပေးတာ ကိုလည်း တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် တုန်တုန်ရယ်”

“မလိုပါဘူး ဖက်ဆွတ်ရယ်။ ငါတို့တွေက တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ကိုင်းကျွန်းမှီ ကျွန်းကိုင်းမှီပဲလေ။ ငါ့ အခက်အခဲကို ကူပေးတဲ့ နင့်ကို ငါ့ဘက်ကလည်း ကူညီ ပေးရမှာပေါ့ဟ”

အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ သူကလည်း စကားဆက်မ ပြောတော့သလို တုန်တုန်ဘက်ကလည်း စကားဆက်မပြောတော့ ဘဲ နှုတ်ဆိတ်ကာ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် တွေးမိနေကြသည်။ တုန်တုန်ကတော့ သန်ဘက်ခါ မပြန်ချင်တဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုကသာ ကြီးစိုးနေတာမို့ ပတ်ဝန်းကျင်ပြင်ပကိုသာ ငေးမောနေမိတော့ သည်။

“လာကွယ် ... ထိုင် ... ထိုင်”

ဖက်ဆွတ်က တုန်တုန်ကိုပါ ခေါ်လာတာမို့ တုန်တုန်နဲ့ အတူထိုင်လိုက်သည်။ သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားကာ မေမေနဲ့ပေးတွေ့ပေးရတာဟာ တုန်တုန်ကိုတော့ အနည်းငယ် အားနာရပါသည်။ မေမေ ဘာတွေများ ပြောလိမ့်မလဲဆိုပြီး သူ့မှာ ရင်ခုန်နေရတာဖြစ်၏။ ဖက်ဆွတ်က စကားစလို့ရရန်အတွက် မိတ်ဆက်ခြင်းကို စတင်ပေးလိုက်တော့သည်။

“မေမေ ဒါက အသည်းတုန်တဲ့။ တုန်တုန် ... ဒါ ကိုယ့်မေမေ ဒေါ်ခင်မိုးမိ”

“အေးကွယ် ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“သမီးကို ခေါ်တွေ့ရတယ်ဆိုတာ အန်တီမှာ ပြောစရာလေးတွေ ရှိလို့ပါ။ အန်တီသားရဲ့တိုက်ခန်းမှာ အသည်းတုန်က ငှားနေတယ်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သားဆီက ကြားပြီးပါပြီ။ ကူညီတာလည်း ကူညီတာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သား အခက်အခဲအတွက် ကူညီပေးမှုဟာ အဲဒီကူညီသူကို အကျိုးသက်ရောက်မှုက အဆိုးတွေဖြစ်လာတယ်ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ မကောင်းဘူးပေါ့ကွယ်”

“အမေ”

ဖက်ဆွတ်က မေမေကို တားသလိုလေး ခေါ်မိသွားလျှင် မေမေက သူ့ကို အသာနေဆိုတဲ့ သဘောပါသော အကြည့်ဖြင့် လှမ်းဟန်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်တီ။ အန်တီ ပြောစရာရှိတာကို ပြောပါ”

“ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အန်တီသားက ရွှေလနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ။ ဘာအတွက်မှ အလွဲမခံနိုင်ဘူး။ အသည်းတုန်ကို အန်တီသားက ကူညီလိုက်တဲ့အတွက် အန်တီသားမှာ ထိခိုက်စရာ နာမည်ပျက်စရာတွေ ရှိသွားနိုင်ပြီ။ အဲဒါ

ကြောင့် အသည်းတုန် အန်တိုသားနဲ့ အဝေးဆုံးမှာ နေ
ပေးပါ”

“ဟာ ... မေမေ”

သူ ဘယ်လိုမှ ထင်မထားတာကြောင့်မို့ ဖက်ဆွတ်
ဟာ တုန်တုန်ကို အရမ်းအားနာသွားရပါသည်။ တုန်တုန်ကလည်း
မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားတာကို သူ သတိထားမိသွားသည်။

“ဖက်ဆွတ်ရဲ့အိမ်ကို တစ်နှစ်စာပေးပြီး ငှားထားတာပါ
အန်တို”

“အဲဒီ ပေးထားတဲ့ တန်ဖိုးရဲ့သုံးဆ ပြန်ပေးမယ်။ ရန်ကုန်
မြို့မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားဖို့ဆိုတာ သိပ်ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စ
တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အကျိုးဆောင်တစ်ခုမှာ အပ်လိုက်ရင်
အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ အသည်းတုန်နဲ့ အန်တိုသားက
ဘာမှမပတ်သက်ကြဘူးဆိုတာ သက်သေပြနိုင်ဖို့ အန်တို
သားနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမျိုးမှာ နေမှဖြစ်မှာလေ။ အဲဒါလေးကို
ပြောချင်လို့ အသည်းတုန်ကို ခေါ်တွေ့တာပါ”

အဲဒါကတော့ မေမေ လွန်တယ်ဟု သူ ယူဆပါ
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ တစ်ဖက်ကို နစ်နာသွားစေတဲ့

ကားလုံးမျိုးပဲဖြစ်သည်။ သူ့ဘက်က ကူညီမှုရှိသလို တုန်တုန်
ဘက်ကလည်း ကူညီမှုရှိတာမို့ သူ အရမ်းအားနာရပါသည်။

“မေမေ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မေမေရာ”

“နေပါစေ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ ရပါတယ် ... အန်တို ... သမီး
က ဖက်ဆွတ်ရဲ့ ချစ်သူလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဖက်ဆွတ်
က ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ သမီးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေ
ပါ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် အန်တိုနား ပေါက်ကြား
သွားသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ဖက်ဆွတ်ကိုကော
အန်တိုကိုကော အားနာပါတယ်။ အန်တို ဘာအကြောင်း
နဲ့မှ နစ်နာကြေးပေးဖို့ မလိုသလို သမီးကလည်း အဲဒီအိမ်
က ဆင်းဖို့ မလိုပါဘူး”

“ရွှေလနဲ့ အန်တိုသားက လက်ထပ်တော့မှာ။ မင်းကြောင့်
ဘာမှ အပျက်အချော် မဖြစ်ချင်ဘူး။ အန်တိုသားနဲ့ တွဲသွား
တွဲလာလုပ်တာကိုလည်း အန်တို မကြိုက်ဘူး။ အားမနာ
တမ်းပြောရရင် ဖက်ဆွတ်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ မပတ်သက်
ပါနဲ့။ အဲဒါလေးကို ပြောချင်လို့ ဒီခေါ်လိုက်တာပါ။ ဒီ
ချက်စီက မင်း အိမ်လခတစ်နှစ်စာရဲ့ သုံးဆပါတယ်”

“မေမေ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျာ။ ဒုက္ခပါပဲ”

“မဒုက္ခနဲ့ သား။ ရွှေလက သားအပေါ် အမြင်စောင်းမှာ မေမေ မလိုလားဘူး”

သူတို့သားအမိ စကားလုံးတွေ တည်နေချိန်မှာ အသည်းတုန်က ကြားဝင်လာကာ ...

“အန်တီ ပြောနေတာတွေ နည်းနည်းတော့ လွဲနေပါပြီ အန်တီ။ ဒီစကားလုံးတွေ ဒီအပြုအမူတွေက ဖက်ဆွတ်တို့ ရဲ့ချစ်သူ အန်တီသဘောမတူတဲ့ မိန်းကလေးကို ပြောရ မယ့် စကားလုံးတွေပါ။ အန်တီ စိတ်ပူတာတွေ သိပ်များ သွားပါပြီ။ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ကိုယ် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ် တုန်တုန်”

တုန်တုန်က ဒေါသတော်တော်ထွက်သွားတယ်ဆို တာ သူသိပါသည်။ ဖက်ဆွတ်က နောက်ကနေ အတင်းလိုက် လာကာ ပြန်လိုက်ပို့ပေးရလေသည်။ ကားပေါ်ရောက်မှ ဖက်ဆွတ် က တုန်တုန်ကို အင်မတန် အားနာစွာ တောင်းပန်ရလေသည်။

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် တုန်တုန်။ မေမေ အဲဒီလောက် ပြောလိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူးဟာ။ တကယ် အားနာ ပါတယ်ဟာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ။ ဒါပေမဲ့ ငါ စိတ်တော့ နည်းနည်း ဆိုးချင်တယ်”

“တကယ်တောင်းပန်ပါတယ် တုန်တုန်ရယ်”

တုန်တုန်ရဲ့မျက်နှာဟာ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် အနည်း ငယ် နီမြန်းနေတယ်ဆိုတာ သူ သတိထားမိသည်။ အားနာတာနဲ့ ပဲ သူ အငွေ့ပြန်ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တုန်တုန်က ဒီကိစ္စမှာ ဘာလှိုင်း အကောခံနေရသလို ဖြစ်နေတာ ဖြစ်သည်။

“ကဲပါဟာ ... အဲဒီ တောင်းပန်တာတွေက အရေးမကြီး ပါဘူးဟာ။ ပြန်ရအောင်။ ငါ့အတွက် ဘာမှမထူးပါဘူး။ ပြန်ရအောင်လေ။ ဟိုလူတွေကိုလည်း သွားခေါ်ရဦးမယ်”

“ဪ ... အေး ... အေး”

ဖက်ဆွတ်က ကားစက်နှိုးက မောင်းထွက်လာခဲ့ တော့သည်။ ကားပေါ်မှာ တုန်တုန်က ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြော ဘဲ မှန်တွေကနေတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်လမ်းမက ရှုပ်နေတဲ့ကား တွေကိုသာ ဝေးကြည့်နေလေသည်။ တုန်တုန်တော့ တော်တော် တင်းနေပြီဆိုတာ သူ သိတာကြောင့် သူလည်း ဘာပြောရမှန်းမသိ ပေ။

“Just give me a reason xxx just a little bits enough”

ဖုန်း Ring က မြည်လာတာမို့ ဖက်ဆွတ်က ကားကို နည်းနည်းအရှိန်လျှော့ကာ ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ကိုလွင်ဦး ပြောဗျ”

“ကိုဖက်ဆွတ်ရေ ... ခင်ဗျား အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် လမ်းပေါ်မှာဗျ။ အပြင်သွားနေတာလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလွင်ဦး”

“ပြဿနာပေါ်လို့ဗျ။ ဆရာသမားနဲ့ ရှယ်ယာလုပ်ထားတဲ့ အကွက်ကို ကိုကျော်သန်းက နှစ်ပေါက်တစ်ပေါက်ရိုက်ပြီး ရောင်းဖို့ ဒီနေ့ ချိန်းထားတယ်ဗျ။ ဝယ်လက်ကလည်း ဘာမှမသိတော့ အဲဒီခွင်ကတည့်ဖို့ 90% လောက် သေချာတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျား အမြန်လိုက်မှ ရမယ်ဗျ”

“ဘာ”

သူဟာ ကြားလိုက်ရတဲ့ သတင်းကြောင့် ဒေါသက ငယ်ထိပ်တက်ဆောင့်လေ့သည်။ ဟား ... ဒါမျိုးတော့ လုပ်လို့ရမတဲ့လား။ စီးပွားရေးလောကမှာ သူကချည်းပဲ ဖျံကျလာခဲ့တာ။ ဒါမျိုးတော့ လာလုပ်လို့ မရဘူး။

“ကိုလွင်ဦး ဒီကိစ္စက သေချာလား။ ခင်ဗျား ဘယ်ကကြားလာတာလဲ”

“သေချာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကိုသောင်း ဖုန်းဆက်တာ။ အဲဒါ ကိုဖက်ဆွတ် အမိလိုက်သွားဖို့ လိုတယ်။ အခုချက်ချင်း လိုက်တော့ဗျ”

“ဟား ... ဒီလိုမျိုးလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကျွန်တော် အခုပဲ လိုက်သွားမယ် ကိုလွင်ဦး။ ကျေးဇူးပဲဗျာ”

“ဖက်ဆွတ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့ရဲ့ဒေါသတွေ စွတ်ထွက်နေတဲ့ အသံကြောင့် တုန်တုန်က သူ့ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကာ လှမ်းမေးလိုက်လျှင် သူက ပြောမလို့ ဟန်ပြင်နေချိန်မှာ တုန်တုန်ဆီက ဖုန်းမြည်လာတာမို့ သူက တုန်တုန် ဖုန်းပြောတာကိုစောင့်ရင်း ကိုကျော်သောင်းဆီ အမြန်ဖုန်းခေါ်ရလေသည်။ ဟား ... ဖုန်းကိုပိတ်ထားသေးတယ်ကွာ။

“ဟယ်လို ... အင်း ... လူ ... ပြော”

“.....”

“အေး ... ငါ အခု ဖက်ဆွတ်နဲ့ သွားနေတာ။ ခဏနေပြန်
ရောက်မယ်။ အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ”

“.....”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ခဏနေ ငါရောက်မယ်”

အဲဒီဖုန်းက လူလူဆီက ဖုန်းဆိုတာ သူသိတာမို့
ဖက်ဆွတ်က ကိုကျော်သောင်းဆီ ဖုန်းခေါ်နေရင်းကမှ တုန်တုန်
ကို လှမ်းမေးရသေးသည်။

“တုန်တုန် ... လူလူဆီက ဖုန်းလား။ အဆင်ပြေလား။
သူ ပြန်ရောက်ပြီတဲ့လား”

“အေး ... ရောက်ပြီတဲ့”

တုန်တုန်ရဲ့အသံလှိုင်းက အနည်းငယ် vibrate သံ
ပါနေတာကြောင့် ဖက်ဆွတ်က တုန်တုန်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်
ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျစ် ... ဟား ... ဦးစိုင်းစံ အိမ်ရောက်နေတယ်တဲ့။ ဒုက္ခ
ပါပဲဟာ။ ငါတို့ပြန်ဖို့ကို သူ လာခေါ်တာတဲ့”

တုန်တုန်မျက်နှာက ပြိုတော့မယ့်မိုးနှယ် ဖြစ်နေကာ
ကားထဲမှာ အဲကွန်းဖွင့်ထားတာတောင် သူမမျက်နှာက ချွေးပြန်
နေတာမို့ အသည်းတုန်တစ်ယောက် သေလောက်အောင် စိတ်
ဆင်းရဲနေတာကို သူ ရိပ်မိသိနေသည်။

“အေးဟာ ... ငါလည်း တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး”

“ငါ အရမ်းစိတ်ညစ်တယ်ဟာ။ အိမ်ပြန်တာနဲ့ ငါမတွေ့
ချင်တဲ့ မျက်နှာကြီး မြင်ရတော့မယ် ... အဟင့်”

တုန်တုန်က ပြောရင်းနဲ့မှ မျက်ရည်တွေ ဝဲတက်
လာတာမို့ သူလည်း တော်တော်ပျာသွားလေသည်။ တုန်တုန်
တစ်ယောက်ကတော့ဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ကြီးမားစွာ ငိုတော့မည်။
သူ့မှာလည်း အရေးတကြီးကိစ္စက ရှိသေးသည်။

ဟား ... ဘာလုပ်ရမလဲကွာ။ ကိုကျော်သောင်းဆီ
ကို ဘယ်လိုမှ ဖုန်းကလည်း ခေါ်မရတာမို့ ဖက်ဆွတ်ဟာ
သေချာပေါက် တစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ရလေသည်။

“တုန်တုန် ... နင် အခု အိမ်မပြန်ချင်သေးဘူးဆိုရင် ငါ
နဲ့ အပြင်ခဏလိုက်မလား”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် တုန်တုန်က သူ့ကို မျက်လုံး
လှန်ကြည့်ကာ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ လေသံဖြင့် မေးလေသည်။

“ဘယ် ... ဘယ်ကိုလဲ”

“မှော်ဘီကို ငါနဲ့စပ်တူဝယ်ထားတဲ့ မြေကွက်ကို ကွက် ကျော်ရိုက်ပြီး အပြတ်ရောင်းတော့မှာ။ အဲဒီကိစ္စကို ငါ အခုသွားရှင်းရမှာ။ နင် အိမ်ကို ညနေမှပြန်ပေါ့။ ငါပြန် ပို့ပေးမယ်။ နင် ညနေမှ ပြန်လာတော့ ကိစ္စက ရှင်းတော့ ရှင်းရမှာပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ နင်ကြည့်ရတာ အရမ်းစိတ်ဆင်း ရဲနေပုံပေါက်တယ်။ နင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်တာ ပေါ့”

“ဘယ်နားမှာလဲ”

“ဟိုဟာ ... မှော်ဘီ ... သံဇွပ်ပင်ရွာမှာဟာ။ သိပ်တော့ မဝေးပါဘူး။ တိုးဂိတ်မရောက်ခင်လေးမှာ။ မြန်မြန်ဆုံးဖြတ် တုန်တုန်။ ငါ အချိန်မီ ဟိုကိုသွားမှဖြစ်မယ်”

တုန်တုန်က တွေဝေနေတာမို့ ဖက်ဆွတ်က အခြေ အနေနဲ့ အချိန်အခါအရ နည်းနည်းလေး လော်ဆောလိုက်လျှင် တုန်တုန်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

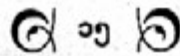
“အေးဟာ ... ငါမုန်းတဲ့သူမျက်နှာကို မမြင်ရလေကောင်း လေပဲ။ သွားဟာ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်”

“Ok”

ဖက်ဆွတ်က ကားရဲ့ဦးတည်ရာကို ပြောင်းကာ မှော်ဘီဘက်ကို ဦးတည်ရတော့သည်။ လောလောဆယ်မှာ ဂူလို လူကိုမှ ကွက်ကျော်လုပ်ရဲလေသော ကိုကျော်သန်းကို အပြတ်ရှင်း ပို့ သူ အမြန်ဆုံး မှော်ဘီရောက်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကသာ အထူးကြီးစိုးထားလေသည်။

“တောက် ... ဖုန်းက Out of Service ပဲ အော်နေတယ်။
ဟား ... ကျစ် ... တောက်ကွာ”

လူလူက touch screen ကို လက်ဖြင့် အသားကုန်
ဖိနှိပ်ကာ ဖုန်းခေါ်ရလွန်းလို့ အဲဒီဖုန်းတောင် ပေါက်ထွက်တော့
မလား အောက်မေ့ရလေသည်။ စိတ်တွေဟာ မောလွန်းအားကြီး
လို့ လူတစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ဖြစ်ကာ ဒူးတွေတောင်
ချောင်လာသည်။ ပြီးတော့ တစ်အိမ်လုံးမှာ ရှိသမျှလူတွေရဲ့
အာရုံက လူလူဆီရောက်နေတာမို့ စိတ်ဖိစီးမှုတွေက ပိုများကာ
ချွေးတွေတောင် ပြန်လာလေသည်။

“ဆက်လို့ရလား လူလူ။ ကိုယ် လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့
ဘူးကွာ။ ရဲစခန်းတိုင်မှ ရတော့မယ်ကွ”

ဦးစိုင်းစံက မြူးမြူးမြဲမြဲ ထလုပ်တော့တာမို့ လူလူ
မှာ ဖုန်းခေါ်နေရင်းကမှ အလျင်အမြန် တားရလေသည်။

“နေပါဦး ... ဦးစိုင်းစံရယ်။ လူလူလည်း ဒီမှာခေါ်နေတာ
ပဲ။ ဦးစိုင်းစံ စိတ်ပူတာထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပူတယ်”

“ဟား ... မင်းတားနေလို့ပေါ့ကွာ။ အချိန်ကိုလည်းကြည့်
ဦး။ လိုအပ်တာထက်တောင် လွန်နေပြီ။ သူတို့ ခိုးပြေး
သွားပြီ”

ဦးစိုင်းစံက ဒေါကြီးမောကြီးဖြင့် လူလူကို ပြောနေ
တာကို ဇောကပ်နေတယ်ဆိုပြီး နားလည်နိုင်ပေမယ့် ခိုးပြေးတယ်
ဆိုတာအတွက်တော့ လူလူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သည်းညည်းမခံနိုင်
ပါပေ။

“ရှင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း ဦးစိုင်းစံ။ ဘာကိုခိုးပြေးရ
မှာလဲ။ သူတို့ အကြောင်းကိစ္စ တစ်ခုခုရှိလို့ ပြန်မရောက်
သေးတာ”

“ဟ ... မင်းက ဘာကိစ္စ စွတ်ယုံကြည်နေရတာလဲ။ သူတို့မှာ နဂိုတည်းက အကြံအစည် ရှိထားပြီးသားကွ။ ဒါကြောင့်မို့ မင်းဇော်တို့ကို ပ, ထုတ်သွားတာ။ တောက် _ မင်းတို့ကွာ သောက်သုံးကို မကျဘူး”

“ကဲ ... တော်ကြစမ်း။ ဒီအချိန်က ရန်ဖြစ်နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တုန်တုန်ကို ရအောင်ရှာရမှာ။ လူလူ ... လုပ်ပါဦး သမီးရယ်”

ဦးလေးက လှမ်းဟန်မှ ပွဲကအနည်းငယ် ငြိမ်သက်လေသည်။

ဟား ... ဘယ်တွေရောက်နေတာလဲ တုန်တုန်ရယ်။ လူလူ ရင်တွေ အခုချိန်မှာ တကယ့်ကို မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေတာပဲဖြစ်သည်။

ဦးစိုင်းစံ ကောက်ချက်ချသလိုမျိုးပဲ တုန်တုန်နဲ့ ဖက်ဆွတ်တို့ဟာ နဂိုကတည်းက ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး စီစဉ်ခဲ့တာလား။ သူတို့ တကယ်ပဲ ခိုးပြေးတာလား။ ဟင့်အင်း ... အဲဒီလိုမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

လူလူနဲ့ ဖက်ဆွတ်ဟာ ဘာမှမပတ်သက်ဘူး ဆိုပေမယ့် လူလူ စိတ်ထဲမှာတော့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စရပ်တွေကြောင့် ဖက်ဆွတ်ဟာ လူလူရဲ့ ဆိုင်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့မိတာဖြစ်သည်။ ဒီလို ... ဒီလို တုန်တုန်နဲ့ ဖက်ဆွတ်ဟာ။

“ဖုန်းခေါ်လို့ရလား သမီး”

“မ ... မရသေးဘူး။ ဖုန်းကဧရိယာပြင်ပချည်းပဲ အော်နေတယ်”

လူလူက ထစ်ငေါ့ငေါ့လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်လျှင် တုန်တုန်မိဘက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ကာ တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်လေသည်။

“အချိန်က အရမ်းလွန်နေပြီ သမီး။ ဦးလေးတို့ စခန်းမှာ တိုင်ချက်ဖွင့်ဖို့လိုပြီ။ ပြီးတော့ အဲဒီ ဖက်ဆွတ်တိုးဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ မိဘတွေကို ဆက်သွယ်ရတော့မယ်”

“ရှင်”

လူလူက ဘာဆက်ပြောရမယ်မှန်း မသိအောင် နှုတ်တို့က ဆွဲအကာ မတောင်းဆိုပါဘဲနဲ့ မျက်ရည်က အလိုလို ရစ်သိုင်းလို့ လာလေသည်။ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးလဲ။ လူထုကြီးတွေကတောင် ခိုးပြေးသွားကြပြီ ဆိုတာကို လက်ခံလိုက်တယ်။

လူအားလုံးရဲ့ အကြည့်တွေဟာ လူလူတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ စိုက်လာသလို ခံစားရလေသည်။

ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... အဲဒီလို မကြည့်ကြပါနဲ့။

“သမီး ... လူလူ ... ဦးတို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်။ တောက် ... မိုက်လိုက်တာကွာ”

“အန်တီ တကယ်ပဲ ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ပါဘူး။ ကိုအောင်မြတ်တို့ မချယ်တို့ကိုလည်း ကျွန်မ ဘယ်လို မျက်နှာတောင်ပြရမှန်း မသိတော့ပါဘူး”

လူလူဟာ အဲဒီ တောင်းပန်စကားတွေအတွက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချမိသွားလေသည်။ ရက်စက်လိုက်ကြတာ။ အဲဒါ တကယ်ပဲလား။ အားလုံးရဲ့အမြင်၊ အများရဲ့အမြင်မှာ ရွေ့ပလူဟာ သနားစရာ အကောင်းဆုံး သတ္တဝါလေးတစ်ကောင်အသွင် ဖြစ်နေပြီလား။ အချစ်ရဆုံး သူငယ်ချင်းက ချစ်သူဆိုတဲ့လူနဲ့ လိုက်ပြေးသွားတဲ့ အဖြစ်အပျက် ထဲမှာ လူလူဟာ သစ္စာဖောက်ခြင်းခံရသူ၊ နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ချိန်ရွယ်အထိုးခံခဲ့ရသူအဖြစ် သိပ်ကိုသနားစရာ ကောင်းနေခဲ့ပြီလား။

ဟင့်အင်း ... မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တုန်တုန်က လူလူ သိပ်ချစ်ရတဲ့ လူလူအပေါ် သိပ်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ လူလူ မိဘတွေရှေ့မှာ ဖက်ဆွတ်ဟာ လူလူရဲ့ချစ်သူအဖြစ် ရပ်တည်ပေးတယ်ဆိုတာ သူ့သိနေတာပဲ။ တုန်တုန်က ဘယ်တော့မှ လူလူကို နာကျင်အောင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မယုံကြည်နိုင်သေးစွာ လူလူက ဆက်ယုံပေးနေသေးသည်။

“မ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဦးတို့ အန်တီတို့ရယ်။ တုန်တုန် ပြန်လာမှာပါ။ သမီး ပုန်းထပ်ခေါ်ကြည့်မယ်နော်”

လူလူက အတုန်တုန် အယင်ယင်ဖြင့် ပုန်းကိုထပ်ခေါ်ကြည့်မိနေသည်။ နေ့စင်းကတောင် “ခဏနေ ငါပြန်ရောက်မယ်” လို့ ပြောခဲ့သေးတဲ့ တုန်တုန်ဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဖက်ဆွတ်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူလူက ဧရိယာပြင်ပ အော်နေတဲ့ အမျိုးသမီး မောလောက်အောင်ကို ဆက်တိုက်ဆက်ခေါ်ပစ်မိနေတာဖြစ်သည်။

“တီးတောင် ... တီးတောင်”

“ဟော”

အိမ်ရှေ့က လူခေါ်ဘဲလိတီးသံကြောင့် အားလုံးရဲ့ အကြည့်က တံခါးဆီကို ရောက်သွားလေသည်။ ဒီအချိန်မှာ လူလူဟာ နတ်ရေကန်ထဲက ပြန်တက်လာသူလို အားအင်တွေ ရှိသွားလေတော့သည်။ လူလူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဘယ်တော့မှ မရိုက်ချိုးတတ်တဲ့ တုန်တုန် ပြန်ရောက်လာပြီလေ။

တံခါးရဲ့ အနီးဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့ ဦးစိုင်းစံက ကိုယ်တိုင် တံခါးသွားဖွင့်ပေးကာ ...

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ”

အဲဒီမေးခွန်းကြောင့် လူလူက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ထိုင်နေရာမှထကာ တံခါးဆီ အပြေးသွား၍ လာတဲ့ဧည့်သည်ကို ကြည့်မိသွားသည်။ ဧည့်သည်က လူလူ့ကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်း ဆိုလေ၏။

“အန်တီက ဖက်ဆွတ်တိုးရဲ့ အမေပဲ”

စူးခနဲ ဝင်ရောက်လာတဲ့ အလင်းအားကြောင့် သူက မူးဖွင့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို စုံမှိတ်ချပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ဖွင့်ကြည့်လျှင် ဝေဝေဝါးဝါး ဝိုးတဝါးပုံရိပ်ကနေ ပီပြင်ထင်ရှားလာတာကတော့ စိုးရိမ်မှုများစွာဖြင့် သူ့ကို ငိုမိုးကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုပဲဖြစ်သည်။

“ဖက်ဆွတ် ... သတိရလာပြီလားဟင်”

သူ့ရဲ့လက်ဖဝါးကို နုအိတဲ့ အထိအတွေ့ရဲ့ဆုပ်ကိုင်ခြင်းနဲ့အတူ သတိရလာပြီလားဆိုတဲ့ အမေးကြောင့် သူက အသံပိုင်ရှင်ကို သေချာကြည့်မိလျှင် အဲဒီသူဟာ အသည်းတုန်ဖြစ်လို့ နေသည်။ အား ... ခေါင်းထဲက ကိုက်လိုက်တာ။ ဖက်ဆွတ်က ငတ်တရက် ဘာမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပေမယ့် သတိရပြီလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းအဆုံးမှာ သူ့ရဲ့မှတ်ဉာဏ်တွေဟာ နောက်ကြောင်းပြန်၍ အတိတ်ကို မှတ်မိလာအောင် နိုးဆွပေးလေသည်။

သူနဲ့ အသည်းတုန်ဟာ မှော်ဘီကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သူရောက်လာတော့ အဲဒီမြေကွက် အရောင်းအဝယ်က ငွေတောင်ပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ သူက သူ့ရဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ ရှယ်ယာအတွက် ကိုကျော်သန်းနဲ့စကားပြောရင်းကမှ ဒေါသပါလာကာ ကိုကျော်သန်းကို သူ ထိုးပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီမှာတင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အခြေအနေတွေဖြစ်ကုန်ကာ လူစုများလာပြီး နောက်ဆုံးမှာ ကိုကျော်သန်းရဲ့လူတစ်ယောက်က သူ့ခေါင်းကို နောက်ကနေ တုတ်နဲ့ ရိုက်ချလိုက်တာဖြစ်သည်။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ သူဟာ အမှောင်ကမ္ဘာထဲကို ရောက်သွားကာ အချိန် ဘယ်လောက်ကြာသည်မသိအောင် အသိစိတ်ကင်းမဲ့နေပြီးမှ ပြန်လည်သိထိ ပြန်ရလာတာ ဖြစ်လေသည်။

“ဖက်ဆွတ် ... ငါ တုန်တုန်လေ။ နင် ... သတိရပြီလားဟင်”

တုန်တုန်က သူ့လက်မောင်းကို အသာလှုပ်လိုက်မှ သူဟာ အသိအာရုံပစ္စုပ္ပန်မှာ ပြန်ကပ်ကာ တုန်တုန်ကို တစ်ချက်ကြည့်၍ ခေါင်းအသာဆတ်ပြရင်း ...

“အင်း ... ငါ သတိရပြီ။ ဒါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“နင် ဆေးရုံရောက်နေတာ။ ခေါင်းကို ငါးချက်တောင် ချုပ်လိုက်ရတယ်။ နင် အဲဒီလိုဖြစ်တော့ ငါ တကယ် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိနဲ့ ထူပူသွားတာပဲဟာ။ အခု ... အခုကော ဘယ်လိုနေသေးလဲဟင်”

“အင်း ... ခေါင်းက နည်းနည်းတော့ နာနေတာပေါ့။ ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ”

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာဝန်ကြီးက ရောက်လာကာ သူ့ကို စစ်ဆေးပြီးတော့ ...

“အားလုံး ကောင်းပါတယ်။ မောင်ရင် အားလုံးကို မှတ်မိပါတယ်နော်။ ခေါင်းထဲကကော ထိုးတာ ကိုက်တာ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိသလား”

“မရှိ ... မရှိပါဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် အားလုံးကိုမှတ်မိပါတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့။ ဟို ... ဒေါက်တာ ... သူ့အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်နော်။ စိုးရိမ်စရာ ရှိသေးလား”

“ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့တော့။ ဆေးရုံက ဆင်းလို့တောင် ရပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မိုးချုပ်နေပြီဆိုတော့ မနက်မှ

ဆင်းရင်ဆင်းလေ။ ကဲ ... မောင်ရင် ... အနားယူလိုက်ဦး။
ဆရာမ လူနာအတွက် ဆေးယူပေးပါဦး။”

ဒေါက်တာက round check ထွက်သွားလေလျှင်
ဖက်ဆွတ်က အခုမှ တစ်စုံတစ်ရာကို သွားသတိရကာ တုန်တုန်
ဘက်ကြည့်ရင်း အသည်းအသန် မေးရလေသည်။

“တုန်တုန် ... ဘယ်အချိန် ရှိပြီလဲ။ မိုးချုပ်သွားပြီလား
ဟင်”

“ဟုတ်တယ် ဖက်ဆွတ်။ ငါလည်း နင့်ကို စိတ်တွေအရမ်း
ပူပြီး အိမ်ကိုဆက်သွယ်ဖို့ မေ့သွားတယ်”

ဟား။ ဖက်ဆွတ်က ဘာဆက်ပြောရမှန်းတောင်
မသိတော့ချေ။ သူ့ဘေးနားမှာ ညိုမှိုင်းစွာ ရွာချတော့မယ့်မိုးနယ်
မျက်နှာလေးဆိုနေသော တုန်တုန်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ
လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်မိသွားသည်။

“အခု ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ တုန်တုန်”

တုန်တုန်က နှာရိုကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူ့ကို
အချိန်လှမ်းပြောသည်။

“အခု ညည့်ဆယ်တစ်နာရီခွဲတော့မယ်”

ဟား ...။ ဖက်ဆွတ်သည် အံ့အားသင့်စွာ သူ့ပါးစပ်
ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်မိသွားသည်။ ဆယ့်တစ်ခွဲတော့မယ်တဲ့။ ဒီ
အချိန်လောက်ထိကို သူဟာ လောကကြီးနဲ့ အဆက်ပြတ်နေခဲ့တာ
လား။ ညကလုံးဝကို မိုးစုန်းစုန်းချုပ်ကာ သိပ်မကြာခင်မှာ
နောက်တစ်နေ့ကို ကူးပြောင်းတော့မည်။

“ဟားကွာ ... နင် ... နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ တုန်တုန်။
ငါ အခု ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဖက်ဆွတ်က သူ ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါမယ်လို့ တာဝန်
ယူထားတဲ့ တုန်တုန်အပေါ်မှာ ဝတ္တရားပျက်ခဲ့ပြီမို့ လှဲနေရာမှ
လူးလဲထလျှင် တုန်တုန်က သူ့လက်မောင်းကို အသာထိန်းကာ
တားလိုက်ပြီး ...

“ဒီအချိန်မှ ငါပြန်ရောက်တော့ကော ဘာထူးတော့မှာလဲ။
အချိန်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖက်ဆွတ်”

“ဟား ... ကွာ။ နင်ဟာ ... နင် ငါ့ကို ထားခဲ့ပြီး အိမ်
ပြန်ရမှာ”

ဖက်ဆွတ်က မချီတင်ကဲလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လျှင်
တုန်တုန်က မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် သူ့ကို ငေးကြည့်ကာ ...

“အိမ်ပြန်ရမယ်။ နင် သေသလား ရှင်သလား မသိသေးဘဲ နင့်အတွက် စိတ်ပူလွန်းလို့ ငါ ဘာမှကို သတိမရနိုင်တော့ဘူး။ နင် တစ်ခုခု ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့ နင့်ဘေးနားမှာ တစ်ချိန်လုံး နေပေးတဲ့ ငါက ငါ့ဘာသာ အိမ်ပြန်လိုက်တာ အပြစ်ဖြစ်သွားလား ဖက်ဆွတ် ... ဟမ်”

တုန်တုန်ရဲ့ စကားသံတွေက ပြောရင်းနဲ့ တုန်ယင်ကာ တိမ်ဝင်သွားတာမို့ သူ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။ အမှန်တကယ် သူက အဲဒီလိုဆိုလိုချင်တာ မဟုတ်ပေ။ သူ အိမ်ပြန်ဖို့ ပေးရမယ့်တာဝန် လစ်ဟင်းခဲ့တာကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပြီး ပြောထွက်သွားတာဖြစ်သည်။

“မဟုတ် ... မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ ငါက နင့်ကို ငါ့ကြောင့် နင်ပါရောပြီး ဒုက္ခရောက်နေလို့ ပြောမိသွားတာပါ။ အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါဟာ။ ဒီအချိန်တောင် ရောက်နေပြီဆိုတော့ ငါတို့ကို အိမ်က ခေါင်းတောက်အောင် ရှာနေလောက်ပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ... ဟမ်”

ဖက်ဆွတ်က မေးလေလျှင် တုန်တုန်က သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းအသာယမ်းပြကာ ...

“ငါ ... ငါ မသိဘူး။ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

ဒီအခြေအနေရောက်ပြီ ဆိုမှတော့ သူလည်း ဘာမှ တတ်နိုင်ပေ။ ရွေးချယ်စရာက တစ်လမ်းသာ ရှိတော့သည်။ ဘက်ဆွတ်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ယတိပြတ် ချလိုက်ကာ ဘုန်တုန်ကို သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်လေသည်။

“လုပ်စရာနည်းလမ်းကတော့ တစ်ခုပဲရှိတယ် တုန်တုန်”

သူ့စကားကြောင့် တုန်တုန်က တုန်ယင်လှိုက်မောနေသည့် အသံဖြင့် သူ့ကို အားကိုးတကြီး မေးလေသည်။

“ဘာ ... ဘာလဲဟင်”

“ဒီအချိန်ရောက်မှ ရန်ကုန်ကိုပြန်ပြီး နင့်ကို လိုက်ပို့လည်း ထူးမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အချိန်က တအားလွန်သွားပြီ။ အဲဒီတော့ ငါတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားနည်း မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်လို ... လက် ... လက်ထပ်မယ် ... ဟုတ်လား”

တုန်တုန်က သူ့ကို အံ့အားတုန်လှုပ်နေစွာ အလန့်တကြား မေးလေလျှင် ဖက်ဆွတ်က ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြ

လိုက်သည်။ ဒါဟာ အဖြစ်သင့်ဆုံး အခြေအနေအဖြစ် သူကတော့ ယူဆလေသည်။ သူ့အနေနဲ့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ရဖို့အတွက် စဉ်းစား စရာတွေ အများကြီးကို ချန်လှပ်ထားခဲ့ရတာပဲဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ အဓိကကတော့ နင့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ပဲ။ နင့်အိမ်ကနေ ငါက ခေါ်လာတာ။ ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ် လို့ ကတိပေးပြီး အဲဒီကတိကို မတည်နိုင်တဲ့အတွက် ငါ ဘက်က နင့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို တာဝန်ယူရမယ်”

“နင် ... နင့်ဆီမှာ ချစ်သူရှိတယ်မှလား”

ချစ်သူ ...။

ဖက်ဆွတ်က ချစ်သူဆိုတဲ့ ဝေါဟာရအတွက် တစ် ခဏတော့ ငိုငံသွားသည်။ သူ့ချစ်သူက ...။ မေမေတို့ သဘောတူ ထားတဲ့ ရွှေလဟာ သူ့အတွက်တော့ စိတ်ချင်းအနီးစပ်ဆုံးသူဖြစ် သည်။ ရွှေလကို သူ ရင်ခုန်သည်။ သဘောကျသည်။ ရွှေလဟာ သူလက်ထပ်ရမယ့် သတို့သမီးအဖြစ် သူ သိခဲ့ပေမယ့် အခု သူ လက်ထပ်ရမှာ ရွှေလ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ တုန်တုန်ရဲ့ ချစ်သူရှိ တယ်မှလား ဆိုတဲ့ အမေးအတွက် ဖက်ဆွတ်က ခေါင်းတစ်ချက် သာ ညိတ်ပြကာ ...

“ရွှေလက ငါ့အတွက် ချစ်သူမမည်တဲ့ ချစ်သူပါ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ငါ့အတွက် လက်ထပ်ရမှာက နင်ပဲ”

“.....”

တုန်တုန်က သူ့ရဲ့စကားအတွက် ဘာမှပြန်မပြော ဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေကာ ခဏနေတော့မှ ...

“လူလူကကော ... လူလူက နင့်ကို သူ့ချစ်သူအဖြစ် လူကြီးတွေကို ပြောထားတာလေ”

ဖက်ဆွတ်က မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ် လာလေတဲ့ တုန်တုန်ကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ဘာမှရှင်းမပြချင် ပါ။ သူ ခေါင်းက ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် အနားလည်း ယူချင်နေ ပြီ ဖြစ်တာကြောင့် သူ နားလည်လွယ်မည့် လက်ခံနိုင်သောစကား ကို ပြောလိုက်သည်။

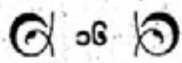
“လူလူကို ငါ ကူညီခဲ့တာ တုန်တုန်။ ငါ လက်ထပ်ပါ မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နင် အခု အိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်လွန်သွားပြီ။ ငါ့ဘေးနားမှာ နင် ရှိနေပြီ။ နင် လက် မထပ်ချင်တဲ့သူကို လက်မထပ်ရဖို့ ငါ့ကိုတော့ မဖြစ်မနေ လက်ထပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငါ့အတွက် ဘာကိုမှ ထည့်မ စဉ်းစားပါနဲ့ တုန်တုန် ...

မိုးလင်းတာနဲ့ ငါတို့ ပြန်မယ်။ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးမှ ငါတို့ ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့။ နင် အဲဒါကို မလွဲမသွေ လက်ခံရမယ်”

သူ့ရဲ့တရှည်တလျား ရှင်းပြမှုအဆုံးမှာ တုန်တုန်ကသူ့ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ လက်ထပ်ရတော့မယ်တဲ့။

ဖက်ဆွတ်သည် သူ့ဘယ်လိုမှ ထင်မထားခဲ့တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုရဲ့ တာဝန်ယူမှုအပေါ် ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ရတဲ့ လက်ထပ်ခြင်းအတွက် ဘယ်လိုချစ်ရမယ်မှန်း မသိသေးတဲ့ နှလုံးသားကို သူ့ခေါင်းက ဒဏ်ရာလို အစိမ်းချုပ်,ချုပ်ကာ အပြီးသိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

“မေမေ ... လူလူကောဟင်။ သူ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”
တုန်တုန်ရဲ့မေးခွန်းကို မေမေက ချက်ချင်းမဖြေသေးဘဲ တုန်တုန်ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့မှ လေပူဘစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ တုန်တုန်ကို မချီတင်ကဲ ဖြစ်နေတဲ့အသံပြင့် ...

“ညည်းမို့ မေးရက်တယ် မိတုန်တုန်ရယ်။ ငါတော့ နင်တို့တွေကြောင့် သိပ်စိတ်ဆင်းရဲတာပဲ”

“ဘာ ... ဘာလို့လဲ မေမေ။ လူလူကကော”

“ဟဲ့ ... နင် ခိုးရာလိုက်သွားတဲ့ ဖက်ဆွတ်တိုးက လူလူနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လေ။ ညည်းတို့လူငယ်တွေကြားက ကိစ္စ

ကို အမေ ဘာမှမဝေဖန်ချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကောင်းဘူး ပေါ့ သမီးရယ်။ အေးလေ ... ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့ အရာတွေကို ပြင်ဆင်လို့မှ မရတော့တာ။ အမေ မှာချင်တာကတော့ သမီး ဖြတ်သန်းရမယ့် အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ဖို့ပဲ”

မေမေ ဘာတွေကို ဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ တုန်တုန် သိပါသည်။ မေမေဆုံးမစကားတွေကို နားထောင်ကာ ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပြီး ခေါင်းညိတ်မိနေသလို စိတ်ကလည်း လူလူ့အတွက် အရမ်းကို ပူပန်နေရလေသည်။

“အဲဒါ ... အဲဒါဆို လူလူတို့က ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“မနက်မြောက်ခွဲကတည်းက မောင်စိုင်းတို့နဲ့အတူ မိုးကုတ် ပြန်သွားပြီ”

“ရှင် ... မေမေ ဘာလို့မတားတာလဲ”

“မတားတာလဲ ... ဟုတ်လား။ တုန်တုန် ... နင့် ဘယ်လို စကားတွေ ပြောနေတာလဲ။ နင့်ကြောင့် ငါတို့ ကိုအောင် ဖြတ်တို့ လင်မယားကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြမလဲ။ ရာဇဝင် တွင်အောင်ကို လုပ်ပစ်လိုက်တဲ့ ညည်းရဲ့ လုပ်ရပ်ကို အံ့ဩ

ပါရဲ့အေ။ နင့်အဖေဆို ရှက်လွန်းလို့ နင့်ကို သတ်မယ် တက်ကဲ ဖြစ်နေတာ။ ငါတို့လည်း နင်တို့မင်္ဂလာပွဲပြီးတာ နဲ့ မိုးကုတ် ပြန်တော့မယ်။ ညည်း ဒီမှာ အဆင်ပြေအောင် နေခဲ့ပေတော့”

မေမေက တုန်တုန်မျက်နှာတောင် မကြည့်ဘဲ ပြောနေတာမို့ တုန်တုန် မျက်ရည်တွေ ဝေဝဲလာရသည်။ လူလူဟာ တုန်တုန်ကို ဘယ်လောက်တောင် မုန်းတီးသွားခဲ့ပြီလဲ။

ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ လူလူရယ်။ ငါ ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာ နင့်ကို မငဲ့လို့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ။

အမှန်တကယ်တော့ မကွယ်မဝက်တမ်း ဝန်ခံရရင် တုန်တုန်ရဲ့စိတ်မှာ အတ္တတစ်စုံတစ်ရာ ပါဝင်နေခဲ့ပါသည်။ အဲဒီနေ့က ဖက်ဆွတ်သာ ဟိုလူတွေနဲ့ ပြဿနာမတက်ဘူးဆိုရင် အခြေအနေဟာ အရင်ကအတိုင်းပဲ ရှိနေဦးမှာ ဖြစ်လေသည်။ မမျှော်လင့်စွာဘဲ ဖက်ဆွတ် ခေါင်းအရိုက်ခံရကာ သတိလစ်သွားတဲ့အချိန်မှာ တုန်တုန် အတ္တကြီးသွားမိတာဖြစ်သည်။ ဘယ်လို နည်းနဲ့မှ လက်မထပ်နိုင်သော ဦးစိုင်းစံနဲ့ ဝေးရဖို့အတွက် ဖက်ဆွတ်ကို အသုံးချဖို့ ဖြစ်လာရသည်။ သူ သတိမရသေးတာ

ဟာ ပြန်ရမယ့် အချိန်တွေထက် လွန်လာတာမို့ တုန်တုန်ဟာ အရာအားလုံးကို ကံစီမံရာဖြစ်စေကာ ဦးစိုင်းစံနဲ့ ဝေးစေဖို့ အကြောင်းဖန်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ တုန်တုန်နဲ့ ဖက်ဆွတ် နီးစပ်သွားရင် လူလူအတွက် အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ စဉ်းစားမိပေမယ့် တုန်တုန်က လူထဲက လူပီသစွာ ကိုယ့်အကျိုးကိုသာ တစ်ဘို့တည်း ကြည့်မိခဲ့လေသည်။ အဲဒီအတွက် တုန်တုန် သိပ်မုန်းတဲ့ ဦးစိုင်းစံနဲ့ ဝေးရသလို တုန်တုန် သိပ်ချစ်တဲ့ လူလူကလည်း တုန်တုန်ကို စိတ်နာစွာ အနားက ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကိုယ့်အနာဂတ်အတွက် မျက်စိမှိတ် အတ္တဆန်ခဲ့တဲ့ ဒီရွေးချယ်မှုအတွက် အခုမှ နောက်ဆုတ်လို့လည်း မရတော့ချေ။ လူငယ်တွေ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် အုပ်ထိန်းသူ မိဘတွေကလည်း ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဘာမှ ဝေဖန်ချက်မပေးတော့ဘဲ လက်ထပ်ပေးဖို့သာ စီစဉ်ပေးလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာကိစ္စ ဆွေးနွေးအဆင်ပြေပြီးသွားသောအခါမှာ တုန်တုန်က မြင်ကွင်းထဲမှာ လူလူ ပျောက်နေတာမို့ မေးကြည့်လိုက်လျှင် ထင်မထားစွာ လူလူက အပြတ်သားကြီး ပြတ်သားပြသွားတာပဲ ဖြစ်သည်။

“သမီး ... မောင်ဖက်ဆွတ်တိုးနဲ့ အဆင်ပြေတယ်မှလား”
မေမေမေးခွန်းကြောင့် တုန်တုန်က တွေးနေတဲ့ အတွေးစတော့ ပျောက်ကာ မေမေမေးခွန်းကို ပြန်ဖြေရလေသည်။

“ဟုတ် ... မေမေ အဆင်ပြေပါတယ်”

“အေးပါ သမီးရယ်။ မိန်းကလေးဆိုတာ တစ်သက်မှာ တစ်မင်္ဂလာပဲ သမီးရဲ့။ သမီး ရွေးချယ်ထားတာဟာ သမီး ချစ်လို့လို့ပဲ မေမေ ယူဆတယ်။ ငါ့သမီးလည်း သာယာ ပျော်ရွှင်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မေမေ မျှော်လင့်တယ်”

မေမေက တုန်တုန်ရဲ့ခေါင်းလေးကို ခပ်ပွပွပုတ်ကာ ဆုံးမစကား ပြောလေလျှင် တုန်တုန်က မေမေရင်ခွင်ထဲကို ကလေးတစ်ယောက်လို တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။

ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ။ တုန်တုန် အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ပဲ မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ သမီးရတဲ့ ယောက်ျားဟာ သမီးမချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ရဖို့ သမီး သိပ်ချစ်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ အငြိုငြင်ကို အမုန်းတွေကို ရခဲ့ပြီးတော့မှ လက်ထပ်ရတဲ့သူမို့ သူ့ကို ချစ်မိလို့ အဲဒီလို လုပ်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ယူဆရပါတယ်။

ဖက်ဆွတ်က ကိုယ့်ရဲ့အသစ်စက်စက် ပူပူနွေးနွေး ဇနီးမယားကို သူက လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရဲ့မင်္ဂလာပွဲဟာ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာဖြင့် အောင်အောင်မြင်မြင် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့မိဘက တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး လက်ဖွဲ့တာမို့ သူတို့က အဲဒီလက်ဖွဲ့ရတဲ့ တိုက်လေးမှာ သီးသန့် နေသည်။ တုန်တုန်ရဲ့မိဘတွေကလည်း လက်ဝတ်ရတနာအတွင်း ပစ္စည်းတွေနဲ့ ငွေသားချည်း သိန်းတစ်ထောင် လက်ဖွဲ့တာမို့ သူတို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲဟာ ဖြောင့်ဖြူး အဆင်ပြေသလို ကံကောင်း တယ်လို့ပဲ ပြောရလေမည်။ မင်္ဂလာပွဲကို ရွှေလ မလာတာရယ်၊ ပြီးတော့ လူလူ မလာခဲ့တာရယ်ကလွဲရင် ကျန်တာအားလုံးဟာ အထစ်အငေါ့တော့ မရှိချေ။

အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အပေါ်ယံ စီးပွားရေး၊ ဇနီးရေးထိုင်ရေး စသည်ဖြင့် အဆင်ပြေချောမွေ့ပေမယ့် အဓိက သို့အပ်နေတာကတော့ နွေးတွေးမှုဟု သူ ထင်လေသည်။ သူက အဲဒီကိစ္စအတွက် တုန်တုန်နဲ့ စကားပြောချင်တာမို့ ဖက်ဆွတ်က အေးအေးဆေးဆေးရှိမယ့် အချိန်ကို စောင့်နေတာဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ ဒင်နာစားပြီး TV ကြည့်နေချိန်မှာ ကောင်းပြောလို့ ကောင်းမယ်ဟု သူက တွေးမိတာကြောင့် ဖက်ဆွတ် က သူကိုယ်တိုင် ပန်းသစ်တော်တွေခွဲစိတ်ကာ ညှော်ခန်းထဲကို ယူ လာလေလျှင် “အိမ်မက်ဆုံရာ” အစီအစဉ်ကြည့်နေတဲ့ တုန်တုန် က သူ့ကို တစ်ချက်မြှင့်ပြကာ TV ပဲ ဆက်ကြည့်နေ၏။

“တုန်တုန် ... ပန်းသစ်တော် စားလေ။ ကြိုက်တယ်မှလား။”
 “အင်း ... ကျေးဇူး”

တုန်တုန်က ခက်ရင်းဖြင့် အသီးတစ်စိတ်ကိုထိုးယူ ကာ တစ်ကိုက်၊ကိုက်စားရင်း TV ကိုသာ ဆက်ကြည့်နေလေ သည်။ အဲဒါကြောင့် သူက ပြောရခက်နေတာမို့ ချောင်းတစ်ချက် တုန်လိုက်ပြီးမှ အရဲစွန့် ပြောရလေသည်။

“တုန်တုန် ... စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်လို့”

အဲဒီတော့မှ သူမက TV အသံကို volume လျှော့လိုက်ကာ သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်၍ ပြောဆိုတဲ့ သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြလေသည်။ ဖက်ဆွတ်နဲ့ သူထိုင်နေတဲ့ အနေအထားက ဟိုဘက်ခုံအစွန်းနှင့် ဒီဘက်အစွန်း ဖြစ်နေကာ အရမ်းကွာဝေးနေသလို ခံစားမိတာမို့ သူက တုန်တုန်အနားသို့သွားကာ ထိုင်လိုက်လျှင် တုန်တုန်က မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ ဘာမှ ...

“ပြောစရာရှိတာ ပြောလေ။ နင် ဘာပြောမလို့လဲ”

တောက် ... သေရောကွာ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ လေသွားလေသည်။ အခေါ်အဝေါ်ကိုက နင်တွေ့ ငါတွေ့နဲ့ ဆိုတော့ ပြောဆိုပုံတွေက အရင်က သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲဖြစ်သည်။ သူ့အနေနဲ့ တည်ဆောက်လိုက်ပြီဖြစ်တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို အဆင်ပြေစေဖို့ပဲ ရည်ရွယ်သည်။

“ပြောလေ ... ဘာလဲ”

“ဟို ... ဒီလိုပါ။ ငါတို့တွေ လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုတော့ အခေါ်အဝေါ်တွေက စိမ်းတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ငါတို့က အဲဒီလို နင်တွေ့ ငါတွေ့နဲ့ ခေါ်ပြောတာက နားဝင်မချီဘူး ထင်တာပဲ”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုခေါ်ရမှာလဲ”

သူမပုံစံက တကယ်မေးနေတာမို့ ဖက်ဆွတ်က နည်းနည်းတော့ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဒါဟာ နွေးထွေးခြင်းရဲ့ အစပဲမှလား။

“ရတယ်ဟာ။ နင် အဆင်ပြေသလိုခေါ်”

တုန်တုန်က သူ့ကို မချို့မချည် မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်ကာ သူမဘာသာ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ကြည့်လေသည်။

“ကိုတိုး ... အင်း ... မကောင်းဘူး။ ကိုဆွတ် ... ဟုတ်ပြီ ... ကိုဆွတ်လို့ ခေါ်မယ်လေ”

ကိုဆွတ်။

အင်း ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ကျေနပ်သည်။ အခေါ်အဝေါ် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းတာဟာ နွေးထွေးခြင်းရဲ့အစလို့ သူ ယူဆလေသည်။

“အင်း ... ကောင်းတယ် ... ခေါ်”

“ကိုဆွတ် ... ကိုဆွတ် ... အဲ ... နေ့ပါဦး။ အဲဒီလိုက နင့်ကို ဟိုတစ်ယောက် ခေါ်တာမှလား”

အံဆင်ပြေနေပြီးမှ ဟိုတစ်ယောက် ခေါ်တာမှလား
ထလုပ်တာမို့ ရုတ်တရက်တော့ ကြောင်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ရူးချင်ယောင် မဆောင်နဲ့နော် ဖက်ဆွတ်။ ငါ သိတယ်။
နင် ရွှေလကို မမေ့နိုင်ဘူးမှလား။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူခေါ်
သလို ကိုဆွတ်လို့ ခေါ်ခိုင်းတာမှလား”

ဟား ... ကွိုင်ပါပဲကွာ။ သူ့ဘာသာခေါ်ပြီး သူ့
ဘာသာ ပြဿနာထရှာတာဖြစ်သည်။ ဖက်ဆွတ်က စိတ်ညစ်စွာ
ခေါင်းတစ်ချက် ကုတ်ရင်းက ...

“ဟား ... နင့်ဘာသာ ခေါ်တာလေ။ ငါ ခေါ်ခိုင်းတာမှ
မဟုတ်တာ။ ပြဿနာမရှာစမ်းပါနဲ့ဟာ။ ရွှေလကဖြင့်
ဩစီမှာ ငါတို့ကို မေ့တောင်နေပြီ။ အဲဒါဆိုလည်း ကိုဆွတ်
မခေါ်နဲ့။ တခြားနာမည် ပြောင်းခေါ်”

“တော်ပြီ။ မခေါ်တော့ဘူး။ ဟွန်း”

တုန်တုန်က သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ
ထထွက်သွားလေသည်။ ဟား ... လေတယ်ကွာ။ သူတို့နှစ်ယောက်
ဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခင်တာလေးပဲ ရှိနေကာ နွေးထွေး

မူပျောက်နေသည်။ အဆိုးဆုံးကတော့ သူမေ့ထားသလို ရှိနေပြီ
ဖြစ်တဲ့ ရွှေလကို ပြန်လည်အစဖော်ကာ ပြောတတ်တာကတော့
အသည်းတုန်ရဲ့ ညာဉ့်ဆိုးလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသည်းတုန်နဲ့သူ နွေးထွေးမှုရလာ
ဖို့ ကြိုးစားရမှာပဲဖြစ်သည်။

“နှစ်လခန့်ကြာပြီးသည့်နောက်...”

၉ ၀၇ ၆

တုန်တုန်က ဖုန်းနဲ့ အင်တာနက်သုံးကာ facebook က News Feed တွေ ဖတ်နေစဉ်မှာ ခြံရှေ့က ဘဲလ်သံကြောင့် ဖုန်းကို ခဏထားခဲ့ကာ အပြင်ထွက်ကြည့်ရသည်။ အပြင်မှာ လူမတွေ့တာမို့ စာလာတာလိုပဲ ယူဆရကာ စာတိုက်ပုံးလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် စာရောက်နေတာကို တွေ့ရတာမို့ စာလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ နာမည်က ဖက်ဆွတ်မို့ ဖက်ဆွတ်ရဲ့ personal ဟု ယူဆကာ တုန်တုန်က အိမ်ထဲကို ယူလာပြီး စာကိုစားပွဲပေါ်မှာသာ တင်ထားပြီး အင်တာနက် ဆက်သုံးနေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ဖက်ဆွတ် အလုပ်က ပြန်လာပြီမို့ တုန်တုန်က သူ့ကို ထွက်ကြိုကာ စာကိစ္စ သတိရသွားတာမို့ ပြောလိုက်သည်။

“ဖက်ဆွတ် ... နင့်စာ ရောက်နေတယ်”

“စာ ... ဘယ်သူ့ဆီကလဲ”

“မသိဘူးလေ။ နင့်ဆီလာတဲ့ စာဆိုတော့ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး ထင်လို့ပါ”

တုန်တုန်က တမင်တကာ ခပ်ရှဲ့ရှဲ့လေး ဖြေတာကို ဖက်ဆွတ်က ရိုးနေပြီဖြစ်သည့်အလား အပြုံးတစ်ခုပြုံးကာ အဲဒီ စာကိုယူ၍ တုန်တုန်ရှေ့မှာပင် ဖွင့်ဖတ်ဖို့ ဖောက်ရင်းက လှမ်း ပြော၏။

“နင်ကတော့ စံပါပဲဟာ။ ငါက နင့်ယောက်ျားပါဟ။ ငါ့ personal က နင့် personal ပဲ မဟုတ်လား”

ဖက်ဆွတ်ရဲ့ အဲဒီအပြောလေးကတော့ ကျေနပ်ချင် စရာလေးပဲဖြစ်သည်။ ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့ကို စိတ်ထဲမှာ ဘဝင် ကျတာတွေကော မကျတာတွေကော ရောထွေးနေတာဖြစ်သည်။ တုန်တုန်ရှေ့မှာတင် စာအိတ်ဖောက်တာမို့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်း တော့ ကြည်လင်ရတာဖြစ်သည်။ ဖက်ဆွတ်က စာအိတ်ထဲကစာ ကို ထုတ်လိုက်လျှင် စာမဟုတ်ဘဲ ပို့စ်ကတ်လေး တစ်ကတ် ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ အဲဒီပို့စ်ကတ်ဒ်မှာ အသည်းပုံလေး

ဘစ်ခုသာပါ၍ အဲဒီအသည်းပေါ်မှာ “L” ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးကို တေစ်ကာ ကပ်ထားလေသည်။ အဲဒါ ဘာသဘောလဲ။ ဖက်ဆွတ် ရဲ့အံ့အားသင့်မှု မဆုံးခင်မှာ တုန်တုန်က သူ့လက်ထဲက ကတ် ပြားကို ဆွဲယူလိုက်ကာ ...

“အဲဒါ ဘာလဲ ဖက်ဆွတ်”

“ငါလည်း မသိဘူးလေဟာ။ ဒီစာက နင် လက်ခံထား တာလေ”

ဖက်ဆွတ်က မသိဘူးဆိုတာ မယုံကြည်နိုင်စရာ။ ဒါ ဘယ်သူပို့သလဲဆိုတာ တွေးစရာတောင် မလိုပေ။ တုန်တုန်က အဲဒါဘယ်သူဆိုတာ တန်းသိနေတာမို့ ဖက်ဆွတ်ကို စစ်ရတော့ ဘာဖြစ်သည်။

“ငါ့ဘက်ကို ပတ်မလာနဲ့ ဖက်ဆွတ်။ ဒါ ဘယ်သူပို့တယ် ဆိုတာ နင် သိကို သိတယ်”

“ဟား ... ဘာလဲကွာ။ ငါ အလုပ်ပင်ပန်းလာတယ်။ လာ မစားနဲ့ တုန်တုန်ရာ”

ဖက်ဆွတ်က လှည့်ထွက်သွားဖို့ ခြေလှမ်းပြင်တာမို့ တုန်တုန်က သူ့လက်ကို လှမ်းဆွဲထားကာ ...

ဖက်ဆွတ်က တိုက်ခန်းစာရင်းတွေကို ပြန်ကြည့်နေ
တုန်း ဖုန်းဝင်လာတာမို့ လုပ်နေတာကို ခဏရပ်ကာ ဖုန်းကိုင်
လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို”

“ဖက်ဆွတ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ။ ဘယ်သူပါလဲ”

“ငါပါ ... ရွှေပလူ။ မှတ်မိတယ်မှလား”

ရွှေပလူ။ ဖက်ဆွတ်က အဲဒီနာမည်ကြားတာနဲ့
အရမ်းကို မှင်တက် အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။ လူလူ တစ်
ယောက် သူ တုန်တုန်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက လုံးဝခြေရာ
ဖျောက်သွားခဲ့တာ အခုမှ ဆက်သွယ်တာဖြစ်သည်။

“လူလူ ... နေကောင်းတယ်နော်။ နင် အခု မိုးကုတ်မှာပဲ
လား”

“ငါ ရန်ကုန်ရောက်နေတယ် ဖက်ဆွတ်”

“ဟား ... ဟုတ်လား။ ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ။ တုန်တုန်
သာသိရင် တအားဝမ်းသာမှာ။ ငါတို့ နင့်ဆီ လာတွေ့မယ်
လေ”

“ဖက်ဆွတ် ... နင် ငါ့ကို လာတွေ့ပါလား။ ငါ အသည်း
တုန်နဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး”

ဖက်ဆွတ်က လူလူရဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်စကားကြောင့်
အံ့ညွဲသွားရသည်။ လူလူတစ်ယောက် အရမ်းကို ငြိမ်သွားသလိုပဲ။
ပြီးတော့ တုန်တုန်ကို မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့။

“ဖက်ဆွတ် ... ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ။ နင် တွေ့မှာလား၊
မတွေ့ဘူးလား”

“ဪ ... အေး ... လာခဲ့မယ်လေ။ ငါ ဘယ်လာခဲ့ရ
မှာလဲ”

“ဒီနေ့ညနေ ဟိုတယ်မှာ Dinner စားရင်းနဲ့ စကားအေး
ဆေးပြောမယ်။ အခု ငါ ထရိတ်ဒါးစ်မှာ တည်းနေတယ်။
ညနေ ထမင်းစားချိန် နင် အဲဒီကိုပဲ လာခဲ့လိုက်လေ။
စောင့်နေမယ်နော်”

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို”

လူလူ့ဘက်က ဖုန်းကပိတ်သွားပြီဖြစ်၏။ သူ့ဆီက confirm တောင် မယူဘဲ ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းချသွားလေသည်။ ဖက်ဆွတ်ဟာ စဉ်းတော့ စဉ်းစားသွားရသည်။ လူလူ့ဟာ တုန်တုန်ကို မတွေ့ချင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောထားကို နားလည်ပေးလို့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကျတော့ ဘာလို့တွေ့ဖို့ ချိန်းရတာလဲ။ တုန်တုန်ကို စိတ်နာတယ်ဆိုရင် သူ့ကိုလည်း တုန်တုန်နည်းတူ စိတ်နာရမှာ မဟုတ်ဘူးလား။

ဖက်ဆွတ်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ပြီးတော့ သူ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်ဆိုတာကို တုန်တုန်ကို လှမ်းပြောရမှာမို့ တုန်တုန်ဆီကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟယ်လို”

“တုန်တုန် ... ငါ ဒီနေ့ ပြန်လာတာ နောက်ကျမယ်။ အဲဒါ စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ လှမ်းပြောတာ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

တုန်တုန်က ကွန်ပလိန် တက်လာတာမို့ ဖက်ဆွတ်က ပေးစရာ reason တစ်ခုခုကို အလျင်အမြန် စဉ်းစားကာ ပြောရတော့သည်။

“ဟိုဟာ ... ငါ့သူငယ်ချင်းမြဲနဲ့ တိုက်ကို သွားကြည့်ပြီး ဈေးဖြတ်မယ်။ အသင့်အတင့်ဆို ဝယ်လက်နဲ့ပါ တော့ပေးပြီး ဈေးစကား ဘာညာ ပြောမှာဆိုတော့ နည်းနည်းအိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်။ ထမင်းစားမစောင့်နဲ့တော့နော်”

“အင်း ... အင်း ... စောစောတော့ ပြန်လာနော်”

“အေးပါဟ ... အဲဒါဆို ဒါပဲနော်”

ဖက်ဆွတ်က ပထမဆုံး တုန်တုန်ကို လိမ်မိတာမို့ စိတ်ထဲတော့ နည်းနည်းလေးနေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အဆင်ပြေပြေ လိမ်နိုင်ခဲ့ပြီမို့ ရင်တော့အေးသွားရပြီဖြစ်၏။ တုန်တုန်ကို လူလူနဲ့ သွားတွေ့တာကို လောလောဆယ်တော့ လူလူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဒိုင်ထားရမှာပဲဖြစ်သည်။

“အခု ဒါဆို နင်တစ်ယောက်တည်း လာတာပေါ့။ ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး လူလူရာ။ နင် ထပ်ပြဿနာမရှာပါနဲ့ဟာ။ လူကြီးတွေက နင်ပျောက်လို့ ဒေါင်းတောက်အောင်ရှာနေကြရဦးမယ်”

“ဟား ဟား ... ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်မပူနဲ့။ ငါက အိမ်ပိုင်လို့ ဂေါ်လီလုပ်လာတာ။ အခု ဒီရန်ကုန်ကို ငါ့ကို အေးရာအေးကြောင်း လွှတ်လိုက်တာ။ အခု ငါပြန်လာတာ ငါ့မိဘကိုယ်တိုင် သဘောတူကြည့်ဖြူလို့ လွှတ်လိုက်တာ”

ဖက်ဆွတ်က လူလူ ပြောတာကို နားထောင်ကာ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညှိတ်ပြလိုက်သည်။ လူလူ ပုံစံက အရင်တုန်းကနဲ့မတူ။ သွက်လက်တက်ကြွမှုတွေဟာ ဟိုအရင်တုန်းကလိုမျိုးပဲ ဖြစ်ပေမယ့် ဟိုတုန်းကလိုမျိုး ကလေးဆန်စွာ မဟုတ်တော့ဘဲ

ရင့်ကျက်မှုရှိသွားတာမျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရင်ထဲမှာ မေးခွန်းတစ်ခုက အဆင်သင့် ရှိနေပေမယ့် မေးဖို့ မမေးဖို့ကို သူလည်း ဝေခွဲရ ခက်နေတာဖြစ်၏။ အကယ်၍ မေးလိုက်ပြန်ရင်လည်း အနာဟောင်းကို ပြန်ဆွသလို ဖြစ်မှာစိုးတာကြောင့် သူဟာ ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။

“ဖက်ဆွတ် ... နင် ငါ့ကို မေးစရာမရှိဘူးလား”

ဖက်ဆွတ်က အဲဒီမေးခွန်းကြောင့် လူလူကို နည်းနည်းတော့ ဂါသွားရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှ ရှိနေတဲ့ မေးခွန်းကိုများလူလူ သိနေသလား။ ဖက်ဆွတ်က သူမကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင် လူလူက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ ပြုံးစေမျက်နှာထားဖြင့် မေးခွန်းထပ်ထုတ်လေသည်။

“ဟိတ် ... ပြောဦးလေ။ နင် ငါ့ကိုမေးစရာ ဘာမှမရှိဘူးလား”

“အင်း ... မေးချင်တာလေးတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေးဖို့ သင့်မသင့် စဉ်းစားနေလို့ပါ”

လူလူက သူ့စကားအတွက် နှုတ်ခမ်းကို စုချွန်ကာ ရိုက်ပေါက်ပုံစံဖမ်း၍ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို အပြုံးတွေ လျှံတက်နေတဲ့ မျက်လုံးတို့ဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“အချိန်က နှစ်လကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ငါတို့မဆုံဖြစ်ကြတာ နှစ်လကျော်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီလောက်ကာလလေးက ဘာကိုမှ ကြီးမားစွာ ပြောင်းလဲမှုမပေးနိုင်သေးပါဘူး။”

“နင် ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား လူလူ”

ဒီမေးခွန်းကတော့ သူ မေးသင့်တယ်လို့ ထင်တာကြောင့် အဲဒါကို အရင်ဆုံးမေးရလေသည်။ အဲဒီအတွက် လူလူက ဘာမှပြန်မဖြေသေးဘဲ ရေအရင်သောက်လိုက်ပြီးမှ ...

“စိတ်ဆိုးရမယ့် အခြေအနေမျိုးမှ မဟုတ်တာဘဲ ဖက်ဆွတ်ရယ်”

“တုန်တုန်က နင့်ကို ဆက်သွယ်တာကို နင် အဆက်အသွယ် ဘာလို့ ဖြတ်ထားတာလဲ”

“ငါ့မှာလည်း ငါ့အပူနဲ့ငါလေ။ သူ အဆင်ပြေသွားတော့ ငါ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ အဆင်ပြေမှုရဖို့ ငါ တည်ဆောက်နေရသေးတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်ပါ။ တုန်တုန်က ငါ့ကို ဆက်သွယ်နေတာ ငါသိပါတယ်”

လူလူရဲ့ပုံစံကို ကြည့်ရတာ စိတ်ထဲတော့ ဘဝင်မကျဖြစ်မိတာပင်။ ဒီအချိန်ထိ စကားတွေ ပြောနေကြပေမယ့် သူမဘာအကြောင်းကြောင့် ရန်ကုန်ကို ရောက်လာရတယ်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့အိမ်ထောင်ရေး တည်ဆောက်ခြင်း မဆောက်ခြင်း စသဖြင့် သူ သိချင်နေတာတွေကို မသိနိုင်သေးသောအခါ သူက လူလူကို ပိုစိတ်ဝင်စားမိနေတာဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်တော့ လူလူဆိုတာ ကလည်း သူနဲ့ပတ်သက်မှု ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီအတွက် မမျှော်လင့်စွာပဲ တုန်တုန်နှင့် လက်ထပ်ရတဲ့အတွက် သူ့ဘက်က လူလူအပေါ် ဖောင်းလိမ့်သည်လို့ ယူဆနိုင်ပါသည်။

“ငါ ဒီမှာ နည်းနည်းကြာမယ်နော်။ ဘယ်လိုလဲ ... ဧည့်ဝတ်ကျွန်ုပ်တို့မှာလား”

“ဖြစ်ပါတယ် ... ဒါနဲ့ နင်က ဒီမှာပဲ တည်းမှာလား။ တစ်ယောက်တည်း လာတာလား”

“အမ်း ... ဆိုပါတော့။ လတ်တလောတော့ ဒီမှာ တည်းတယ်လေ”

ဖြေတာတွေက မတိမကျဖို့ ဖက်ဆွတ်က စိတ်ထဲမှာ လုံးဝဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုခေါ်တွေ့တယ်။ တုန်တုန်

ကိုကျတော့ မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့။ အမှန်တကယ်ဆို သူတို့နှစ်ယောက်က သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ မဟုတ်လား။ စိတ်ထဲမှာ အမှအကြိတ်လေးတွေ ရှိနေကြတာဟာ အဓိက သူ့ကြောင့်မို့ သူကပဲ ပြန်လည်ချေဖျက်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကလည်း ရှိနေသေးပါသည်။

“လူလူ ... နင် ငါတို့အိမ် လိုက်လည်ပါလားဟင်။ နင့်ကိုသာ တုန်တုန် မြင်ရင် တအားဝမ်းသာသွားမှာ”

“ငါ သူ့ကို တွေ့မှာပါ။ လောလောဆယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ နောက်ရက်ပေါ့။ ငါ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ နင် ပြောချင်ရင် ပြောနိုင်တယ်နော်”

ဘာတွေလဲကွာ။ စကားလုံးတွေဟာ အဓိပ္ပာယ်တွေ ပါနေတယ်ဆိုတာ သူ့သိပေမယ့် အဲဒါဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း သူမသိပါ။ လူလူအနေနဲ့ တုန်တုန်ကို စိတ်နာကောင်း စိတ်နာနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းနေတာက လူလူရဲ့စကားလုံးတွေဟာ ဘာကိုဆိုလိုနေတယ်မှန်း သူ မသိပါ။

“နင်ကော နင့်မိဘတွေ စီစဉ်ထားတဲ့ကိစ္စ ...”

သူ့စကားတောင် မဆုံးသေးခင်မှာ လူလူက အေးရာ အေးကြောင်းပဲ ပြန်ဖြေသွားလေသည်။

“ငါ အပျိုကြီး မလုပ်ပါဘူး။ အိမ်ထောင်ပြုမှာပါ။ ငါလည်း သတို့သမီး ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ဒါဆို နင့်ကို စီစဉ်ထားတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာပေါ့”

“အင်း ... လက်ထပ်မှာပါ။ အခု လောလောဆယ်တော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ကဲ ... စကားပြောတာ ကောင်းတယ်ဟာ။ ဒါပေမဲ့ နင် ပြန်လာမယ့် အချိန်ကို စောင့်နေမယ့်သူရှိနေတယ်ဆိုတော့ နင် ပြန်သင့်ပြီ။ နောက်နေ့မှ တွေ့မယ်လေ။ ငါနဲ့အတူ ဒင်နာစားရင်း အချိန်ကုန်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ”

ဖက်ဆွတ်က သူ့ကို ပြန်တော့လို့ အနုနည်းပြောနေတာမို့ သူ သိပ်စကားကြော မရှည်တော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ လူလူတစ်ယောက်က သူ့ကို ပေါ်တီအောက်အထိ လိုက်ပို့ကာ သူ့ အိမ်ပြန်ခါနီးမှာ တုန်တုန်အတွက် စကားလက်ဆောင် ပါးလိုက်လေသည်။

“ဪ ... ဖက်ဆွတ် ... တုန်တုန်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ငါ လာမယ့်နေ့ကို အဆင်သင့် စောင့်နေပါလို့။ ပြောလိုက်နော်”

ဖက်ဆွတ်က ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြကာ လူလူ
ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူ့ရဲ့အိမ်
အပြန်ဟာ တုန်တုန်ကို ပြောစရာ စကားတွေ အများကြီးရှိနေ
ပြီဖြစ်လေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉(မြေညီ)၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာပွေမြို့နယ်၊
သို့ လိပ်မူ၍ ငေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

တုန်တုန်က မနက်အစောကြီးကတည်းကထကာ
ဘရိတ်ဖတ်စ် ပြင်လေသည်။ ဖက်ဆွတ်က နန်းကြီးသုပ် ကြိုက်
တတ်တယ်ဆိုတာ သိထားတာမို့ သူ့ အိပ်ရာမှမနိုးခင် ကြိုပြီးပြင်
ဆင်ထားတာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုကြောင့်မှန်းတော့ မသိပေ။
တုန်တုန်စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်မှုတော့ ဖြစ်နေသည်။ လူလူက ရန်ကုန်
ရောက်လာသော်လည်း တုန်တုန်ကို ဆက်သွယ်ခြင်း မရှိပါချေ။
သူ ရောက်နေတာကို ဖက်ဆွတ်ကိုပဲ ဆက်သွယ်အသိပေးတယ်
ဆိုကတည်းက သူ တုန်တုန်ကို မကျေနပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သိသာ
လှလေသည်။ ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ တုန်တုန် ကြောက်နေမိတာ
တော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။

လူလူဟာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ ဉာဉ်လေးရှိနေတယ် ဆိုတာ တုန်တုန် သိတာပေါ့။ တုန်တုန်ဘက်က အမှားလို့ပဲ ယူဆရတာမို့ တုန်တုန်ဟာ ငယ်သူငယ်ချင်း အချစ်ရဆုံး သူငယ်ချင်း လူလူနဲ့ အရင်လို အခြေအနေမျိုး ပြန်လည်ရဖို့ဆိုတာ သိပ်တော့ လွယ်မယ်ထင်ပေ။ နောက်ပြီးတော့ တုန်တုန်ရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရွံ့နေမိတာဖြစ်သည်။

“တုန်တုန်ရေ ... တုန်တုန်”

တုန်တုန်က နောက်ဖေးမှာ ချက်ပြုတ်စီစဉ်နေရင်းက နာမည်ခေါ်သံ ကြားတာမို့ ဖက်ဆွတ်ကြားအောင် လှမ်းအသံပြုလိုက်ရလေသည်။

“ငါ ဒီမှာ ဖက်ဆွတ်ရေ”

ဖက်ဆွတ်က နောက်ဖေးထဲ ဝင်လာကာ တုန်တုန် စီစဉ်နေတာတွေကိုကြည့်ကာ ...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ တုန်တုန်”

“နန်းကြီးသုပ်လေ။ နင် ကြိုက်တယ်မှလား”

“အမ်”

ဖက်ဆွတ်က တုန်တုန်ရဲ့စကားကို ကြားရလျှင် အရမ်းကို အံ့အားသင့်သွားပုံ ရလေသည်။ ပြီးတော့ တုန်တုန်အနားသို့ ရောက်လာကာ တုန်တုန် စီမံလုပ်ကိုင်နေတာကို ကြည့်ရင်းက ...

“ပင်ပန်းလိုက်တာဟာ။ ခါတိုင်း ဘာရိတ်ဖတ်စံလို ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ဆို အဆင်ပြေပါပြီ တုန်တုန်ရယ်။ ဒုက္ခရှာလို့”

“ရပါတယ်ဟာ။ တစ်ခါတလေပဲ။ ငါ နင့်ကို ငါ့လက်ရာ ကျွေးချင်လို့ပေါ့။ စကားများလိုက်တာဟာ။ မျက်နှာမသစ် ရသေးဘူးမှလား။ သွားသစ်။ ဒီမှာ အဆင်သင့် ပြင်ပေးထားမယ်”

တုန်တုန်က ပန်းကန်တွေ လှမ်းယူကာ နန်းကြီးသုပ် ဒီ ပြင်နေချိန်မှာ မျက်လုံးထောင့်ကနေ သူ စိုက်ကြည့်နေတာကို မြင်တာမို့ တုန်တုန်က သူ့ကို ပြန်ကြည့်လိုက်လျှင် ဖက်ဆွတ်က ပြီးမြဲ မျက်နှာထားဖြင့် တုန်တုန် နာမည်ကို ခပ်တိုးတိုးခေါ်လေသည်။

“တုန်တုန်”

တုန်တုန်က သူ့ကို အကြည့်ဖြင့် ပြန်ထူးလိုက်၏။ ဖက်ဆွတ်ကတော့ တုန်တုန်ကို အသာငေးနေရင်းက ...

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်ရင်းနှီးလာရင် ရင်ဘတ်ထဲက ခံစားချက်ကို မပြောလည်း သိနေတယ်တဲ့။ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့နော်။ တုန်တုန်နဲ့ ကိုယ်က တစ်စိတ်တည်း တစ်သားတည်း ကျပြီးသားပဲဟာ”

ဟင် ...။ ထင်မထားတဲ့ စကားလုံးမို့ တုန်တုန်ဟာ ရင်တော့ တစ်ချက်ခုန်သွားလေသည်။ ဖက်ဆွတ် ဆိုလိုချင်တဲ့ သဘောက တုန်တုန်ရဲ့စိတ်ထဲက ခံစားချက်တွေကို သူသိနေတယ်ဆိုတော့။ တုန်တုန် သူ့ကို ဆုံးရှုံးရမှာ ကြောက်နေတယ်ဆိုတာ သူ ရိပ်မိနေခဲ့တယ်ပေါ့။ တုန်တုန်က ကိုယ့်ခံစားချက်တွေ လူမိသွားတာမို့ ချွေးတောင်ပြန်ချင်လာသည်။ တုန်တုန်ရဲ့အေးတိအေးစက်ပုံစံကို သူက ကြည့်နေသေးတာမို့ တုန်တုန်က သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး အော်မိသွားသည်။

“သွားလေ ... ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ”
“ဪ ... သွားရမှာလား။ မကြည့်ရဘူးပေါ့”
“တောက် ... ဖက်ဆွတ်နော်။ နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သွား”

“အေးပါ ... ပါ ... နန်းကြီးသုပ်အသင့် ရှုထံပြင်ထားနော်။ အတွေးတွေလွန်ပြီး အစပ်အဟပ် မတည့်လို့တော့ မိန်းမက နန်းကြီးသုပ်တောင်မသုပ်တတ်ဘူးဆိုပြီး အော်လာပေါ့ တင်လိုက်မှာ။ ဟွန်း ... ဟွန်း ... သေချာပြင်ထား”

ဖက်ဆွတ်က နောက်ရွတ်ရွတ်ဖြင့် လှမ်းနောက်ကာ အပြေးထွက်သွားလေသည်။ တုန်တုန်က သဘောတကျ ပြုံးမိသွားလေသည်။ ဒီလိုဆိုတော့ သူ့ရင်ထဲမှာလည်း တုန်တုန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားချက်လေးတွေ ရှိနေခဲ့ပြီလား။

“တီးတောင် ... တီးတောင်”
ဘဲလ်တီးသံကြောင့် တုန်တုန်က နန်းကြီးသုပ်ပွဲကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ လက်သွားဆေးပြီး အပြင်ထွက်ကာ ဘယ်သူလဲ ကြည့်လိုက်သည်။ လာတဲ့စဉ်သည်က လူလူ ဖြစ်နေတာမို့ တုန်တုန်က အရမ်းကို အံ့အားသင့်သွားကာ ခြိတ်ခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့သည်။ ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့မှထွက်ကာ လူလူကို အပြေးထွက်ကြိုလေသည်။

“လူလူ ... နင် ... နင် ... ငါ့ဆီလာတယ်နော်”

“မနေ့က ငါ ဖက်ဆွတ်ကို ပြောလိုက်တယ်လေ။ ငါ နင့် ဆီလာခဲ့မယ်ဆိုတာ သူ မပြောဘူးလား။”

“အေး ... ပြော ... ပြောပါတယ်။ လူလူ ... လာလေဟာ”

တုန်တုန်က အရင်လိုပဲ ရင်းနှီးနှေးနှေးထွေးထွေးမျှမျှစွာ ဖြင့် လူလူ့ကို အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်သွားလေသည်။ လူလူကအိမ် ကို ဈက်လုံးဝရပ် တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ကာ ...

“နင့်ယောက်ျားကော”

လူလူ့ရဲ့ပြောဆိုပုံက အေးတိအေးစက်နိုင်ကာ ခပ် ပြတ်ပြတ်လေသံမို့ တုန်တုန်က စိတ်ထဲမကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။ လူလူ့ဆက်ဆံပုံတွေက သူစိမ်းဆန်လေသည်။ သူ့ရဲ့မျက်နှာအမူ အရာတွေဟာ တုန်တုန်က အမှားကျူးလွန်မိခဲ့တဲ့ အပြစ်သားမို့ ခွင့်မလွှတ်ဟန်တွေ ပါဝင်နေလေသည်။ ဒါပေမဲ့ တုန်တုန် သည်းခံ ရမှာပဲဖြစ်သည်။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ဟိုတုန်းကလို လူလူနဲ့ ချစ်ချစ် ခင်ခင် ပျော်ရွှင်ရသော အချိန်ကာလတွေကို ပိုင်ဆိုင်ချင်လေသည်။

“သူ ရေချိုးနေတယ်။ လာလိမ့်မယ်။ ဩော် ... လူလူ ... ငါ ဒီနေ့ နန်းကြီးသုပ္ပံ လုပ်ထားတယ်။ တစ်ခါတည်း စားသွားနော်။ လာ”

တုန်တုန်က ဘာမှဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး မေ့ဖျောက်၍ လူလူ့လက်ကိုဆွဲကာ နောက်ပေးခေါ်သွားဖို့ ဟန်ပြင်လေလျှင် လူလူက အဲဒီအပြုအမူကို ဆတ်ခနဲ လက်ပြန်ရုပ်တာမို့ တုန်တုန် မှာ ပိုအံ့ဩသွားရသည်။

“ငါ နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ တုန်တုန်”

“အေး ... အေး ပြောလေ လူလူ”

“နင့်ကို လက်စားချေဖို့ ငါ ဒီကိုလာခဲ့တာ တုန်တုန်။ ငါ ဘဝတစ်ခုလုံး ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ငါစိန် ခေါ်ဖို့ ဒီကိုလာခဲ့တာ ...

ဒီနေ့ကစပြီး နင့်ကို ငါ စိတ်ဒုက္ခပေးမယ်။ ငါ ကျေနပ်လောက်တဲ့ စိတ်ဒုက္ခမျိုး နင်ရပြီဆိုမှ ငါ မိုးကုတ် ပြန်ပြီး ကိုကောင်းကို လက်ထပ်မယ်”

“ဘာ”

တကယ်ကို ထင်မှတ်မထားလေတာကြောင့် တုန်တုန် ဘာ အရမ်းကို အံ့ဩသွားရလေသည်။ နင် ငါ့ကို အဲဒီလောက် အိတောင် စိတ်နာနေရတာလား လူလူရယ်။

“လူလူ ... နင် ငါ့ကို တော်တော်မုန်းနေတာလား”

“အပိုတွေ မေးနေဖို့ အချိန်မဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို စိတ်ဒုက္ခပေးဖို့ ငါ့ ရောက်လာပြီဆိုတာ နင် သိအောင် ငါလာပြောတာ။ သွားမယ်”

တကယ့်ကို ငယ်သံယောဇဉ်လေးတောင် မထောက်ဘဲ ရက်ရက်စက် ပြောထွက်ကာ ကျောခိုင်းထွက်သွားလေသော လူလူကို အကြောင်သာ ငေးကြည့်နေစဉ်မှာ ဖက်ဆွတ်ရဲ့အသံက ဟိန်းခနဲ ထွက်လာလေသည်။

“မင်းက ဘာတွေကို စိတ်ဒုက္ခပေးမှာလဲ ရွှေပလူ”

အနောက်ကနေ စီခနဲ ထွက်လာတဲ့ အသံကြောင့် တုန်တုန်က လှည့်ကြည့်မိသလို လူလူကလည်း ပြန်လှည့်လာလေသည်။ ဖက်ဆွတ်က ခပ်တင်းတင်း မျက်နှာထားနဲ့ တုန်တုန်ဘေးနားမှာ လာရပ်ကာ လူလူကို ခပ်ထန်ထန်ကြည့်၍ ...

“ရွှေပလူ ... တုန်တုန်ကို စိတ်ဒုက္ခပေးတဲ့သူ ဘယ်သူ့ကို မဆို ငါ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ မင်း လုပ်ကြည့်လိုက်လေ။ ငါ့အကြောင်း မင်း သိစေရမယ်”

“ဖက်ဆွတ်”

တုန်တုန်က ဖက်ဆွတ်ကို တားနေသော်လည်း ဖက်ဆွတ်ကတော့ မျက်နှာကြောတင်းတင်းဖြင့် လူလူကို ကောနေတာဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ငါ့ရဲ့မကျေနပ်မှုအတွက် နင်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပေးမှာလဲ။ တုန်တုန်ကြောင့် ငါ့အနာဂတ်တွေ တစ်စီစီ ဖြစ်ကုန်တာကိုကော ဘယ်လိုကျေနပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဟား ... မင်းကွာ။ ဒီမှာ လူလူ ... တုန်တုန်က နင်သိပ်ချစ်တဲ့ နင့်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူးလား။ နင် အဲဒီလောက်အထိ မပြောသင့်ဘူး။ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ နင်နဲ့ငါက ကော ချစ်သူတွေမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ ငါ့ဘက်က ကူညီခဲ့တာပဲလေ။ နင်တို့နှစ်ယောက်လုံးကို ငါ ကူညီခဲ့တာ”

“မသိဘူး။ ငါ့ကို ဘာမှလာတရားချမနေနဲ့။ ငါ့ဘက်က နစ်နာခဲ့မှုအတွက် ငါ လက်စားချေရမှာပဲ”

“မင်း”

ဖက်ဆွတ်နဲ့ လူလူက ခွန်းတုံ့မခံ ပြောနေကြတာ မို့ ဖက်ဆွတ် ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေတာကို တားဖို့လိုအပ်လာတာကြောင့် တုန်တုန်က အမြန်ကြားဝင်ရတော့သည်။ ရင်ထဲမှာတော့ အရမ်းနာကျင်ရလေသည်။

“ဖက်ဆွတ် ... နေ ... ဒီမှာ လူလူ ... နင်နဲ့ ငါဟာ ဒီလို မျိုး အမုန်းတရားတွေနဲ့ လမ်းခွဲမှဖြစ်မယ်ဆိုရင် နင့်သဘော ပါပဲ။ ငါ့ကို စိတ်ဒုက္ခပေးချင်တယ်။ လုပ် ... နင်ကြိုက် တာလုပ်ပါ လူလူ။ ငါ့အတွက် ဘယ်သူ့ရဲ့ချစ်ခြင်းကိုမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရတာကို ငါ အသားကျနေပါပြီ။ နင် ငါ့ကို စိတ်ကြိုက် ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်”

“နင်တို့ စောင့်ကြည့်လိုက်”

လူလူက လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍ စိန်ခေါ်သွား ကာ ထွက်သွားလေသည်။ ဘာမှကို ဆက်မပြောချင်တော့ပေ။ တုန်တုန်သည် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ အလှည့်မှာ ဖက်ဆွတ်က တုန်တုန်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲကိုင်ကာ တားရင်း ...

“နင် ဘာလို့ အရှုံးပေးရတာလဲ တုန်တုန်။ ရွှေပလူ အရမ်းတရားလွန်တယ်။ မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်ကြောက် တတ်နေရတာလဲ။ နင် ဘာမှမကြောက်နဲ့။ သူ နင့်ကို ဘာဒုက္ခပေးလို့ ရမှာလဲ”

အားပေးတာလား။ အားမရလို့ အပြစ်တင်တာလား ဝေခွဲမရသော စကားတို့က တုန်တုန်အတွက်တော့ ပိုပြီးနာကျင် စေသည်။ ခုနက စကားလုံးတွေထဲမှာတင် ဖက်ဆွတ်ရဲ့စိတ်ကို တုန်တုန် ဖတ်တတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ တုန်တုန် ဟာ ဒီကနေ့ထိ သူ ကူညီပေးလိုက်ရတဲ့သူ အဖြစ်ပဲ ရှိနေတာဖြစ် သည်။ သူ့ရဲ့အကြင်နာတချို့ကို အချစ်လို့ မှတ်ယူကာ ချစ်မိလေ ခဲ့သော တုန်တုန်ကသာ ဘာသာပြန်မှားခဲ့သူကြီး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ပါးစပ်က ချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ခွန်းမှ ထွက်မ လာခဲ့တာကိုး။

“တုန်တုန်”

တုန်တုန်က မျက်ရည်စေ့ချင်လာတဲ့ မျက်ဝန်းတွေ ကို တစ်ချက်ပုတ်ခတ်လိုက်ကာ သူ့ကိုင်ထားတဲ့ လက်တွေကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ ကူညီခဲ့ပါလေသော မိန်းကလေး က သူ ကူညီနေတဲ့ မိန်းကလေးကို ရန်ရှာတဲ့ အဖြစ်အတွက် တုန်တုန်က နာကျင်ကြေကွဲစွာ ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်သည်။

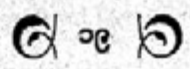
“သူ့မှာလည်း သူ့ခံစားချက်တွေ ပေါက်ကွဲသွားလို့နေမှာ ပေါ့။ သူ့ကို ပေါက်ကွဲခွင့် ပေးလိုက်ပါတယ်။ လူဆိုတာ

ခံစားချက်တွေမှ ရင်မဖွင့်ရရင် ခံစားချက်နှင့်ပြီး နှလုံးသား
သေသွားလိမ့်မယ်။ လူလူကို ရင်ဖွင့်ခွင့် ပေးလိုက်တာပါ။”

တုန်တုန်ကပြောပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်လာခဲ့
တော့သည်။ အစကတော့ သူ တစ်ခါမှ ချစ်တယ်လို့ မပြောခဲ့
တာကို ရိုးရိုးလေး တွေးပေးနိုင်ပေမယ့် အခုတော့ တုန်တုန်
သဘောပေါက်ခဲ့လေပြီ။ သူက တုန်တုန်ကို ဘယ်တုန်းကမှ
မချစ်ခဲ့ဘူးတာကိုး။

တုန်တုန်သည် ကြွေကျချင်နေသည် မျက်ရည်စတွေ
ကို အရှုံးမပေးချင်တာကြောင့် နှုတ်ခမ်းကိုသာ ခပ်တင်းတင်းဖိ
ကိုက်ထားမိလေသည်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဖက်ဆွတ်က မျက်လုံးထဲမှာ ဘယ်လိုမှ အဆင်
မပြေတော့တာမို့ ခပ်မာမာ လေသံဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်လျှင်
တုန်တုန်ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက တုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေသည်။ ပြီးတော့
ခံစားချက်မဲ့တဲ့ ထုံပေပေ မျက်နှာထားဖြင့် သူ့ဘက်လှည့်ကာ
ပြန်ဖြေလေသည်။

“လူလူက သူ စကော့ဈေးမှာ ဈေးသွားဝယ်မှာမလို့
အဖော်လိုက်ခိုင်းတာပါ”

“ဘာ”

သူ့ဒေါသက အဆုံးစွန် ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။ ဒါတော့ ရွှေပလူ တရားလွန်တယ်လို့ သူ သတ်မှတ်သည်။ ပြီးတော့ အသည်းတုန်ကို သူ အားမရတာနဲ့တင် အသက်ထွက် သွားလောက်သည်။ ဟိုတုန်းကလို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ သွက်လက် တက်ကြွမှုတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်၍ ငေးတိဋိုင်တိုင်ဖြင့် တစ်လောက လုံးကို လက်မြှောက်ထားပုံ ပေါက်နေလေသည်။ အဆိုးဝါးဆုံး ကတော့ ဒုက္ခပေးပါမယ်လို့ စိန်ခေါ်သွားတဲ့သူကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ကာ ဒုက္ခခံနေသော အသည်းတုန်ရဲ့ သည်းခံမှု စွမ်းအင်ကို သြချယူရလောက်အောင် စိတ်ပျက်မိလေသည်။

“အသည်းတုန် ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နင်က အဖော် လိုက်ပေးရအောင် သူ့ခိုင်းဖတ်လား။”

ဖက်ဆွတ်က ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ တဆုံးပြောချပစ် လျှင် သူမက သူ့ကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ အေးတိ အေးစက်လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလေသည်။

“လူလူနဲ့ ငါက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ တစ်သက်လုံး Shopping အတူသွားနေကြ။ အဖော်လိုက်ပေးတာနဲ့ ခိုင်း ဖတ်ဖြစ်ရရောလား။”

“တောက် ... မသွားရဘူးကွာ”
“သူ့ကို လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ပြောပြီးသွားပြီ။ သွားကိုသွားရ မှာပဲ”

တုန်တုန်စကားအဆုံးမှာ ရွှေပလူရဲ့ကားက ခြံထဲ ဝင်လာကာ ဟွန်းသံပေးလိုက်တာမို့ သူ့အာရုံက ရွှေပလူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရုပ်ကိုက အထက်စီးဆန်ကာ ရိုက်ပေါက် မျက်နှာပေးအထားနဲ့ တုန်တုန်ကိုလှမ်းခေါ်နေတာမို့ သူက ကြား ထဲက ဒေါသပုန်တွေ ထနေရတာဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးက အသည်း တုန်ကတော့ အိတ်ကောက်ဆွဲလာ သွားမယ်ဟန်ပြင်လျှင် သူ့ ဒေါသက ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့တာမို့ အသည်းတုန်လက် ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ တားမရတဲ့အဆုံး သူပါဝင်တော့တာဖြစ် သည်။

“ငါပါလိုက်မယ်”
“ဟမ်”

ဖက်ဆွတ်စကားကြောင့် တုန်တုန်က မျက်လုံးအပြူး သွားဖြင့် “ဟမ်”ဆိုပြီး အာမေဒိုတ်ပြုလျှင် ဖက်ဆွတ်က ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူ့လက်ကိုဆွဲခေါ်လာကာ ကားသော့ယူ၍ ထွက်လာခဲ့ပြီး ရွှေပလူ့ကို ခပ်မာမာ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ ... ရှေ့ကသွား။ ငါတို့ နောက်ကလိုက်ခဲ့မယ်”

သူ့စကားကြောင့် ရွှေပလူက ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်ကာ မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်တင်ကာ ...

“နင်ပါလိုက်လည်း ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ကသွား။ ငါ အဲဒီလောက် မအားဘူး ဖက်ဆွတ်။ ရှေ့ကမောင်း။ ငါ လိုက်နိုင်တယ်”

ဖက်ဆွတ်က ကျစ်ခနဲ စုတ်သတ်ကာ ခေါင်းညိတ် ဖြကာ တုန်တုန်ကိုပါ ခေါ်သွားကာ ရှေ့ကနေ မောင်းထွက်လာ ခဲ့ရသည်။ သူ မျက်ခြည်ဖြတ်ချခဲ့မယ့် အကြံကို သိနေကာ ရှေ့ ကနေ မောင်းခိုင်းတာမို့ ဖက်ဆွတ်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုပဲ တန်း တန်းမတ်မတ် မောင်းချလာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲရောက်တော့ သူတို့သုံးယောက်ဟာ လုံးဝကို လူကြည့်စရာတွေပဲဖြစ်သည်။ သူက အသည်းတုန်နောက် တကောက်ကောက် လိုက်ရတာမို့ အော်တို ရွှေပလူနောက်လိုက် သူကြီး ဖြစ်လို့သွား၏။ ရွှေပလူက စကော့ဈေးတခွင့် ပြုပြစ်စင် အောင် ပတ်ကာ တစ်ဆိုင်ဝင် တစ်ဆိုင်ထွက်ကာ ဟိုဝယ် ဒီဝယ် ပြီးရင် အထုပ်တွေကို တုန်တုန်ကို ကိုင်ခိုင်းရင် သူက ဒေါသ တွေထွက်ကာ ရွှေပလူနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာ ခဏခဏပဲ ဖြစ်သည်။

“ရွှေပလူ ... နင် တအားလွန်နေပြီ။ တုန်တုန် ... ပေး ... အဲဒီအထုပ်”

“ဘာ ... ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ပေးလိုက်ပါ တုန်တုန်ရယ်။ နင်တောင် သယ်ရသက်သာ သေးတယ်”

တောက် ... ကွာ။ ဖက်ဆွတ်က ဒေါသငယ်ထိပ် ဆောင့်တက်ကာ ဘာမှမမြင်တော့ဘဲ တုန်တုန်လက်ထဲက အထုပ် တွေ အကုန်ဆွဲယူကာ အဲဒီမှာပဲ ချထားခဲ့ကာ တုန်တုန်လက်ဆွဲ ဤ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

“ဖက်ဆွတ် ... နင် ဘာလုပ်တာလဲ ... လွတ်။ လူတွေ ကြည့်နေပြီ”

တုန်တုန်က သူ့ကို တင်းမာခက်ထန်စွာ ထအော် တာမို့ သူက လက်လွတ်ပေးလိုက်ချိန်မှာ ရွှေပလူက သူ့ကို မထီ တရီအပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးပြကာ ...

“ငါ့ကို အဲဒီအချိုး ချိုးလို့ ငါက နှမြောပြီ ကောက်မယ် ထင်နေသလား။ လွတ်ပစ်ခဲ့မှာ။ သွားမယ်”

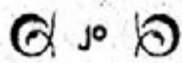
တောက် ...။ ဖက်ဆွတ်သည် ဒေါသတွေထွက် လွန်း၍ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသွားသည်။ တုန်တုန်ကတော့ သူချပစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းထုပ်တွေကို သွားပြန် ကောက်ပြီးသွားလျှင် ...

“ငါ့ကို အရှက်မခွဲပါနဲ့ ဖက်ဆွတ်ရယ်။ ငါ ကျေနပ်လို့ လုပ်ပေးနေတာကို နင် မတားပါနဲ့။”

တုန်တုန်က ပြောပြီးသည့်နောက်မှာ ရွှေပလူ အနောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်သွားလေသည်။

သူသာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့၍ ဒေါသ ကုမ္ဘာန်ယ ဖြစ်ရလေသည်။ ဘာလဲကွာ။ တုန်တုန်က ဘာကိစ္စ ဒီလောက် အောက်ကျိုနေရတာလဲ။

တုန်တုန်ရဲ့ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်ခံနေတဲ့ ပုံရိပ်တွေဟာ သူ့နှလုံးသားကို ဓားနဲ့ထိုးပြီး ရေခွေးပူ အပက်ခံနေရသလို ဖျပ်ဖျပ်လူး ခံစားစေရပါသည်။

“တုန်တုန်ရေ ... တုန်တုန်”

ဖက်ဆွတ်က အိမ်ထဲတို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လာ သော ရွှေပလူကို ခပ်စေ့စေ့ စိုက်ကြည့်ကာ သူမရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ရင်း မာဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် မေးလိုက်လေ သည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ ရွှေပလူ”

“တုန်တုန် ဘယ်မှာလဲ။ တုန်တုန်ရေ”

“အေး ... လာပြီ ... လာပြီ ... လူလူ”

တုန်တုန်က အပြေးထွက်လာတာမို့ သူက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဆိုဖာမှာ ပြန်သွားထိုင်ကာ TV ထိုင်ကြည့် နေလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ လူလူ။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟိုနေ့က ဝယ်လာတဲ့ ဖိနပ်လေး။ အဲဒါ ပေးပါဦး။ ဒီမိုင်နာက ဖိနပ်ကိုပါ ကြည့်မလို့တဲ့”

“ဪ ... အေး ... အေး ...”

တုန်တုန်က အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ဖိနပ်သွားယူပေးပြီး ပြန်ထွက်လာလျှင် ...

“ကျေးဇူးပဲ တုန်တုန်။ ငါ တစ်ခါတည်း စီးကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ တော်ကြာ ဒီမိုင်နာဆီပေးမှ အဆင်မပြေဆို ဒုက္ခပေး ... ပေး”

ဟား ... နားကြားပြင်း ကတ်စရာကွာ။ မင်္ဂလာတစ်ခါဆောင်ဖို့ အတွက်များ နယ်ကနေ ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်ကနေ နိုင်ငံခြားအထိမှာပြီး ဘလင်း ဘလင်း ပစ္စည်းတွေ ဝယ်နေရတယ်လို့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ရွှေပလူ မြန်မြန် မိုးကုတ်ပြန်ဖို့ သာ ဆုတောင်းလေသည်။

“ဟာကွာ ... တုန်တုန် ... ဖိနပ်ဝတ်ပေးပါဦးဟာ”

“ဪ ... အေး ... အေး”

ဖိနပ်ဝတ်ပေး။ အဲဒီစကားက သူ့နားထဲကို သံရည်ပူလောင်းချလိုက်သလို ပူလောင်ပြာကျသွားကာ ဒီကိစ္စမှာ သူအပြတ်ဝင်ပါရတော့သည်။

“မင်းလုပ်ရပ်တွေ တအားလွန်နေပြီ။ ငါ လုံးဝသည်းညည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ အသည်းတုန် ... လာစမ်း”

ဖက်ဆွတ်က တုန်တုန်ကို ဆောင့်ဆွဲခေါ်ကာ ရွှေပလူနဲ့ တည့်တည့်ရင်ဆိုင်လိုက်တော့သည်။ ရွှေပလူက ဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်၍ ...

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ သူ ဖိနပ်စီးပေးတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ တုန်တုန်က နင့်အခိုင်းအစေလား။ ငါ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒီမှာ ရွှေပလူ ... မင်း ငါ့အိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မလာခဲနဲ့။ ဒါ ငါ့မိန်းမ နင်ခိုင်းဖို့လူ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ ... တုန်တုန် ပါးစပ်ကနေ ကြိုက်သလို ဒုက္ခပေးပါ ပြောထားတာကို နင်က ဘာလာနာနေတာလဲ”

“ရွှေပလူ”

“တော်တော့ ... တော်ကြတော့။ ဖက်ဆွတ် ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ လူလူ့ကို ခံစားစေခဲ့တဲ့အတွက် ငါ့အဖြစ် ငါပေးဆပ်နေတာ။ နင်ဝင်မပါနဲ့။ သူကြိုက်တာ ခိုင်းပစေ။ ငါ ကျေနပ်တယ်”

တုန်တုန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြား ဝင်လာကာ သူ့ဘက်ကို တည့်တည့်ကြည့်ပြောလျှင် သူဟာ သေလောက်အောင် ခံစားသွားရသည်။ ဟာကွာ ...။ သူ့စိတ်တွေဟာ လွတ်ထွက်ကုန်ကာ တုန်တုန်ရဲ့ပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လှုပ်ယမ်းပစ်ကာ ...

“မင်းက ဘာကို ပေးဆပ်တာလဲ။ မင်းမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။ မင်းကို အဲဒီလိုလုပ်ခိုင်းနေတာတွေကို ငါမကြိုက်ဘူး။ မင်းကို ငါ ချစ်လွန်းလို့ ရွှေပလူ့ကို သည်းခံပေးနေတာ။ ငါ သိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းမကို နှိပ်စက်နေတဲ့သူကို သတ်တောင်ပစ်မိတော့မှာ။ မင်း သိလား ... အဲဒါတွေ ... ဟမ် ... သိလား”

သူဟာ အရူးတစ်ယောက်လို တရစပ်အော်ဟစ်ပြောပစ်လိုက်လျှင် တုန်တုန်က သူ့ကို အံ့ဩလွန်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ငါမှ ဖွင့်မပြောရင် ကြားထဲက ငါသေတော့မယ်။ ဖက်ဆွတ် ... တုန်တုန် ... ငါ အခုလို ဘာကြောင့် လုပ်ရတာလဲဆိုတော့ နင်တို့မိဘတွေရဲ့စေခိုင်းချက်ကြောင့်ပဲ”

“ဘယ်လို”

မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရတဲ့ ဝန်ခံမှုကြောင့် သူကော တုန်တုန်ကော အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ရွှေပလူက ပြီးမြဲမြဲ မျက်နှာပေးဖြင့် ဇာတ်ရည်လည်အောင် ဆက်ရှင်းပြလေသည်။

“ငါ ရှင်းပြမယ်နော်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ဖက်ဆွတ်အမေ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လာတယ်။ နင်တို့အိမ်ထောင်ရေးက လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးတဲ့။ အေးစက်ခြောက်သွေ့ပြီး ကြာလာရင် ပြိုပျက်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ကို အကူအညီတောင်းခဲ့တာ”

“အကူအညီ တောင်းတယ်”

တုန်တုန်က သံယောင်လိုက်မေးလျှင် ရွှေပလူက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြကာ တုန်တုန်ရဲ့လက်တွေကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ငါ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ တုန်တုန်ရယ်။ ငါ နင့်ကို အဲဒီလို နှိပ်စက်ခဲ့တာက နှင်တို့မိဘတွေ ခိုင်းလို့ပါ။ ငါ နင့်ကို အဲလိုမကျေနပ်တဲ့စိတ် မဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘူးဟာ”

“နေဦး ... ရွှေပလူ ... နှင် ငါတို့ကို နားလည်အောင် ရှင်းစမ်းပါ။ ဘာတွေလဲ”

ဖက်ဆွတ်က စိတ်မရှည်တော့တာမို့ ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်လျှင် ရွှေပလူအာရုံက သူ့ဘက်ရောက်လာကာ ...

“အဓိကကတော့ နင့်ကြောင့်ပဲ။ နှင်တို့အိမ်ထောင်ရေး အေးစက်ခြောက်သွေ့နေတာ နှင် အသုံးမကျလို့ပဲ ...

ဒီမှာ ဖက်ဆွတ် ... နှင်ကလေး တုန်တုန်ကိုချစ်ရဲ့ သားနဲ့ ချစ်ပါတယ်လို့ သူ့ကို ပြောခဲ့ဖူးသလား”

ရွှေပလူ မေးခွန်းကြောင့် သူက တွေတော့ တွေ ဝေသွားသည်။

တုန်တုန်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ သူ ဝေခွဲမတတ် ဖြစ်နေခဲ့တာဖြစ်၏။

“ငါတို့က အိမ်ထောင်ပဲ ကျပြီးပြီလေ”

“နှင် မှားတယ်။ တုန်တုန်က မိန်းကလေးဟဲ့။ သူ့ကိုချစ်တယ် မပြောဘဲနဲ့ သူက နှင်ကိုချစ်တယ် ပြောမလား။ နှင်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်နေရဲ့သားနဲ့ အချစ်တွေ ပျောက်နေတာ။ ဘယ်နှယ်လဲ ... ငါ သွေးလိုက်တာ ပွင့်ထွက်လာတယ်မှလား”

ဖက်ဆွတ်က အဲဒီစကားကြောင့် ရှက်ပြီးတစ်ချက် ပြုံးမိသွားသည်။ ရွှေပလူ ပြောတာက ကွက်တီဟုတ်နေ၏။

“အန်တီက နှင်တို့လင်မယားကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ဖြစ်စေချင်တာ။ ငါ့ကို ရန်ကုန်လာပေးဖို့ ပြောတာနဲ့ ငါလည်း မင်္ဂလာဆောင်အတွက် လာစရာရှိတာနဲ့ ပေါင်းပြီးလာလိုက်ရင်း နှင်တို့ရဲ့ပုန်းနေတဲ့ အချစ်တွေ ပွင့်လာအောင် ရေပျန်းပေးလိုက်တာ။ ငါ တစ်ချိန်လုံး နှင့်အမေ အိမ်မှာပဲ တည်းတာ ဖက်ဆွတ်ရဲ့။ ဟိ ... ဟိ ... နှင်တို့ အမြင်မှာတော့ ထရိုက်ဒါးစ်မှာတင် တည်းတဲ့ ဘာစီမကြီးပေါ့ဟယ် ...

ကဲ ... ရှင်းပြီလား။ ငါ့ကို သတ်ချင်ကြသေးလား”

“ဒါ ... ဒါဆို နှင် ငါ့ကို မမုန်းဘူးပေါ့နော် လူလူ”

လူလူက တုန်တုန် မေးခွန်းကို အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြကာ တုန်တုန်ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ချစ်စနိုးဆွဲလိမ် ချီ ...

“နင့်ကို မုန်းရအောင် ငါက အဲဒီ ဖက်ဆွတ်တိုးကြီးကို ချစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ နင်က ငါ့ရဲ့ အချစ်ရဆုံး သူငယ်ချင်းပါ တုန်တုန်ရယ်”

တုန်တုန်က ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တွေတောင် လည်လာ၏။

“အိမ်ထောင်ရေးမှာ အချစ်ပါဖို့က အခြေခံအုတ်မြစ်ပဲဟ။ နင်တို့က ချစ်ရဲ့သားနဲ့ မျိုသိပ်ပုန်းအောင်းနေကြတာ။ ကဲ ... ကဲ ... ငါသွားတော့မယ်။ ဟဲ့ ... ညနေကျရင်တော့ အန်တီအိမ် လာခဲ့ကြနော်။ ငါလည်း နင်တို့သတင်းကို မောင်းတီးပြီး ကြေညာလိုက်ဦးမယ်။ တုန်တုန် ... အသည်း လေး မငြင်းရဘူးနော်။ ဟဲ့ ... ဖက်ဆွတ်”

ရွှေပလူက သူ့ကို ဆက်လုပ်ဆိုတဲ့ အထာဖြင့် မျက်စပစ်ကာ ထွက်သွားလေသည်။ အဲဒီတော့မှ သူက တုန်တုန် အနားကို ကပ်သွားကာ ...

“တုန်တုန် ... ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဘာအတွက်လဲ”

“အရာအားလုံးအတွက်။ တကယ်တော့ ကိုယ် တုန်တုန်ကို ချစ်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားမှာ ဘာမှမမြင်တွေ့ နိုင်အောင် တုန်တုန်က ပုန်းနေတော့ ကိုယ် ပြောမထွက် ခဲ့တာ။ အခုတော့ ကိုယ် တကယ်သိသွားပြီ တုန်တုန်”

“ဘာကိုလဲ”
တုန်တုန်မေးခွန်းအဆုံးမှာ ဖက်ဆွတ်က တုန်တုန် ရဲ့ပခုံးလေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ပြောပြရင်ပွင့်လိုက် တော့သည်။

“ကိုယ် ... တုန်တုန်ကို အရမ်းချစ်တယ် ဆိုတာလေ။ တုန်တုန်ကော”

သူ့ကို တုန်တုန်က အပြုံးဖြင့် မော့ကြည့်လေသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ သူက ပျော်ရွှင်မှုတွေ လွှမ်းမိုး လျက် သူ့နှလုံးသားထဲက ပုန်းနေတဲ့ သတို့သမီးကို ရှာတွေ့ခဲ့ ပြီမို့ ရင်ပွင့်ပြီးချစ်ဖို့ သေချာခဲ့လေသည်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

မယ်မင်းဘုံ

16 - Aug - 2013

7:00 AM.

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဒိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်

မယ်မင်းဘုံ

အမှတ်-၇၉(ပြေညီ)၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်ပြောင်း၊ ကာလေးမြို့နယ်၊

သို့ လိပ်ပုဒ် ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

Facebook on "Mae Min Bon"

“ဟဲ့ ... နေဦး။ နင် အဲလိုမဖြတ်ခဲ့နဲ့။ အဲဒါ ဘယ်သူပို့တာလဲ”

“တုန်တုန် ... မရစ်နဲ့ကွာ။ ငါ ဘယ်လိုသိမှာလဲ။ နင်ကော သိလို့လား”

“သိတယ်”

တုန်တုန်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး အော်လိုက်လျှင် ဖက်ဆွတ်က အံ့အားသင့် အကြည့်တွေဖြင့် တုန်တုန်ကိုပြန်ကြည့်ကာ မေးခွန်းထုတ်လေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ။ အဲဒါ နင့်ရဲ့ရည်းစားဟောင်း ရွှေလပေါ့”

“ဟမ် ... ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ။ ရွှေလက နိုင်ငံခြားမှာ။ တခြားတစ်ယောက် လက်ကမ်းခြင်းသွားတာနေမှာပါ တုန်တုန်ရာ။ ဘာမှ စိတ်ထဲထားမနေနဲ့။ ငါ ရေသွားချိုးတော့မယ်”

သူက နှစ်သိမ့်သလိုလို ရော့မော့သလိုလို အဓိပ္ပာယ် ပါတဲ့ အပြုံးမျိုးပြုံးကာ တုန်တုန်ခေါင်းကို ပုတ်လိုက်ပြီး အပေါ်တက်သွားလေတော့သည်။ တောက် ... တွေ့လား။ တုန်တုန်ကို

ဘယ်တော့မှ အလေးအနက် မထားတဲ့သူ။ သူ့အမြင်မှာ တုန်တုန်ဟာ အမြဲဗရုတ်သုတ်ခတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ မြင်နေသလားတော့ မသိပါ။ တုန်တုန် ဒီလောက်ထိ သဝန်တိုနေတာတောင် ချစ်လားလို့ တစ်ခွန်းမမေးသလို ချစ်တယ်လို့လည်း တစ်ခွန်းမပြောဘူးတဲ့ ဒီလိုယောက်ျားကို ချစ်နေမိသည့် တုန်တုန် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်စိတ်ပျက်မိပါသည်။

အခု ဒီပိုစိတ်က ကရွေလဆီကဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ သူနဲ့ ရွှေလက တစ်ယောက်စိတ်ကို တစ်ယောက် ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။

